

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgiven af F. Høegh Guldberg og J. Smith.

Idunna : Almanak for Aaret 1799

Poesier.

Kjøbenhavn : Joh. Fred. Schultz, 1799

xxxvi, 195 s., [2] kobbertav., [4] falsede
nodeark.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 00674 4

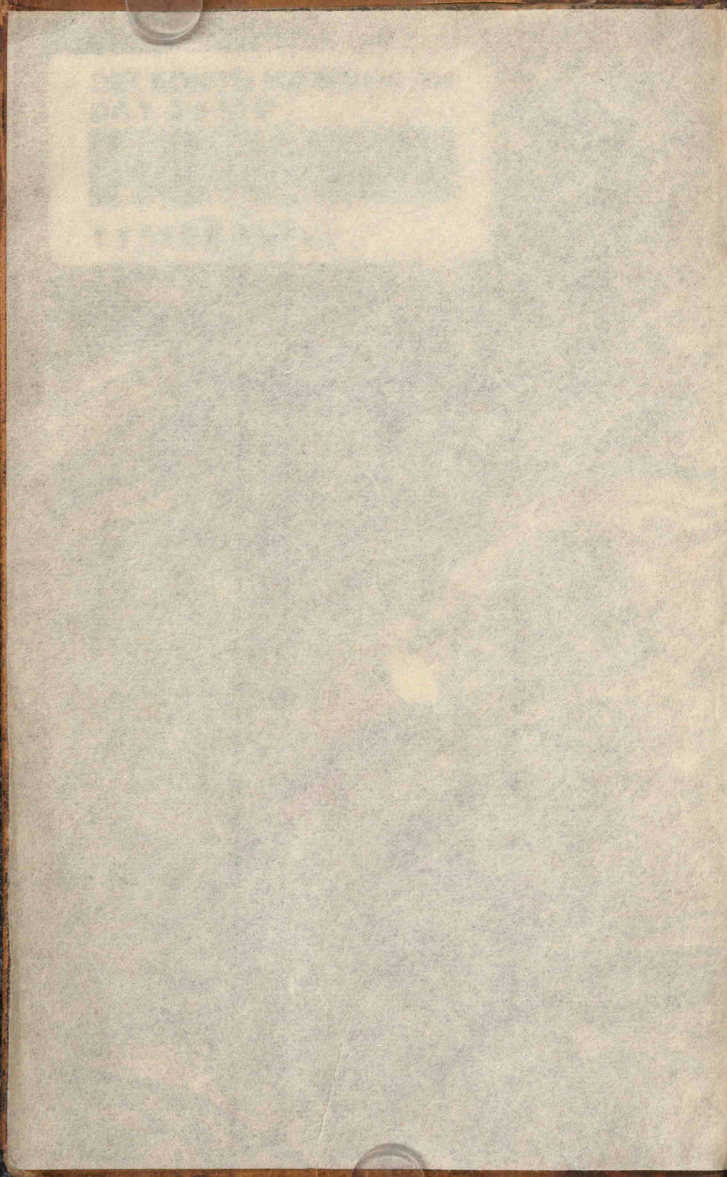
The English of Chinese Nomenclature

+Rex

in my language and the Chinese of English
and high parts and English for the
Chinese of the English of the English of the
English of the English of the English of the

English of the English of the English of the

English of the English of the English of the

Deil Digteren og Roman A. Frandsen.

aldrig glæmme du mig, Georgen med de bære dig Gælder!
Andelig seog mit tryk i Hæfte med Penge for dig.
Aldrig jeg glæmme dig, ni i Madgang, ai Gælder i Værelse:
andelig kom du Gælder, og kom med din Hæfte.

11 Nov. 1899.

Din
A. Frandsen

P. O. A. Andersen
1886.

Altid som glæde du
mange med Gælder og Gælder
Vi ankom, som af den Gælder
aldrig mere Gælder i Hæfte.

53-110. Ex 1

The above is a copy of the original
 and is correct. The original is in
 the possession of the
 and is in the possession of the
 and is in the possession of the

1847-1848

J d n n a .

A l m a n a k

for

A r e t 1799.

Udgiven

af

J. Høegh Guldberg og J. Smith.

Kjøbenhavn 1799.

Forlagt af Direkter Joh. Fred. Schultz,
Kongelig og Universitetsbogtrykker.

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

P o e s i e r

af

J. Høegh Guldberg og J. Smith.

Første Samling.

Kjøbenhavn 1799.
Forlagt af Direktør Joh. Fred. Schultz,
kongelig og Universitetsbogtrykker.

1870

10

George Washington University

George Washington University

1870

George Washington University
Library of the
George Washington University

Formørkelser.

I Maret 1799 indtræffe vel tvende Formørkelser i Solen; men Ingen af dem bliver at see hos os eller paa noget andet Sted i Europa. Maa-
nen bliver aldeles ikke formørket.

Li 1 Nytaar

D 2 Abel

L 3 Enok

F 4 Metusalem

Lø 5 Simeon

S 6 S. est. Nytaar

ny Kl. 5. 7. M. Form.

M 7 Knud Hertug

Li 8 Erhard

D 9 Julianns

L 10 Paul Exem.

F 11 Hygenius

Lø 12 Reinhold

S 13 I S. efter Helligtrekonger

M 14 Felix

første Kl. 4. 50 M. Form.

Li 15 Maurus

Om forskjellige Blomsters Overvintren i
en Stue.

Kjerlighed for de Blomster, man selv har opslakket, hvis Skjønhed enten allerede har frydet eller først ventes at skulle fryde os, er saa begribelig, at Ingen — der blot kjender det Mindste til de Glæ-

D 16 Marsellus

L 17 Antonius

S 18 Priska

Lø 19 Ponsianus

S 20 Septuagesima

M 21 Agnes fuld ☉ Kl. 6. 29 M. Esterm.

Li 22 Vinsent

D 23 Emerensius

L 24 Timoteus

S 25 Pauli Omvendelse

Lø 26 Polykarp

S 27 Sexagesima

M 28 Kronp. Frederik. sidste ☉ Kl. 11. 42 M. Form.

Li 29 Kristian den 7des Gødsel

D 30 Lovise

L 31 Vigilius

der, Naturen med saa rund Haand tildeler Enhver, som vil nyde dem — finder det forunderligt, naar en Blomstervæn ret med Vemod beklager, at den kolde Vinters tyranniske Haand har røvet ham en eller anden Væxt, han omhyggeligen søgte at giemme til Sommerens blidere Dage.

Vi haabe derfor: at det skal være den største Deel af vore Læsere Hiert, her at finde nogle Raad

F 1 Brigida

Lø 2 Kyndelmisse

S 3 Fastelavn

M 4 Veronika

ny ☉ Kl. 9. 4 M. Efterm.

Ti 5 Hvide Tirsdag

D 6 Afte Onsdag

T 7 Mikard

F 8 Korinta

Lø 9 Apollonia

S 10 1 Søndag i Faste

M 11 Eufrosius

Ti 12 Eulalia

D 13 Lamperdag

første ☉ Kl. 1. 34 M. Form.

T 14 Valentin

for flere Slags Blomsters Overvintren
i en Stue. De ere givne af en erfaren Mand,
Superintendent F. H. Z. Lueder, og meddeles her-
ved i et lille Uddrag af hans Tillæg til Brie-
fe über die Anlegung und Wartung eines
Blumengartens, Hannover 1786.

De Blomster, man agter at overvintre, maae
sættes i en tør Stue, som ligger imod Sonden.

F 15 Faustinus

Lø 16 Juliana

S 17 2 Søndag i Faste

M 18 Juliane Sofie

Ti 19 Ammon

D 20 Eufarius fuld ☉ Kl. 5. 55 M. Form,

L 21 Samuel

F 22 Peders Stol

Lø 23 Papias

S 24 3 Søndag i Faste

M 25 Viktorii

Ti 26 Jnger sidste ☾ Kl. 9. 12 M. Efterm.

D 27 Prokopius

L 28 Allegaard

I denne Stue maae de ei indbringes, før de alt i fri Luft have udholdt nogen Frost, men dog paa en Tid, da de saavel paa Stammen som paa Bladene ere fuldeligen tørre.

Stuen maa ei ellers bruges til nogen Ting, thi alt Støv vil, hvor nøie man end i Øvrigt pleiede sine Blomster, dog omfider dræbe disse, ved at forstoppe deres Svedehuller og standse deres Uddunst-

F 1 Albinus

Lø 2 Simplisius

S 3 Midsfaste

M 4 Adrian

Ti 5 Leofilus

D 6 Fulgerit

ny ☉ Kl. 2. 23 M. Efterm.

T 7 Perpetua

F 8 Beata

Lø 9 40 Middere

S 10 5 Sønd. i Faste

M 11 Lala

Ti 12 Gregorius

D 13 Masedon.

T 14 Eutychius

første ☉ Kl. 7. 12 M. Efterm.

F 15 Sakarias

Lø 16 Gudmund

ninger: ligesom standset Transpiration er Mennesket farlig og kan forvolde Døden.

Nogle Dage, efterat Blomsterne paa Brætter — at ei Gulvet skal fordærves — ere indsatte i Værelset, maae Vinduer og Døre staae aabne, saa at Værterne ved Trækvinden kan blive aldeles tørre; thi, blive de et det, skimle de meget let og gaae ufortøvet over i Forraadnelse.

S 17 Palme Søndag

M 18 Alexander

Ti 19 Josef

D 20 Gordius

T 21 Skjærtorsdag. fuld ☉ Kl. 3. 41 M. Efterm.

F 22 Langfredag

Lø 23 Fidelis

S 24 Paasfedag

M 25 2den Paasfedag

Ti 26 Gabriel

D 27 Rastor

T 28 Eustakius. sidste ☉ Kl. 8. 27 M. Form.

F 29 Jonas

Lø 30 Quirin

S 31 I S. efter Paaste

Naar man nu kan formode, at der ei længere hæfter nogen Fugtighed enten paa Stamme eller Blæde, tillukker man Døren eller Dørene, at der ei udenfra skal komme Støv ind i Værelset. Men Vinduerne blive, hele Vinteren igjennem, aabnede om Dagen og lukkes kun til, naar det enten vilbe snee og regne ind, eller naar Frosten blev alt for hæftig. Om det endog frøs ret stærkt, og Solen

April eller Jaaremaaned

M 1 Hugo

Li 2 Leodofins

D 3 Nifetas

A 4 Ambrosius

F 5 Irenæus

ny ☉ Kl. 8. 12 M. Form.

Lø 6 Cirtus

S 7 2 Sønd. efter Paaske

M 8 Janus

Li 9 Prokopius

D 10 Efehiel

A 11 Leo

F 12 Julius

Lø 13 Iustinus

første ☉ Kl. 8. 39 M. Form.

S 14 3 Sønd. efter Paaske

M 15 Kristian 5tes Fødsel

Enn kinnebe klart, maatte de dog aabnes om Dagen, saalænge blot Solen kunde kinne ind i Stuen. I vedholdende mildt og tørt Veir burde selv om Nat-ten et Vindue være aabnet.

Kræver Nødvendigheden, naar Veirliget er mildt og Jorden i Potterne ei frossen, at en eller anden Plante skal vandes, maae Vinduer og Døre aabnes,

har 30 Dage.

Li 16 Mariane

D 17 Anisetus

L 18 Eleuterius

F 19 Bededag

Ls 20 Culpesius. fuld ☉ Kl. o. 30 M. Form.

S 21 4 Sønd. efter Paaske

M 22 Kajus

Li 23 Georgius

D 24 Albertus

L 25 Markus Evangelist

F 26 Cletus sidste ☉ Kl. 9. 18 M. Efterm.

Ls 27 Charlotte

S 28 5 Sønd. efter Paaske

M 29 Petr. Mart.

Li 30 Severus

for at Lusten kan borttage den ydre og Planterne let
skadelige Fugtighed; ligesom og, naar det er meget
mildt Veir eller Ls, en Dør nogle Timer maa
staae aaben, for at fremme Lustens Gjennemfart.

Paa den Maade kan mange Blomster med fuld
Tryghed overvintres, naar man kun tillige vil iagttage
følgende Punkter:

Mai eller Maimaaned

D 1 Filip Jakob
E 2 Kristi Zimmelfart
F 3 Kaarsmisse
Lø 4 Florianus

S 5 6 S. efter Paaske ny ① Kl. 1. 4 M. Form.
M 6 Joh. Ant. Port.
Ti 7 Flavia
D 8 Stanislaus
E 9 Kaspar
F 10 Gordianus
Lø 11 Mamertus

S 12 Pindsedag første ① Kl. 5. 58 M. Esterm.
M 13 2den Pindsedag
Ti 14 Kristian
D 15 Tamperdag
E 16 Sara

I.

Tiden, paa hvilken de Blomster, man agter at overvintre, skal sættes i Potterne.

Blomster overvintres saare let og fræve om Vinteren selv mindre Oppasning, naar de kun i tide blive satte i deres Potter; thi derved gjør man dem det muligt, at faae gode Rødder til den Tid, de skal indbringes i deres Wintergjemme. Men, da

F 17 Bruno

Lø 18 Cris

S 19 Trinitatis.

fuld ☉ Kl. 8. 47 M. Form.

M 20 Angelika

Ti 21 Helena

D 22 Kastus

L 23 Kristi Legem

F 24 Ester

Lø 25 Urbanus

S 26 I S. est. Trinit. sidste ☉ Kl. 0. 2 M. Esterm.

M 27 Lussianus

Ti 28 Wilhelm

D 29 Maximin.

L 30 Vigandus

F 31 Petronella

de ei Alle ere lige villige til at flaae Rødder, fan
de og ei heller Alle lade sig sætte i Potter paa een
Tid.

Vinterlakserne maae først dertil. Naar
Planterne af dem ved Vindsedagstider ere store nok
til at omplante, sætte man dem strax i de Potter,
i hvilke man vil overvintre dem; og ikke letteligen
skal da een Gæste mistes. Endeel af dem vise alt

Juni eller Skjersommer

Lø 1 Mikodemus

S 2 2 Søndag efter Trinit.

M 3 Erasmus. ny Kl. 3. 56 M. Efterm.

Ti 4 Optatus

D 5 Bonifacius

L 6 Robertus

F 7 Jeremias

Lø 8 Medardus

S 9 3 Søndag efter Trinit.

M 10 Onufrius

Ti 11 Barnab. Apostel. første Kl. 0. 16 M. Form.

D 12 Basilus

L 13 Cyrillus

F 14 Rufinus

Lø 15 Vitus

imod Novembermaaned — og stundum, især om de ret tidligt ere saae, endog før — hvilke Blomster de vil bære; og da kan man jo skille de Enkelte fra de Dobbelte.

Men, hvis man — for inden Vinteren at see, hvilke Planter der vilde blive fyldte og hvilke ikke fyldte — har ladet dem staae ude i fri Land, maa man strax, naar man har opdaget en fyldt Lakæi,

har 30 Dage.

S 16 4 Sønd. efter Trinit.

M 17 Botolfus fuld ☉ Kl. 4. 54 M. Efterm.

Ti 18 Leonfus

D 19 Gervasius

L 20 Sylverius

F 21 Albanus

Lø 22 10,000 Martyrer

S 23 5 Sønd. efter Trinit.

M 24 St. Hans Dag

Ti 25 Prosper sidste ☉ Kl. 4. 6 M. Form.

D 26 Pelagius

L 27 7 Coveere

F 28 Eleonora

Lø 29 Petri Pauli

S 30 6 Sønd. efter Trinit.

uden mindste videre Opsættelse, grave den ud af
Bedet, med saa megen Jord om som muligt, og
hensætte den i Potten. Dog lykkes det sjældnere med
Disse end med Hine.

Har man i Foraaret taget sine gamle Laksestokke
ud af deres Potter og sat dem i fri Land, for saale-
des at faae skønnere Blomster af dem, da maa man
før Udgangen af Augustmaaned igjen sætte dem i

Juli eller Ormemaaned

M 1 Leobaldus

Ti 2 Marie Besøgelse

D 3 Kornelius

ny ☉ Kl. 4. 18 M. Form.

L 4 Ulrik

F 5 Anshelmus

Lø 6 Dion

S 7 7 Sønd. efter Trinit.

M 8 Kjeld

Ti 9 Sostrata

D 10 Vilh. Karol.

første ☉ Kl. 5. 2 M. Form.

L 11 Josva

F 12 Elias

Lø 13 Kristiana

S 14 8 Sønd. efter Trinit.

M 15 Apost. Deling

Ti 16 Susanna

Potterne. Dog vilde det altid være raadeligst, et nogensinde at tage dem ud af deres Potter men at sætte dem i disse, der da bør være glaserede, ned i fri Land; thi paa den Maade vil de baade først bedre blomstre, og siden lettere overvintres.

Men, ved at omplante Lakøier, har man til alle Tider følgende Regler at iagttage: 1. at man ei nedplanter dem dybere, end de tilforn stode; 2. at

D 17 Alerius fuld ☉ Kl. 2. 8 M. Form.

L 18 Arnolfus

F 19 Justa

Lø 20 Margrete

☿ 21 9 Sønd. efter Trinit.

M 22 Marie Magdalene. Zundedagene begynde.

Ti 23 Apollinaris

D 24 Kristina sidste ☾ Kl. 9. 26 M. Efterm.

L 25 Jakobus

F 26 Anna

Lø 27 Marta

☿ 28 10 Sønd. efter Trinit.

M 29 Oluf

Ti 30 Abdon

D 31 Germanus

man, ved at vande dem, mager det saa, at Vandet ei kommer til Stammen; 3. at man ei giver dem til Priis for Binden men binder dem op til en Stof.

Rosmarinen maa, hvis den trygt skal lade sig overvintre, alt i Midten af Augustmaaned sættes i Potte. Jo mere Jord, der følger med, naar den skal omplantes, jo lettere og bedre slaaer den

August eller Høstmaaned

L 1 Peders Fængsel. ny ☉ Kl. 2. 33 M. Efterm.

F 2 Hannibal

Lø 3 Mikodemus

S 4 11 Sønd. efter Trinit.

M 5 Osvaldus

Li 6 Kristi Forklaring

D 7 Donatus

L 8 Rut første ☉ Kl. 9. 36 M. Form.

F 9 Romanus

Lø 10 Laurensius

S 11 12 Sønd. efter Trinit.

M 12 Alara

Li 13 Hipolitus

D 14 Eusebius

L 15 M. Himmelf. fuld ☉ Kl. 1. 16 M. Efterm.

F 16 Bassus

ffden Rødder. Derfor bør man — hvis det den Tid, dens Omplantning forestaaer, har været og er tørt Veir — nogle Dage iforveien gjennemvande Stedet, den staaer paa; thi da vil Jorden ei letteligen falde fra Rødderne, naar den opgraves. Men, da Solen endnu i August pleier at sinne vel varmt, maa man omtrent i tre Dage lade den omplantede Rosmarin ganske staae i Skygge, og derefter i nogle

Lø 17 Anastasius

S 18 13 Sønd. efter Trinit.

M 19 Sebaldus

Ti 20 Bernhard

D 21 Salomon

T 22 Symfronin.

Hundredagene ende.

F 23 Sakaus sidste C Kl. 3. 12 M. Efterm.

Lø 24 Sofie Frederike

S 25 14 Sønd. efter Trinit.

M 26 Irenæus

Ti 27 Gebhard

D 28 Lovise

T 29 Johannes Halsbyggelse

F 30 Benjamin ny C Kl. 11. 50 M. Efterm.

Lø 31 Berta

Dage kun give den Sol Morgen og Aften. Efter
saadan otte Dages Forsigtighed behøver man ei læn-
gere at frygte men kan lade den staae, hvor man
vil i Luften, indtil videre.

Skal Regl i k er ei staae Fare for at blive for-
dærvede om Vinteren, maae de før Udgangen af
September — og senest i Begyndelsen af Oktober —
sættes i Potter og staae i Skygge, indtil man mær-

S 1 15 Sønd. efter Trinit.

M 2 Elisa

Ti 3 Serafia

D 4 Juliane Marie

L 5 Regina

F 6 Magnus

første D Kl. 3. 47 M. Efterm.

Lø 7 Robert

S 8 16 Sønd. efter Trinit.

M 9 Gorgonius

Ti 10 Burkard

D 11 Hillebertus

L 12 Gvido

F 13 Syprianus

Lø 14 † Ophælsse

fuld ☉ Kl. 3. 23 M. Form.

S 15 17 Sønd. efter Trinit.

ter, at de staae an. Men, naar det erfares, maae de atter henstilles i Solen, for at de ved dens Varme hastigere kan faae stærke Rødder.

De Murikler, som man — for længere at bevare deres Glor — har i Potter, lade sig, naar de det hele Aar have staaet i Potten, uden Vanskelighed overvintre. Men, er det nødvendigt at lægge dem om før Vinteren, da maa det endeligen see

M 16 Eufemia

Ti 17 Lambert

D 18 Tamperdag

L 19 Konstanzia

F 20 Tobias

Lø 21 Matrus

S 22 18 S. est. Trinit. sidste ☉ Kl. 8. 16 M. Form.

M 23 Linus

Ti 24 Tella

D 25 Kleofas

L 26 Adolfus

F 27 Rosmus

Lø 28 Benseslaus

S 29 19 S. est. Trinit. ny ☉ Kl. 8. 34 M. Form.

M 30 Hieronimus

i Midten af August, for at de kan atter faae de fulde Rødder; thi, feer det sildigere, fordærves de meget let.

Rigtigt nok lader Gylde slækten sig lettere overvintre, naar den enten har staaet i Potte hele Sommeren, eller alt i August bliver sat i samme; men den kan dog ogsaa taale, at man først i Novem-

Ti 1 Remigius

D 2 Ditlev

T 3 Mette

F 4 Fransiskus

Lø 5 Placidus

S 6 20 S. est. Trinit. første ☉ Kl. 0. 24 M. Form.

M 7 Amalia

Ti 8 Ingeborg

D 9 Dionysius

T 10 Gereon

F 11 Prinds Frederik

Lø 12 Maximilian

S 13 21 S. est. Trinit. fuld ☉ Kl. 8. 15 M. Esterm.

M 14 Kalixtus

Ti 15 Hedevis

D 16 Gallus

her sætter den i Potte, Skøndt den da tillige vil
kræve langt omhyggeligere Pleie end ellers.

II.

Den Pleie, de i Potter satte Blomster maae have,
indtil Vinteren kommer.

Ingen Blomst maa sættes i Potte, medmindre
Veiret er aldeles tørt. Alle Planter, der sættes

E 17 Florentinus

F 18 Luk. Evang.

Lø 19 Baltasar

E 20 22 Sønd. efter Trinit.

M 21 11,000 Jomf. sidste G Kl. 11. 34 M. Efterm.

Di 22 Kordula

D 23 Søren

E 24 Proklus

F 25 Krispus

Lø 26 Amandus

E 27 23 Sønd. efter Trinit.

M 28 Krp. Maria. ny ☉ Kl. 6. 26 M. Efterm.

Di 29 Marssissus

D 30 Charl. Lovise

E 31 Luterus

ved Regnveir og i feedagtig Jord, uddre enten strar eller ere syge en rum Tid og visne omsider. Naar en Blomst skal omplantes, trykkes Jorden, som bekendt er, tæt op til samme: er nu denne Jord noget feedagtig, taber den snart sit hele sprøe Væsen og bliver som en haard Deig. Følger da ovenpaa Omplantningen varmt og tørt Veir, bliver den,

November eller Slagremaaned

F 1 Alle Helgen

Lø 2 Alle Sjæle

S 3 24 Sønd. efter Trinit.

M 4 Otto

første ☾ Kl. 0. 22 M. Efterm.

Ti 5 Malakias

D 6 Leonhard

L 7 Engelbret

F 8 Klaudius

Lø 9 Teodorus

S 10 25 Sønd. efter Trinit.

M 11 Mort Bisp

Ti 12 Torfild

fuld ☀ Kl. 2. 59 M. Efterm.

D 13 Arkadius

L 14 Frederik

F 15 Leopoldus

inden kort Tid saa haard, at ingen Rødder kan trænge sig frem, hvor tidt man endog vander; og, holder Planten sig da end den Winter over, maa den dog i næste Foraar visne.

Det Dieblif, Planten er sat, maa den vandes, men ogsaa det maa skee med stor Forsigtighed. Vandes den for meget, bliver Jorden ligeledes steenhaard, og Rødderne kan ei trænge igjennem. En

Lø 16 Dtmars

S 17 26 Sønd, efter Trinit.

M 18 Hesyklus

Ti 19 Elisabet

D 20 Volkmarus. sidste C Kl. o. 40 M. Esterm.

T 21 Marie Dsring.

F 22 Cessilia

Lø 23 Klemens

S 24 27 Sønd. efter Trinit.

M 25 Katarina

Ti 26 Konrad

D 27 Jakundus ny C Kl. 4. 41 M. Form.

T 28 Sofie Magdalene

F 29 Saturnius

Lø 30 Kristian den 6tes Fødsel

Negliske og en Murikel behøve kun en halv Kop Vand, og de større Værter have nok i een Kop. Saaledes vedbliver man at vande nogle Dage, mens Veiret endnu er tørt, indtil Planten staaer aldeles frisk og opreist.

Efter den Tid maae, lige indtil Vinteren, Potterne kun faae Vand, naar Jorden lader til at blive alt for tør; thi altid fugtig, men ei altid vaa

December eller Kristmaaned

S 1 1 Sønd. i Advent

M 2 Bibiana

Ti 3 Svend

D 4 Barbara

første ☉ Kl. 4. 19 M. Form.

L 5 Sabina

F 6 Nikolaus

Lø 7 Agaton

S 8 2 Sønd. i Advent

M 9 Rudolff

Ti 10 Judit

D 11 Damasus

L 12 Epimachus

fuld ☉ Kl. 9. 47 M. Form.

F 13 Lusia

Lø 14 Krespus

S 15 3 Sønd. i Advent

M 16 Lasarus

vær det denne at være. Det Sidste vil frembringe en uundgaelig Forraadnelse i Planterne. Derfor maae de og i Høsten sættes i Ly for den da gjerne vedvarende Regn: hvilket især gjelder for Neglifer og Murikler.

Det fornødne Vand, Planten skal have, maa ei komme den saa nær, at enten dens Stamme eller dens Hjerte blive vaade.

Li 17 Albina

D 18 Lamperdag

L 19 Nemesis. sidste C Kl. 11. 32 M. Efterm.

F 20 Abraham

Lø 21 Tomas

S 22 4 Sønd. i Advent

M 23 Torlakus

Li 24 Adam

D 25 Juledag

L 26 St. Stefani. ny C Kl. 3. 42 M. Efterm.

F 27 Johannes Evang.

Lø 28 Børnedag

S 29 Sønd. imellem Juul og Nytaar

M 30 David

Li 31 Sylvester

Kan man itide saaledes sætte Potterne i Ly, at de kan være betryggede imod det alt for Vaade — hvilket vilde have Sted f. Ex. i en Portal eller under et Bræddeskuur — og dog nyde den frie Luft, da kan man lade dem staae der til Desember. Men, har man ikke Leilighed dertil, maa man, naar det vaade Winterveir begynder, strax sætte dem op i des

res Stue, hvis man kun, som ovenfor er erindret, tillige iagttager, at de komme tørre ind.

III.

Svortesledes de skal vandes om Vinteren.

De i Potter tidligere Plantede maae adskilles i Stuen fra de i Potter tidligere Plantede, da hine oftere maae vades end Disse. Hovedreglen bliver ellers altid denne: at Vandet ikke kommer til Røttens Stamme. For at undgaae det, bør man ved Pottens Rand gjøre en Fure, i hvilken man kan gyde Vandet; og i den Potte, hvor flere Planter staae sammen, maa selv imellem disse gøres adskillende Furer, i hvilke Vandet da, bedst af en Thefjedel eller Thepotte, kan hældes.

Raadeligst er det altid, at vande sine Potter ikke fra ovenaf, men fra nedenaf. Man sætter, nemlig, den Potte, der skal vandes, f. E. i en dyb Tallerken, som er fyldt med Vand. Er Jorden kun ret tør, vil den og i faa Diebliske indsuge Vandet. Men naar man, efter otte til tolv Timer, mærker: at Jorden ei drifter mere, maa Tallerkenen tages bort, for at ei Plantens Rødder skal raadne af den overflødige Vædske.

Dog maa der langt fra ikke vandes, hver Gang Jordens Overflade er tør. Det maa kun skee, naar

man seer: at Planten virkelig trænger til Vand, det vil sige: naar man stikker sin Haand ned i Jorden og da paa en Fingers Dybde ikke føler til den mindste Tugtighed, og naar Planten begynder lidt at hænge. Saa vidt bør man vel ei lade det komme om Sommeren, mens Planterne endnu vore; men om Vinteren vore de ikke, og Forholdet maa da forandres.

Laksierne kan, inden de bør have Vand, i en temmeligen høi Grad hænge. De behøve, om de ei skal raadne, kun at vædes da, naar selv Hjertet seer mat ud og de næsten hænge aldeles ned.

Gyldenlækken behøver tiest Vand, især om den meget sildigt er plantet i Potte, eller om den staaer i sandig Jord. Naar den hænger med sin Top, er det Tiden at vande den; men ei bør det skee, fordi nogle Blade blive gule, thi det skeer ofte. Kun maae de Blade, der ere blevne aldeles gule, afplukkes efterhaanden. Dette gjælder og især om Muriklerne og Neglikerne, da slige gule Blade let kan forvolde Planten en Forraadnelse.

Men overhovedet bør al Vandet skee med Forsigtighed; og man gjør bedst i at bestemme to visse Dage om Ugen, paa hvilke man efterseer alle sine Planter og forsørger Enhver af dem, som trænger.

Mogle have for Skik, at lægge Sne oven om Potterne, for saaledes at vande disse; men, skal det ei skade, maa det skee med den største Forsigtighed og dertil kun tages den Sne, som falder med Vinde fra Østen og Norden, da Sne, som falder med Regnvinde, indeholder alt for mange vandagtige Dele. Koldt Vand er og bliver altid det bedste Middel, der styrker en Plante ligesaa meget som et Ansigt. Og af alle Slags Vand var Flodvand stedse bedre end baade Brøndvand og Kildevand, naar man kun altid kunde have det.

De Planter, der staae i glaserede Potter, eller ere satte i god Havejord, maae vandes langt mindre, end de, der groe i uglaserede Potter, i Trækrukker og i Sandjord.

Indtil Januarmaaned kan de fleste Værter hjælpe sig uden synderligen meget Vand; men i Februar trænge de allerede i høiere Grad, og de i Potter sildigt Plantede mere end de tidligt Plantede.

Skulde det engang hændte sig, naar man havde et stort Antal Potter, at man glemte at vande en Enkelt og siden fandt dens Plante fortorret, bør man ei derfor strax bortkaste denne; da det dog var muligt, at man, ved nu at vande den lidt tiere, skøndt i Hørstningen altid sparsomt, kunde igjen bringe den til Live.

IV.

Saaledes man i Foraaret bør bringe sine overvintrede Planter ud af Værelser.

Har man om Vinteren holdt Blomsterværelset vedbørligen luftigt, saa at Planterne ei ere drevne, kan man og gjerne bringe dem ud i Lusten, naar et vedvarende godt Foraarsveir haves, f. E. i Enden af Martsmaaned. Kun agte man da paa følgende Forsigtighedsregler:

Man maa sætte dem paa et Sted, hvor de ere betryggede imod de skarpe Vinde, der nu saa let kan fordærve deres begyndende Fremvæxt.

De maae stilles saaledes, at de ei faae Sol før imod Middag, da de, hvis der kom Nattefrost, vilde lide Skade af Morgensolen.

Ogsaa maae de beskyttes imod al Regn; thi, fulgte der Frost paa den, vare de uundgaaeligen dræbte.

Bedd bliver Solen at sinne varmt, trænge de, endog fordi Lusten selv er om Foraaret saa tørrende, tiere til Vand end forhen og døe upaatvivleligt, om man forsømmer at vande.

Men Alt dette kræver nu vel megen Oppasning; og bedre gjør man derfor i at lade dem staae i deres

Bærelse, til Aprilmaaned kommer med blide Dage. Kun aabne man lidt, naar blot Veiret tillader det, Vinduerne, at de kan faae vedberligen frisk Luft og Sol, og at ei Luften i Stuen skal blive varmere end Luften udenfor. Og ligeledes passe man vel paa at forsyne dem med det nødvendige Vand, da de nu mere end forhen trænge dertil, fordi Grøden, som man siger, er i dem.

Man kan derpaa i April, især om de ei have gjort unge Skud, — hvilket er afværget, hvis Vinduerne have vel været holdte aabne — og om de have en naturlig, frisk, grøn Farve, med fuld Sikkerhed sætte dem ud i Luften. Dog maae de stilles saaledes, at de nogenlunde kan staae i Ly for skarpe Vinde, Regn og Nattefrost.

I Midten eller mod Slutningen af Aprilmaaned kan allerede Lakser, Rosmariner og Gylde lakker igjen udplantes. Jo mere Jord, der ved denne Udplantning bliver om deres Rødder, jo tidligere vil de blomstre; og de vil hastigere og bedre udbrede sig i det Bed, man sætter dem paa, naar man, efterat have vendt Potten om i sin Haand og udtaget hele dens Jordklump, bortskærer med en skarp Kniv Jord og Rødder omtrent een Tomme rundt om.

Negliferne blive derimod ei udplantede men staaende i deres Potter. Deres Afslæggere omplantes — Enhver for sig med saa meget Jord muligt om Roden — først i Begyndelsen af Maimaaned; og hele Mai igjennem maae de omhyggeligen bevarer for alt for brændende Middagsol, kolde Vinde, Pladsregn og mulig Sne eller Hagel.

Hvad de Neglifer angaaer, der Sommeren over skal blive i deres Potter, da vil det være godt: at borttage omtrent een Tomme af den gamle Jords Overflade, naar man kun ei beskadiger Roden, og lægge nyt Jord i Stedet for. Overalt maa man, det Dieblis man i mildt Veir om Foraaret sætter sine Potter ud — naar man i Forveien har borttaget det Mos eller den Skorpe, der gjerne samler sig paa dem om Vinteren — med en tilspidsset Træpind kradsse omtrent een Tomme dybt ned i Potten og løsne Jorden, hvilket i høi Grad hjælper Solstraalerne samt Regnen til at trænge igjennem, og Planten til at vore. Og derpaa kan man give hver Potte en god Deel Vand, naar det kun ei skeer imod Aften for den mulige Nattefrosts Skyld, men imod Middag.

Paa samme Maade, som her ovenfor er beskrevet, vilde man nok og kunde overvintrø sine Laur-

bærtræer, Citrontræer, Myrter, Sy-
 presser o. s. v. Men deels maatte man nok om
 Winteren være endnu sparsommere med at vande
 dem: deels maatte nok, som oftest, Winduerne der,
 hvor de stode, forblive aldeles naabnede. Og alt for
 tidligt om Foraaret maatte vel de af disse finere
 Træer, der skulde ud i Luften, ei sættes ud.

P o e s i e r

af

F. Hægh Guldberg og J. Smidth.

Malo convivis quam placuisse coquis.

Vi for vil Gæsterne, end Koffene behage.

Til min Lyra.

Pleurez, ô mes Amis! quand mon luth, sous mes
doigts,

Cessera de se faire entendre!

Et, si vous marchez quelquefois

Sur la terre, où sera ma cendre,

Ditez-vous l'un à l'autre: "Il avoit un coeur tendre;

"L'amitié lui fut chère; il respecta ses loix!"

Leonard.

Ei Pagers Haand ved Taflet Viin mig rækker,
min Dør bevogtes ei med dragne Sværd;
ei Pøbelen min Vogn ad Gaden trækker,
og ingen Vagt for mig staaer i Gevær;
men, naar de stolte Jordens Troner segne,
naar feig Despoten flyer fra vrede Land,
jeg skuer Fred og Glæde mig omhegne
og signer simple, lyffelige Stand.

Ei frygtfom Bonde Plov og Le forlader
 og trækker tungt i Vaar og Høst for mig:
 Ei kiger Hveden ud af mine Lader,
 saa Vandrer ved min Nigdom kørser sig:
 Jeg ingen Skat af mine Brødre kræver,
 fordi med mig paa Herrens Jord de boe;
 men, naar mod Foged Bonden Svæben hæver,
 ei Frygt og Hævn forjage skal min No.

Paa hvælvet Fod min Bolig ikke hviler,
 Kinesers Kunst ei i mit Hjem at see:
 ad fremmed Kyst mit kjendte Flag ei iler,
 for Mænd at bringe Vin og Qvinder The;
 men, naar i røgsuld Skorsteen Stormen hviner,
 naar Jule-Snee bebuder varig Frost,
 jeg ei til Børsen gaaer med bange Miner
 og tæller Timer til hver næste Post.

Ei blandt Aviser jeg om Feldtslag søger,
 og ingen Hære ved mit Krus jeg slaaer:
 ei leder jeg i Lærdes mugne Bøger
 om Bogstavs rette Lyd i Fortids Aar;

men, naar Politisk for Mening stændes,
 jeg mellem dem usnertet vandrer om:
 naar lærde Gloseskriv ved Retten endes,
 jeg nævnes ei i Hof- og Stats-Rets Dom.

O! jeg er kun en stakkels fattig Digter,
 og, lille Lyra! Du min hele Skat;
 men Du forsøder Dagens tunge Pligter,
 Du har henspygt saa mangen søvnløs Nat.
 Naar Tyrkers Sultan sig ved Septræt fryder,
 og Cimbrers Jordbrot sig ved Despoti,
 Du tifold større Held om mig udgyder
 ved Dine simple Toner's Harmoni.
 Og ei jeg folgte Dig for Kongekrone,
 der ofte tynger meer end Slavebaand;
 thi rigere jeg er end nogen Trone,
 naar Dine Strenges røres af min Haand.
 Og ei jeg Dig vil tabe, for at vinde
 en hædret Ankerplads i Lærdoms Havn;
 Din Alimpren lyder her for mangen Qvinde,
 der kjender knap den Lærdes Bog af Navn.

Og ikke gav jeg Dig til Klobens Rige,
 om end han bed mig Marmor-Slot til Hjem;
 der hørtes Larm og Pragt mod mig at frige,
 der saae jeg Fred og Frihed flye for dem.

Lidt skyfuld Morgen vakte mig til Møie,
 og Lynet glimtede, og Tordnen steg;
 da greb jeg Dig, og lukte frygtsoomt Nie,
 Din Stemme tryllede, min Rædsel veeg.
 Jeg Diet aabnede, blid Aftenrøde
 omsvævede den fredelige Jord:
 Din høie Jubel iilde den imøde,
 og salig Gysen gjennem Sjelen foer.
 Da følte jeg, at her er godt at være,
 jeg reiste faldne Hytte, svor igjen
 med Taalmods Smil hver misgjænt Tid at bære,
 med Haabets Smil at see mod Graven hen.

Saa ti, min Lyra! først, naar Læben tier,
 naar Fryd og Smerte flye det kolde Bryst,
 og Du blandt Engles høie Harmonier
 hist over Stjerner hæve skal Din Røst!

Du tone sødt om Dyd og Uskylds Glæde!
 til slibrig Spøg Du aldrig friste mig!
 at grusom Anger ei skal Diet væde,
 og jeg i sidste Stund forbande Dig.

Ei, Sanger! nok, at Du kan roligt sige:
 "mit Liv er kysk og kun min Musa kaad";
 Dog mangen Mø ved Dig kan Dyden svige:
 ei kjender hun Din Vandels rene Daad.

Nei, Lyra! Uskyld tro Din Stemme lyde!
 vær Dydens Tolk, for Lasten ene døv!
 da vil den Godes Mindetaarer flyde,
 hvor Vennehaand Dig hænger ved mit Støv.
 Vel ikke Du som Thaarups Orgel flinger,
 naar, David liig, han Alt med Taushed slaar:
 og ei en munter Kreds Dig flux omringer,
 som naar om Rahbeks Sitar Dandsen gaaer:
 vel ei Din Lyd saa tungt paa Hjertet falder,
 som Heibergs feierrige Friheds-Sang:
 og ei Du Fædres Dannemod fremkalder,
 liig Sander-Harpens underfulde Klang.

Blandt Hoffets Torne Du Dig ei kan snige
 ad banet Vei til Hæder, Wiin og Brød:
 og ei Du er een af de Lykkelige,
 der vugges paa de høie Maaders Skjød.
 O! Hændt Du betler ei for Smil at vinde,
 og Resensenter da maae væbne sig,
 Du dog Dit lille Publikum skal finde,
 naar Dyd og Ukyld kun ledsage Dig!

S c e n e r .

F o r t a l e .

Kjærligheds Glæde og Sorg er min Sang. Frem-
svæver, I Timer,
søundne ved Elskovs Fryd, svæver bekrandsede
frem!

Eders Minde omhegne min Sjæl i eenlige Dage,
naar fra Elmina jeg fjern aander kun Længsel
og Savn!

Selv paa de Sorger, jeg leed, vil jeg tænke med
blibest Tilfredshed;
thi jeg mindes den Fryd, Pigen dem lønnede
med.

Hør Dit Blod, min Ven! ei med varmere Slag
ved mit Emne,
kjerligt det være Dig sagt: Du har ei levet
endnu!

Dig, som fordømmer min Sang og min Fryd,
jeg kjerligen ynker;

enten Du leved' for godt, eller fortjente ei Liv.
 Diding med størket Blod! lad min Sang Dig
 varme og fryde!

Fro Du tænke derpaa: fordem Du ogsaa var
 ung!

Favre Yngling! Dig skynd en Elminna at finde!
 Som Diding

fro Du skal tænke derpaa: "ogsaa jeg elsked'
 engang."

Pige! Du hør min Sang og mig ynde! med tin-
 drende Pie

læs den, men ikke forglem Moders Formaning
 derhos!

H a n e g a l.

Vær mig velkommen, o Hanegal! til Fryd Du
mig vækker;

Natten var søvnløs og lang: Længsel opfylder
mit Bryst.

Drægende Søvn bortflyer fra mit haarde, mit
eensomme Leie;

strax af mit korte Bluum vaagne mig Ønsker
og Drøm.

Kun hos Elimna dvæler min Sjel; med Elimna
at tale,

Pigen Elimna at see, ene, det ene er Liv!

Derfor flygter min Søvn, og derfor jeg hilser
med Glæde

Dagens rødmande Gry, naar jeg Elimna skal see.

Fly kun, Du kjære Søvn! Paa Elimna jeg tænker.
Hver Tanke,

hende ei viet, er tabt; spildt er den Stund af
mit Liv.

Dersom Pigen, mig vred, forbyder at tænke paa
hende,

Summers Trøster, o Søvn! venlig Din Broder
mig send!

T r o l d b o m .

Ja! tilvisse er Trolldoms Kraft forlenet Elmina;

Lusten, hun aander i, smittes af tryllende Kraft.

Føler jeg sagteste Mandedrag fra den Yndiges
Læbe,

strax en elektrisk Gld farer igjennem mit
Blod.

Rører i Dandsen mit Knae ved hendes, da svul-
mer mit Hjerte,

og dets vældige Slag hæve mit brændende
Bryst.

Galder mit Blik paa den hvælvede Barm, da
blændes mit Nie;

døe for Dandsens Musik farer jeg vild i min
Takt.

Tale vi sammen, og stift jeg mit Die hæfter paa
Pigen:

Intet jeg hører meer; ganske mit Bæsen er
Syn.

Vildt og stammende lyder mit Svar; men Elminas
forundret,

ere vi ene, med Kyb søger at vække min
Sands;

Pigen, ukyndig om egen Kraft, forvilder mig
ganske;

henrykt, maalløs jeg staaer; bævende Suf er
mit Sprog.

Ham, som kan hårde et Bryst mod sliq en Trold-
dom, ham beder

Anton venstgen om, ikke at øve sin Kunst!

E v a n e n .

Fjerne Klimma! Du er min Længsel, min eneste
Tanke!

Du er om Dagen mit Suk, Du er om Natten
min Drøm.

Skummende slog mod stenige Kyst de Bølger fra
Havet,

da paa tangklædte Steen eensom, tungmodig jeg sad.
Maagen visted' i slanget Flugt de dryppende Vinger;
op fra brusende Sø tittede Sølhunden frem.

Stormen krused' mit Haar; men jeg saae fra fjær-
nere Egne

Evanen svævede hid over mit Hoved og bort.
Bort den fløi; paa sin høie Flugt mit Døi den
fulgte,

til den omsider forsvandt fjern i den blaanende
Luft.

Høit da mit fulde Hjerte udbrød: "o var jeg en
Evane!

var jeg en Svane, da bort, hen til Elimna
jeg fløi!

Svævede sagte ned ved det Huus, som skjuler den
Hulde:

der i nærmeste Siv snart jeg min Nede fik bygt.
Daglig jeg hende da saae. Maaskee da tilsidst hun
mig yndte,

rafte Svanen lidt Mad. Venlig mod alle hun er.
Tænk, den Fryd, at faae Mad af Elimnas Haand!
Og omfider

fik hun mig her, maaskee kaldte mig kjelen: sin
Fugl!

tog mig om folden Nat i sit Kammer og bød mig
at hvile

der i den bløde Seng op til det varmende Bryst.
Tanken er lifsig som Morgen-Glands. O, var jeg
en Svane!

bort til Elimna jeg fløi. Hun er min eneste
Fryd.

U t a a l m o d .

Rjed af mig selv og den Sorg, som tærer mit
Liv og min Glæde,

gik jeg i dunkle Skov eensom i Dæmringens
Stund.

Stormen fused' i Egenes Top, og de faldende
Blade

raastede under min Fod. Langsom og tung var
min Gang.

Dybt i Lundenes tykkeste Lund jeg Mørket op-
søgte;

Mørket er Kummerens Ven, Lyset og Selskab
den flyer,

søger uvarsom et Skjul for sig selv, som bedra-
get den haaber;

thi, som sit Gjenfærd, den seer Fienden sig
selv overalt.

Trolig ledsagede Kummer mit Fjed i Skyggernes
Gange;

voldsomt mit Hjerte slog. — "O at det bristede
snart!"

raabte jeg høit og min Kummer steg. — Til ly:
fere Egne

hurtig, fortvivlet jeg løb, søgte den friere Luft:
sagtere slog min Barm, og min eneste Trøster, en
Taare,

længe savnet og tung, trillede ned af min Kind.
Ofte besøgte den Sorgens Ven mig i blidere Dage:
nu har den lange Sorg tørret det lindrende Væld.
Fjerne Elimna! for Dig de flød. O! naar skal jeg
see Dig?

Taalmods tunge Pligt lærer min Kjerlighed ei.

Sygdommen.

"Syg er Elminna i Dag." Det Pigens Fader mig
sagde.

"Hvad mon feiler hun da?" "ængstelig jeg
spurgte ham om.

"Tænk engang!" var hans Svar, "i Aftes var hun
saa stille!

"Ingen Vise hun sang, svarte mig altid forkeert.

"Hefstig brændte den venstre Kind, og, tænk mig!
i Morges,

"aldrig det håndtes før, Kaffen var slet og for-
brændt!

"Middagsmaden jeg spurgte om, og forvildet hun
svarte:

"Deiret var smukt i Gaar." "Frokosten glemte
hun reent.

"Taus hun gaaer og veed ei, hvorhen og hvorefter.
Jeg frygter

"meget for Pigens Forstand. Strax jeg til Læ-
gen vil gaae."

””Gaae du kun, Gamle!”” raabte jeg glad, da
Manden var borte.

””Pigens Sygdom jeg veed; Læger helbrede den
ei.””

Første Gang jeg i Gaar fik Mod til at sige Elmina:

””Pige, jeg elsker Dig!”” Venlig hun smilte
og taug —

Faderen kom. Men, faaer hun kun lettet sit Hjerte
ved Svaret,

Sygdommen sætter sig nok. Strax vil jeg ile
derhen — —

Pigen mig mødte med kjelent Ays. Den æng-
stede Fader

kom, og glædet han fandt Datteren rolig og karsk.

G l a n d s e n .

Skinner af Guld blev til Muls, Diamantens
 Straale til Skygge,
 saae Du i Glædens Stund Pigen det kjælende
 Blik.

Hos Elminna jeg sad og kysfed de blussende Læber;
 flyngede Arm i Arm tausé vi verledé Kys.
 Høit sig hævede Pigen Barm, og stærk slog mit
 Hjerte:

aldrig slog det saa stærk, aldrig var Pigen saa
 Fjøn.

Evømmende Trylleglands i Elminnas straalende Nie
 snart bebudede mig Saligheds fuldeste Maal.
 Aldrig et elskende Par var taus som Elminna og
 Anton;

ei har det fulde Bryst Ord til at tolke sin Fryd.
 Jælessen tolkes i zittrende Suk, og den blussende
 Læbe,

fæstet til Læben fast, taler med meer end med
Ord.

Skinner af Guld er Mulm, Diamantens Straale
er Skygge
mod et Olimpas Blik, tryllet i sømmende
Glands.

P o l i t i k.

Sød er Amors forbudne Frugt, og sød er den
Pige,

der med smuglende Kys gjør mig saa salig og
stolt!

Naar betænksom Faderen seer paa den huuslige
Regning,

regner over og vred synes, for meget gaaer med,
vender hun taus tilbage det brune skalkagtige Nie,

vinke ad mig, og strax kjender jeg listige Vink.

Langsomt nærmer jeg mig til Manden med vigtige
Miner,

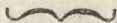
taler om Krig og Fred, Georg og Pits Parla-
 ment,
 og om Hoffets Bedrag, om vise Ministre og Før-
 ster,
 Tyfernes Freds-Kongres, Alpernes ny Republik.
 Taus staaer Pigen derhos og med Diet, hæftet mod
 Jorden,
 skjuler det yndige Smil, skotter fra Siden til
 mig.
 Faderens Iver nu flux udbryder: han skænder paa
 Førster,
 badler ustadige Folk, kalder det "taabeligt Pap",
 figer sin floge Betænkning, hvad nu er at gjøre
 og lade,
 hvad i vor kritiske Tid strax ufortøvet bør see.
 Det han alt længe har sagt, og længe han klart
 forudsaae det;
 seeer der ei, hvad han troer, saa er da Alting
 fortabt.
 Nu han griber sin Hat, og med bankende Hjerte
 vi see ham
 tage sin Stok, om han ei sætter den fra sig igjen;

men til Døren han gaaer og aabner den langsomt
og lukker —

Med min udstrakte Arm hurtig jeg vender mig
om :

Da i henrykkende Til Elmina mig flyver om Halsen :
Pigens svulmende Bryst lydeligt slaaer imod mit.

Var s o m h e d.

Ofte med sparsom Gunst tilmaaler os Skjebnen
vor Lykke.

Lidt en uheldig Rival lurker paa Elskendes Daad.
Da hør en Yngling med ædelt Bryst fornægte sin
Glæde ;

agtsom paa Pigens Held vove han sjældent Besøg !
Pigens Held er hans høieste Maal ; men Intet
gjengjelder

hæderligt Rygtes Forliis. Selv det indtagende
Blik,

Hjertets varmeste Tolk, kun sielden og varsom han
nyder,

Modig nægter han sig Haandens det lønlige
Tryk,

ellers hans Hjerte saa fjert, isald en misundelig
Søster,

Skadelysten og træf, speider hans Miner og Trin.

Saa er det Ynglingens Pligt og hans Gavn;
men tidt en Uvarsom,

griff paa sit Held, opnaaer aldrig beleillige Tid.

Farerne, Elskende kæmpe imod, er mange og store;

Taalmod, Varsomhed, List seire omfider engang.

Tidt vi seire ved List; ved Varsomhed sikkert og
altid,

hvis Standhaftigheds Dyd adler de Elskendes
Bryst,

Overtalelsen.

O Elmina! hvis Du saae en Synder,
 dømt til Dødens Straf men stum af Fryd,
 naar en venlig Røst ham Naade høit forkynnder,
 naar i denne Stund ved denne Lyd
 Vio og Venner til hans Favn sig bøie,
 og i tausse Taarer Glæden bryder ud,
 og han løster glad halvbrustne Pie
 med andægtig Tak til Gud;

Plig! saae Dit hulde Blik paa Drkners Beie
 smægtende en Vandringsmand
 vælge tørren Sand til Dødens Leie,
 — thi forgieves søgte han sig træt om Vand; —
 og en venlig Engel bringer
 ham i denne Stund en quægsom Drik,
 mens de kølende og lette Vinger
 blidt afverde Solens hede Strik:

Saae, Elminna! Du to Venners Møde
 efter Snefe tungt henrundne Aar:
 — Rygtet faldt dem løst hinanden døde;
 dem nu Venstabs hulde Soel igjen opgaaer —
 Diet græder, Hjertet bæver, Læben smiler:
 fro de løfte høit forældet Arm,
 stærk ved Glædens Kraft: og Hver nu iler
 med et Skrig til Vennens Barm:

O Elminna! tænk Dig disse Venner!
 tænk hiin Synder og hiin Wandringsmand!
 Tænk Dig al den Jordens Fryd, Du kjender,
 al den Fryd, som Jorden eie kan!
 Ingen er der, som Din Antons signer,
 ved at trykke Dig til dette Bryst.
 Med sig Fryd kun Gud sin Yndling signer,
 ham, han under Glimt af Himles Lyst.

Og et Kys Du kan mig nægte, Vige!

troe det Gift for Hjertets Rolighed?

Troer Du da, vort Kys os meer kan sige,

end det vi saa vist, saa længe veed?

at et evigt Baand, trods Skiebne's Torden,

os til Eet for evigt sammenbandt:

at vi er hinanden her paa Jorden

mellem Alt det Kjæreste, vi fandt.

Undres ei, Elminna! at min Læbe tigger

Dig saa bønlig om et Kys!

Kan den Fange, som i Fængslets Mærke ligger,

da ei længes efter Dag og Lys?

Naar et Stjerneglimt fra Skyen straalet,

frydes jo en natlig Vandringsmand.

Vige! kun et Kys! og al den Qual, jeg taaler,

da med saligt Haab jeg bære kan.

Tænk, Elimna! tænk, at Tiden iler,
at med Eovalens Flugt den flyver hen!

Tænk, hvor sandt: den Stund, som svandt, os smiler
aldrig gunstig meer igjen!

Lad os nyde den, Elimna! lad os kysse!

Lad os frydes ved et gunstigt Skiebneens Smil!

Tiden flyr: dens Flugt kan ei neddyffe
dette Hjertes hede Ild.

H u n d e n .

Ingen Lyd er mig større Qual end Gisen af
Hunde.

Ofte dog med Behag hører jeg Naboens Lyd.

Venner! giet nu, hvorfor! — Dog strax vil jeg
Sagen fortælle:

Pigen Elmina, min Fryd, varsom i Skumringen
sneg

sig forleden hen til min Dør: da bjeffede Hunden:

næsten robed' den os; zittrende kom hun herind.

Nu, naar jeg hører den gise, da strax jeg tænker:
hun kommer!

eller jeg mindes den Stund, da hun, den Vens-
tede, kom.

B a r t e g n e t.

””Stille, min Ven! den østlige Vind mig blæser
 saa læst.

Foraars-Natten er kold. Her nu en Time jeg
 stod.

Andres Du, Robert! saa kan jeg fortælle Dig
 Noget; men sagte!

ellers den Rænehund mærker til Folk og gjør
 Larm.

Ugt paa Vinduet hift, hvor Lyset flinker igjennem!

Er den Gamle i Seng? giver Elmina mig Tegne,
 eftersom Seddelen lød, Lissette mig bragte i Morges?

O! den Terne har travlt: Sedler hun bringer og
 faaer.

”Kloffen henimod Mi, naar Dørklædet hænger paa
 Karmen,

”da er min Fader i Seng”, frev hun, den
 himmelske Slut!

Seer Du, saa løber jeg om til Laagen ved Haven
 og fryder

langt med den lave Hæl, luffer saa sagte mig ind.
 Trappen gjorde mig sidst lidt angst: da knærkede
 Sandet.

Nu jeg Lissette har sagt: reent hun skal feie det
 bort.

Robert! tro mig: en Times Liv hos Elmina er
 bedre . . .

Stille! seer Du det nu? sees vi i Morgen?
 Farvel!" "

Robert sit Svar ei fik sagt men saae Klædet vaie
 fra Armen,

hørte i spæde Græs Antons de ilende Tied.

U n g s t e n .

”Troløse Anton! omsonst Du i Dag lod mig vente
i Haven;

”der, til Klokken var sex, eensom jeg ventende stod.”

”Pige! alt var jeg kommen derind: da saae jeg
Din Fader

”hist ved et Ertebed stod; ofte han dreied’ sig om.

”Sagte igjen jeg listed’ mig ud”.

”Har Nogen seet Magen!

”Det var en Fuglekræk, Daare! der kyste Dig
bort.

”Trolig han flitted’ den sammen af gamle Klæder
og Kjeppe.

”Selv jeg hjalp ham derved: at! for at skade mig
selv.

”Naa! hans Puske slog an: den farligste Fugl, som
bestræler

”ham hans Datter, i Dag kyste han bort fra
sit Huus”.

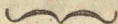

H. A. Graves. f.

Fiskeriet.

Robert! Dig undres, hvorfor jeg saa aarle iler
til Søen?

Hør det, men ti! og Din Gang aldrig forstyrre
min Fryd!

Naar ved Østens rødmende Glands Smaalærken
opvaagner,

glad den hæver sig høit, synger i blaanende Luft.

Nylig den blegnende Stjerne er slukt i Vesten: en kølig
fusende Morgenvind rasler i dryppende Løv.

Hvidtbemalede Baad jeg bestiger, udspilende Seilet;

did, hvor Elminna boer, styrer jeg ilende Fart.

Marerne bruger jeg ei, af Frygt for den lurende
Nabo:

vakt af de pladskende Slag vilde han speide min
Fryd.

I det vaskende Siv paa den grønne, rolige Strand-
bred

Igger jeg Baaden fast. Først med et forstøende Blik

Æner jeg varlig omkring og min Medestang, som
til Fjæfen,

taus jeg laver istand, smilende lægger den ud.

Morgensolens rødlige Skjær i de tindrende Ruder

blinker saa lystigt og blidt. Strax min Elminna

til Fryd

det skal vække, og saligt Haab opildner mit Hjerte,

som naar straalende Glimt lyser i perlende Dug.

Frygtsom enkelte Pib af min Fløite da lader jeg

høre:

Faderen nemlig har sagt: "saa man bør loffe for

Fisf."

Mærker Elminna den Lyd, da strax hun iler af Sengen.

Snart fra den tætte Lund hører jeg varslende

Trin,

springer hurtig i Land, og de sammenflattede Grene

udaf Lind og Jasmin dølge os begge i Hast.

Grotten er luun, fortrolig og mørk. Af! hvi flye

de saa snelle,

Kjerlighed's Timer, forbi, naar det fortrolige Par,

Skjult for Misundelsens Blik, sig selv er ene og
 Alting?

Sparsomt skjænkes de os, Længsel og Sorger til Løn.
 Elskende! nyder dem fro! og Mindet derom skal
 forsøde

Hvert et kommende Savn, selv i de fjerneste Aar.

"Pige! om bliden Søvn Dig forhindrer at høre
 min Fløite,

"da Din Anton omsonst —?" spurgte jeg ængst-
 lig engang.

Straffende Slag af Hjerlige Haand og Kysser var
 Svaret;

og mit Fløitespil lød aldrig forgjeves endnu.

Dagens oplivede Larm fra salige Scene mig kalder.

Helligt love vi os: snarlig at samles igjen.

Pigen iler nu fro sin vaagnende Gader imøde.

Tom paa Gist, som den kom, haster jeg bort med
 min Baad,

lander ved Gjenbostrand og hilser, med Fryd i
mit Ansyn

og med Gaven i Haand, venlig hver Betler,
jeg seer.

Til Medlidenheds Dyd opildnes af Glæden vort
Hjerte.

Selv den Gode fremstaaer bedre, saasnart han
er glad.

Aftnen sig nærmer tilsidst, — med Længsel jeg seer
den imøde —

da jeg i høfligt Besøg, — tro mig! saa tidligt,
jeg tør —

bringer Faderen Fisk, dem jeg, hedder det, fan-
ged i Morges.

Kjøbt er Enhver; men med Tak Gaven han
tager imod.

Jeg, det forstaaer sig, indbydes strax til det fry-
dende Maaltid:

lavet af Datterens Haand smager han Fisken
saa vel.

Fro han drifker nu Fiskerens Staal og omtaler sin
Ungdom :

maugt et lysteligt Træk hører jeg syvende Gang,
men taalmodigt igjen. Med betydende Blik han
betragter

ofte Elmina og mig, tier og smiler derved.
Vædde jeg tør derpaa: at han veed, hvorledes det
har sig;

dog er han munter og mild, derfor jeg har ham
saa kjær.

Thi paa sin Ungdoms Tid han tænker; og leve
den Olding,

som har ikke forglemt: fordem han ogsaa var
ung!

V i n t e r e n .

Død er Naturen, Elminna! Rosen duster ei mere,
og paa den øde Eng tier hver jublende Fryd.

Alt afklæder den vidende Nord de skyggende Grotter,
hvor i det dæmrende Lys Amor saa gjerne er
 skjult.

Sørgeligt rasker faldende Løv, og gyseligt vælter
over den tomme Mark mørknende Laage sig frem.

Alt! Naturen visner: i mange Uger den slumrer,
til den, af Amor vakt, blomsterbefrandsat op-
 staaer.

Amor forlader det øde Land: vi tage vor Yndling
venligt til Byen med os; trolig hos os han
 skal boe.

A f t e n e n .

Tiden er kostbar, jeg føler dens Værd. De ilende
Timer

gjerne jeg nyder først, førend de flaggre mig bort.

Til en Erindring om Hver jeg slætter en Strands,
og tilbage

da jeg med inderlig Lyst paa de Bekrandsede seer.

Dem bekrandses jeg ei, som langsomt, med Møie
sig snige,

dem, hvis trykkende Gang væder min Pande med
Sveed.

Er jeg til Arbeid da slabt? ei slabt til at nyde og
glædes?

Møisomt, naar Dagen er endt, vinker mig fry-
dende Nat,

naar hun trolig om Aftensstund med sin Arm mig
omslonger.

Dunkelt i knistrende Lys Taanden alt brænder
kun svagt.

Hun med den yndige Haand fra Harpens kjelende
 Strange

lokker Toneslag, stemte for Elskendes Bryst.

Lidt forstyrret jeg hende: jeg vugger med bærende
 Arme —

stedse paa Lyset mit Blik — kjerlige Byrde saa ømt.

Al! nu slukkes det snart: end eengang hæver sig
 Flammen,

da et pludseligt Lyn byller i Mørket os ind.

Pigen omslynger jeg fast: nu lyser den huldeste
 Fakkell,

Elskovs Fakkell! mig frem; nu er det Saligheds
 Stund.

Skrækken.

Maanens bleglige Lys en Aften skinned' paa Muren,
 hvor min Elminna boer. Ellers er Maanen min Ven.
 Blandet ved lysnende Skin mit skuffede Nie nu
 troede:

Faderens Lys alt var slukt. Dristig jeg nærmede
 mig.

Tænk min Skræk, da jeg fandt ham oppe endnu!
 og Elminna

blegnet af inderlig Angst! Varsom tilbage jeg krøb.
 Under Trappen jeg, sneeg mig og sad der, krum som
 en Synder:

Nyggen gjorde mig ondt. Glad jeg Elminnas "god
 Nat"

Hørte, da Kammerdøren blev lukket, og fornøjet jeg ilte
 frem af trange Arrest, daarlige Glen til Straf.
 "Utaalmødige!" sagde med Smil, end mørknet af
 Skrækken,

da hun sank i min Arm, Pigen med straalende Blik.

Anden Elegi

af

Tibulls første Bog.

D giv mig Vin og stands ved Vinen nye
 Qual,
 at Sønnen lukke maa det overvundne Die!

Ei af den stærke Ruus mig Nogen vække skal,
 mens Tanken slumrer trygt om frugtløs Elskovs
 Nøie.

Af følesløse Dagt min Pige kues nu,
 og Døren spærret er ved mægtig Skaades Vælde.

D strænge Faders Dør! af Regnen pidskes du,
 og Lynet, styrtet ned fra Jupiter, dig fælde!

Dør! aabnet sagte du bevæges uden Larm,
 men stedse kun for mig og høiet ved min Klage!

Dg har end jeg engang forbandet dig i Harm,
 tilgiv, og gid paa mig det falde maa tilbage!

Du mindes bør, hvor ømt jeg og har signet dig,
da dine Stolper man med Krands seaa mig smykke.

Frygt ei, min Delia! men Bogterne besvig!

Vær modig! Venus selv den Kjæffe skjænker Lykke.

Hun ynder ham, der snildt bespeider nyvalgt Dør,
og Pigen, der, ham huld, den faste Slaa bortskyder,
saa gjennem tausde Huus de Begge vandre tør,
og stille flyttet Fod i lette Gang ei lyder.

Ja! om tilstede selv den strænge Fader er,
ved Blik de tale skjult, med kjendte Tegn de
kjæle.

Det lærer Venus ei til Alle, kun til Hver,
der frygter Matten ei og ikke lad vil dvæle.

Ham møder Ingen, der med sværdbevæbnet
Haand

vil snart uddøle Saar, snart Nøverbytte kræve.

Som hellig Elskeren kan gaae med rolig Aand
did, hvor det tykkes ham. For List han ei skal bære.

Ei Mattens dorste Kulde om Vintren skader mig,
ei føler jeg at Regn i hele Strømme falder.

Hvert mødigt Trin er glemt, naar Døren aabner

sig,

og ad mig Delia med tausen Finger kalder.

See bort fra mig, Enhver, jeg møder paa min

Veie,

og huse: at Venus skjult vil lønlig Daad fuldende!

O sky da larmfuld Gang og spørg om Navnet ei!

og ei ved Jakkens Ekin mit Ansigts Træk du kjende!

Hvad Hiin nagtsom seer, det delge han med Mod,

Det bær ved Guderne han sværge, glemt at være!

Chi Venus vredes kan: at hun er født af Blod

og oprørt Bølgeskum vil mundkaad Gladrer lære.

Dog, Signeqvinden skal ved sanddru Kunst formaae,

at ei Din Fader, Slut! en Gladrer's Budskab hører.

Hun Stjernerne tog bort af Himlen selv, jeg saae,

og rasken Flod ved Sang i modsat Løb hun fører.

Hun Liig paa lunkne Baal til Livet kalder frem,

og ud af revnet Grav i Sang kan Vænder drage.

Snart over Jorden hun med Trolldrøst holder dem:

snart, melkbestænkte, hun dem byder gaae tilbage.

Hun vil, da vorder strax en fortønet Himmel
klar:

Hun vil, paa Sommerdag os Skyen ene maas
bringe.

Hun ene Kundskab om Medeas Urter har:

Hun ene, Hekate! kan dine Hunde tvinge.

En Tryllesang hun har, o Pige! Skænket mig:
tre Gange synges den, tre Gange Du skal spytte!
Da skal Din Fader ei troe mindste Sagn om
Dig:

selv han os favnes see, og dog det ei skal nytte.

Men Du fra Fleres Favn Dig varsomt holde
kun!

om dem han Alt og blot om mig han Intet skuer.

Hvad skal jeg troe? ved Sang og Urter, siger
hun,

den Elskov løses kan, som i mit Hjerte luer.

I klaren Nat hun mig ved Faller viet har,
og offerforte Gaar da faldt for Qvindens Hænder.

Min Bøn om fælleds, ei om standset Elskov var:

at kunne savne dig . . . jeg ei det Onske kjender.

Barbar er Den, der, kjøndt han kunde eie Dig,
dog, Delia! til Kamp og Bytte vilde fare:

om end det skænkes ham, at føre foran sig
af krigste Ciliker en overvunden Skare;

om end han skal slaae Leir i Fjenders tagne Land,
og heelt med vævet Dragt af Sølv og Guld sig
pryde;

om end det lykkes ham, han skueværdig kan
paa rasken Gangers Ryg som Seierhelt sig fryde!

Med Dig jeg driver glad til eensomt Bjerg min

Hjord,

og skal med egen Haand for Ploven Dren binde.

Sød vorder Sønnen der, endog paa nøgen Jord,
hvis kun i Hjelen Arm jeg stedse Dig maa finde!

Kan tyriſk Purpurseng vel skænke mindste

Blum,

naar den ubeelte Nat man vaagen skal hengræde?

Ei malet Teppes Pragt, ei heller bløde Duun
og Bækkens Ridslen kan forjagne Søvn hidlede.

Mon, store Venus! vel jeg frækt har spottet
dig?

Er dette kvalfuld Straf for Kjædlig Tunge bleven?
Fandt man i Gubers Borg med Blodskam smit-
tet mig?

Er Krands ved denne Haand af Alteret vel revet?
Ved Templet knæler jeg strax, hvis jeg Skyld-
fuld er,

og viet Dørrtrin jeg skal kysse for min Brøde:
paa bæret Kæde vil jeg strax ydmygt krybe der,
mod hellig Stolpe jeg vil arme Hoved støde.

Du, som beleer min Harm, dig selv du vogte
skal!

Ei stedse Guden vil mod mig saa grusom være.

Him, der har haanet stolt en svegen Ynglings
Dval,

som Døding iler nu Gudindens Nag at bære,
og stammer rystende sin kjelne Smiger frem,
og kruser selvgraat Haar med matte Haand saa
gjerne.

Snart, uden Skam, han staaer ved Kjære Piges
Hjem:

snart, selv paa folkrigt Torv, han favner hendes
Terne.

Alf Ynglinger og Børn en Kreds omkring ham
var:

i unge Barm Enhver jeg saae med Haan at spytte.
Skaan, Venus! mig, hvis Sjæl dig ene dyrket
har!

Alt brænde grumt din Høst, o! kan det dig vel
nytte?

Livets Fryd,

Helga

tilægnet.

Hvi ræddes Diet for en aaben Grav?
 Hvi skrækkes Jordens Børn, naar Døden truer?
 See! kraftløs Olding griber til sin Stav,
 og end saa fro den Aftensol han skuer,
 hvis Morgengry tidt vakte ham til Fryd.
 Ved mindet Hælb hans matte Mine blinke:
 høit hæver sig til Gud hans Slages Lyd,
 naar Dødens kolde Haand han seer at vinke.
 Er denne lille Jord da Glædens Hiem?
 Hvad Tryllekraft os binder saa til Livet,
 at Frygt for Dødens Slag selv ængster dem,
 hvis Læber Kummers bittre Drik blev givet? —

Naar Aftenbalken i den dunkle Luft
 ad bugtet Vei forbi mit Blik henfører:
 naar Natfjolen aabner mig sin Duft,
 og Stjernens blege Lys i Lunden bærer,
 mens Vinden leger med et visnet Blad:
 da dvæler vemodsfuld iblandt de Døde
 min Tanke's Flugt; da tidt til Gud jeg bad,
 at seent jeg maa bag Gravene dem møde!

Naar Bedesloffen med tungmodig Slang
 fra Landsbykirken over Engen lyder,
 da toner det for mig som Liigfærdssang,
 og hvert et Slag mig Dødningskræft indgyder.
 Thi for min Tanke Graven aabnet staaer:
 dens gyselige Rædsler for mig spille,
 hver Livets Fryd forbi mit Døie gaaer,
 og Graven er saa snæver, kold og stille.
 Der Lærken tier, der ei Rosen groer:
 did Morgensolens Mildne ikke rækker,
 hvor Slangen i den visne Beenrad boer
 og frygtsom Vandrer med sin Brod forkrækker.

O vredes ei, Du, som med freidigt Mod
 og brystgjængs hen ad Dødens Bane træder;
 som troer, at Fædrelandet ofret Blod,
 at frigerst Ulivs Saar er største Hæder!
 Jeg veed og hylde ædel Manddoms Kald,
 naar Brødres Frelse Dig til Kampen kalder.
 Jeg hader Feighed: høit Dig prise skal
 min Sang, naar tro Din høie Pligt Du falder.
 Jeg frygter Døden ei, og aldrig, ræd
 for den, jeg stæier ud fra Netlands Vandring.
 Om der den møder mig, jeg sikkert veed:
 at Godes Død er ene Livs Forandring.
 Men fast jeg troer: at virksom Borgers Navn
 skal straalet blidt i mere værdigt Minde.
 Det er mit kjære Haab: ved stiftet Gavn
 ei blodig men velsignet Krands at vinde.
 For mig er Livet dyrebart og kjert!
 Med al dets Sorg og Qual mig at forsoner
 har Uebles Venkab mig — o Held mig! — lært.
 Om Livets Fryd mit Harpeslag da tone!

Liig blomsterprydet Eng er Livets Vei:
 med Roser Martssfioler groe paa Banen.
 Hvad kan de for, den Blinde seer dem ei?
 Hvi er vor Sands vel slappet saa ved Banen?
 Selv midt i Overflod vi savne maae.
 For Glæden døve, tomt Begjær vi nære:
 vi mangle Kraft til Dyd og ei forstaae
 den Kunst at nyde; Kunsten at undvære
 er os Forkjelede forhadet. Og vi,
 naar favre Roser ei paa Veien smile,
 flur gaae beskeedne Martssfiol forbi
 og følesløse hen ad Banen ile.
 Men, mødte end kun sjelden Blomst vor Fod,
 dog maatte Sjeldenhed dens Værd forsøge.
 Og Hvo, som ingen fandt, han ei forstod
 den dog ei tunge Kunst: dem at opsoge.

Paa Lærdes Bogreol ei Glæden boer,
 thi da jo Lærde kun den skulde finde;
 men i en bedre Bog med lyse Ord,
 naar Vaaren vifter blid hvor Bække rinde,

sandt Engens Lærte den, om Herrebuur
ei gav den Overskud og gyldent Fængsel.

Dg denne Bog, hvis Titel er Natur,
er aabnet Hver, hvis Hjertes stille Længsel
ei paaer for Pøbelros og Førstegunst.

Se Ham, hvem saadant Gjeglelyk har hildet!
Hver Kraft til Glæde, lig en natlig Dunst,
bortflygter fra den Sjæl, det har forvildet.

Til det Pallads, hvor Slaver bøje sig,
kom aldrig Friheds Ven, den sande Glæde.

Dg selv en Kræsus ei var lykkelig
ved taarnet Skat, som Armods Taarer væde.

O! turde Førsten være lykkelig,

han bytted bort den Glands, der ham omhyller,
og satte sig i Lundens Favn hos mig,

og nød det Maanelys, som der mig tryller.

Da lærte han: at Diademets Glands,

at al den Sang, der jubler trindt om Troner,

er ei saa skjøn som Himlens Stjernefrands,

og Nattergalens ubetalte Toner.

Ja! riigt paa Glæder er Naturens Skjød.
 For Ufkylds Blik og Fromheds Bryst de trives.
 Hver Skyldfri deres Nydelse er sød:
 ved den til gavnsfuld Daad hans Aand oplives.
 For ham er Maanens blide Lys saa kjert;
 thi aldrig den til Niddingsværk ham lyst.
 Ved skændig Overtro, af Dumhed lært
 og kun den Ondes Skræk, han aldrig gyste.
 Ham Morgenhimlen rødmer venlig for:
 med Lærkens Sang hans Tak til Godhed stiger,
 og tillidsfuldt til nyttig Daad han gaaer,
 at ligne Gud, der signer Verdens Riger.
 Den Lund, hvis Skygge venligt køler ham,
 den Fugl, hvis Toner ham til Lunden kalde,
 den Eng, der lives op af muntre Lam,
 den Bæk, hvis Bølgeslag blandt Liljer falde,
 de græge, trylle, muntre, køle Hver,
 som har usmittet Aand og Skyldfrit Hjerte.
 Og Den, der flippeskold til Rosen seer,
 er syg af Anger eller Mishaaabs Smerte.

Skjen er Naturen kun ved Ufkylds Fred!
 Hver Aarets Verling bringer nye Glæder.
 De spire flur i Vaarens lette Fjed,
 naar Dalens Liljer blomstre, hvor den træder.
 De dryppe ned i kølig Sommerregn
 og bølge sig, naar Vinden Aret bølger.
 De blinke selv i Lustens mørke Egn,
 hvor slanget Lyn bag Tordensfy sig dølger.
 Naar Bonden gaaer med Sang blandt svangre Reeg,
 paa Høstens Dag fra gyldne Mark de lyde,
 hvor rørte Meiere om bredden Seg
 i Tak for Guds Velsignelser udbryde.
 Og, samler Vinterstorm i huuslig Kreds
 til Glid den fromme Slægt om Dødens Lue,
 da Glæden boer med virksom Dyd tilfreds,
 som i sit Tempel, i den lave Stue.

Hvi trætter, martrer mangt et Bryst sig ved
 at søge Rang, og Guld, og flygtig Lykke?
 Saa er da stille Dyd og Virksomhed
 ei Kvindens Prydelse og Mandens Smykke?

Fro vaagner kjerligt Par fra qvægsomt Bluum;
 ved Gliden deres Morgengry heniser;
 til Fryd forsamles de ved Middagsstund,
 da næisom Kreds det lille Bord tilsmiler.
 Hver Aften hilses med fornøiet Sind:
 i Hyllens Stund de fro hinanden favne.
 Til sidst af Fryd de trætte slumre ind
 og vaagne, for at frydes, for at gavne.

O Den, som søgte Glæden tro, han fandt
 den ofte der, hvor Daaren fandt kun Klage.
 Ja manges Taare blot af Feighed randt,
 og fast Enhver er Slaver af sin Plage.
 Hos Riig og Arm man hører Glædens Lyd:
 i lige Maal uddeelte Himlen Lykke.
 Der boer forskjellig, ikke mindre Fryd
 i Hyttens Straa og under Tronens Smykke.
 Og Glæden er hver ædel Skabnings Lod,
 der, virksom selv, af Herren den vil kræve.
 Ja! Den er oftest glad, som blot er god.

Derfor, o Selga! seer man tindre, bære

saar megen Glæde i Dit lyse Blik.

Dit Navn, o Helga! Glædens Sang lad pryde!

Den Gud, fra hvem en Skabning Udspring fik,

blid hører Laffens Sang fra denne Lyde.

Jeg stille om mig efter Glæden seer.

Med Støien jeg mit Puske ei forkynder;

thi stedse Himlens Datter os er nær,

og kun den blide Fred hun venligt ynder.

O Ven! hvis Lod det blev, bag Stadens Mure
i tyk, forgiftet Luft saar mat at stønne:

Kan kælig Lund, den smilende Natur,

en blomstriig Eng Din Dagstid ei belønne,

jeg ynder Dig! — Men Dig, som tunge Aar

forbøde trofast Qvindes Smil at nyde,

Dig, som forladt blandt Livets Tordner staaer,

Dig skal til Trøst min Medynks Taarer flyde!

Men glæder Eder! Livet har eet Held,

som ingen Stand og intet Sted kan hindre,

den Hjertets Dom: at have handlet vel!

Den kan hver Sorg, hvert Savn, hver Kummer lindre.

Ved den skal Fred, lig vældig Talisman,
i vildest Drk med Roser os befrandse.
Og kjær ved den staaer Riets og Sandheds Mand,
urørt af Pøbels Skraal og Magtens Landse.

Dog — tør jeg vel besynge Livets Fryd
og yttre frit: at dette Liv er Glæde?
Alt hører jeg mit Svar i Klagers Lyd
fra Pol til Pol af dem, som lide, græde.
Jeg hører Lærkers Nalsten, Kampens Skrig,
Tyranners Bram og Støn af Slavers Klynge.
Vil Jordens Børn i Tumlen høre mig? — —
Dog, Lærken synger glad, kun for at synge.

Vel sandt det er: i Gravens tause Ro
ei denne vilde Larm vort Dre skræller;
der Sorgens Børn i roligt Fristed boe,
og til fornyet Qual ei Dag dem vækker.
Did naaer ei Førstebrev og Præsteband.
Sandt: Mangen seer til Hvilens Stund med Længsel;
fro er hans Overgang til Dødens Land,
som Slavens glade Flugt fra trange Fængsel.

Ham villigt byder jeg en Broderhaand,
 men inderligt og stærkt dog elsker Livet.
 Til det jeg bunden er med faste Baand:
 at kjende Livets Glæder blev mig givet.

Lyt, Kammers Søn! og hør min Herlighed!
 Og, gav Naturen Dig et sølsomt Hjerte,
 min Fryd, min Lykke Du skal trylles ved
 og glemme dog eet Dieblis Din Smerte.

I huuslig Kreds et venligt Døttrepar,
 liigt Trøstens Engle, mig imøde smiler.
 Naar Næringsforg min Pande mørknet har,
 for deres Ukylds Smil den sur bortiler.
 Ham, Gud sandt god og ædel, lønner han
 paa Jorden med en from og huuslig Qvinde;
 men, for at danne mig til ædel Mand,
 i Ungdoms Aar Gud lod mig hende finde.
 Af mindre Held, som Jorden har igjen,
 der er saa saare lidt, jeg higer efter.
 Guld har jeg ei, men Vennehaand til Ven,
 og for en Ven den aldrig mangled Kræfter.

Jeg hylder intet Navn men roligt gaar
mod Blisdoms Tempel under Sandheds Banner.

Ved Mængdens vilde Røst urørt jeg staar;
og, true de, jeg kæmper mod Tyranner.

I mine Brødres Kreds jeg tør gaae hen
og spørge frit: har jeg fortjent en Fiende?

Ja! mangen Edel kalder mig: sin Ven!

Og Du, o Selga! er jo min Veninde!

Det er min Niigdom: den skal muntre mig,
naar Brødres Nød og egen Sorg mig nager.

Og var Enhver, jeg elsker, lykkelig,

Da led du aldrig meer, min Sang! i Klager.

O Venner! I, mit Hjertes Fryd og Ros!

Lig frygtfom Hind i Dalen vil jeg bære
for Dødens Slag, der kan adskille os.

Ved Eder har jeg følt det Fryd: at leve!

Assistents-Kirkegaarden.

Ἦ δὲ γὰρ ἡμᾶς σὺλλογον ποιεμένους
 Τὸν φόντα θρηνεῖν, εἰς ὅς' ἔρχεται κακῶ·
 Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον,
 Χαίροντας εὐφημῶντας ἐκπέμπειν δόμων.

Bed Ansødts Bugge væde Graad vort Pie;
 thi, æ! nu vaagner han til navnløs Qual.
 Men Ham, der hviler skjult for Livets Moie,
 med Jubel vi til Graven følge skal.

Af Euripides'ses Fragmenter.

Hil være dig, du, Hedenfarnes Hjem!
 Du Bolig for hver Stand, hvert Køn, hver Alder!
 Til Dages Kummer Sol ei vækker dem,
 til Timers Fred ei Aftenstjernen kalder.
 Hil være dig! Saa tryllerst er din Ro:
 den Glade leirer sig i dine Skygger;
 og, tordner Skiebuen, Uhelds Søn saa fro
 her sit Paulun paa Haabets Strandbred bygger.

Hver Flygtning, som fra Verden iler hid,
 at søge Frelse mellem dine Høie,
 omvandrer her og vorder atter blid,
 forlader dig og glemmer al sin Møie.

Den, paa hvis Kinder Sygdom malet staaer,
 her signer glad den Lægedom, ham venter;
 fra Grav til Grav han mat ved Krykken gaaer
 og fra de tusind Grave Taalmod henter.

Eaa Mangen søger her en savnet Ven:
 tidt ved den Tabtes Høi han længe hviler,
 og drømmer sig i hine Dage hen,
 og end som i hans Arme trøstet smiler.

Ja Hil dig, Dødes Have! hvor i Fred,
 i Blomsters Ly de Hedensfarne sove,
 hvor Hylbens mærke Skygger dale ned
 og kelig Nat paa hede Dag os love.

Dryl ogsaa mig, naar glad fra Verdens Larm,
 hvor Venstab, Frihed, Met jeg Daare drømte,
 til dig jeg flyer med Dolken i min Barm
 og sner kun den bittre Kalk, jeg tømte!

Da, naar fra dig jeg gaaer og møder Den,
 der har mit glade Haab med Voldschaand fløvet,
 jeg roligt skal forbi ham vandre hen
 og ønske ham det Mod, han mig har rovet.

Her Evighedens Alterfod jeg seer:
 her Støvets Offre falde . . . Muld dem dækker . . .
 men snart, naar Dag til Nat ei fjædes meer,
 Kerubens Stemme her de Faldne vækker.
 Da skal den Arme, der blev nægtet Brød,
 tilgive her den før saa haarde Nige:
 da skal fra lange Savn i Jordens Skjød
 med Qvinde Mand, med Brudgom Brud fremstige:
 da skal de Haand i Haand og Bryst ved Bryst
 velsigne Jorden, den forladte Moder,
 og under samlet Jubels høie Nøst
 fro svinge sig til Nattens lyse Kloder.

Med hellig Udfrygt jeg træder did,
 hvor Evighedens Tempel stolt sig hæver.
 Omsonst mod mig du tordner, skjulte Tid!
 Dit Maal jeg skimtet har og meer ei hæver.

Eet Dieblit . . . og Graven gjemmer mig?
 ret Dieblit . . . og Livets Morgen tændes!
 Lad Falskhed, Dold og Løgn kun ruste sig,
 eet Dieblit . . . og alle Smerter endes!
 D tidt og længe skal jeg vandre her,
 i Wiisdoms Skole skal jeg Sandhed lære.
 Min Sjæl da hylber Smilts og Taarers Værd
 og vilst hver Fryd, og hæft hver Sorg skal bære.

Fiernt Dødningsklokkens sørgelige Lyd
 med hule Klang sig nærmer til mit Øre:
 af! som Erindringen af forbums Fryd
 de tone varselfuldt og Hjertet røre.
 Snart de maaske bebude fiernet Ven,
 der med nedbøiet Hoved mig begræder,
 at jeg til sidste Bolig bæres hen,
 fra Liv til Død, fra Sorg til Fred og Glæder.
 Snart de maaske for ham fremkalde skal
 hver samnydt Stund, der vender ei tilbage,

hver deelt og større Fryd, og mindre Qual,
hvert Alvorsord, hver Spøg i hine Dage.

Hist kommer ... see! hist strider neppe frem
i sorten Liigfærdsdragt en Vennefare.

Den bærer Broderen til Gravens Hjem,
hvis dybe Svælg kun Glimt af Haab opflare.

O han var Fader! ... See de tvende Smaa,
der alt i Glædens Vaar skal Taarer fælde!

See, hvor forladte Haand i Haand de gaae
og til hinanden sig tungmodigt hælde!

Men græder ikke! ... Hist en Fader boer:

Hvo, der vil ham, selv naar han saarer, hære,
skal opfyldt see det Haab, som Hjertet troer.

O haaber ogsaa! Gud er meer end Fædre.

Alt standser Skarens Fod ved Gravens Bred:

de faderløse Smaa saa tvilsomt grue,

de gysе bort fra skumle Hvilested,

de tør ei haabe meer ham hist at se.

O haaber, haaber! ... Mørk er Dødens Nat,
men saligt soves der i mørke Hvile;

og vel et Gravens Vei saa kold, saa brat,
men trindt om den dog Haabets Stjerner smile.

Hør! Jorden ruller ned med dumpe Slag —
mod Himlen Hver sit Nie graadfuldt hæver.
Men venligt daler Trøstens Glimt af Dag,
og Sangens Bemød blidt om Graven svæver:

Alt forvandles skal til Støv,
Dalens Lilje, Skovens Løv,
Rosen snart vi visnet finde:
Alt kun blomstrer, for at svinde.
Jordens Herre! selv til dig
Lovens Dødsbud strækker sig.

O! men intet Slæbt forgaaer;
Liv igjen af Død opstaaer.
Liljen faldt . . . en Ny fremtræder,
yngre Løv snart Lunden klæder;
og den Grav, der lukker sig,
kun som Bugge gemmer dig.

Morgnen straalet . . . Barnet fro

vaagner efter natlig Ro.

Ewighedens Morgen smiler . . .

Graven aabnes, hvor du hviler:

Dødningsklædet synker ned,

nyfædt hæves du til Fred.

Ei da, Klage! . . . Stands da, Graad!

Blift og godt er Herrens Naad.

Snart for Ewighed vi møde

alle vore kjere Døde.

Held os! Held, at Alt forgaaer!

Held, at Liv af Død opstaaer!

Ga Held os! Held! . . . Da Jordens Plagehær,

da Rid og Had i Venfæbs Dragt fremsiege;

da Evgdom løstede tveegget Sværd,

og Trøst med Haab fra Piintes Leie vege:

o da kom du som Skytsaand, gode Død!

Slukt var din Fakkell, men saa lyst dit Nie;

hen fulgte du til Graven os og bød:
 "see! der, Forladte! glemmes Eders Nøie."
 Der glemmes Alt og vaagner aldrig meer:
 Misundelsen fra den sig skamfuld hæver,
 og Trældom sønderbrudt sin Lænke seer,
 og Løgnen flyer dens Nølighed og hæver.

Hift har en Olding lagt sin Vandrestav:
 mat sank han ned liig Solen, naar den daler.
 Ham aabnedes til Fred dit Skjød, o Grav!
 og ordfast du den Nødige husvaler.
 Her haabfuld Yngling faldt i frugtløs Vaar,
 faldt, Aret liig, som Ormens Tand udhuler;
 at! sparsom Fryd han ned i Glidens Aar
 for Grijselser og Sorg du ham nu skjuler.
 Hift Den, der nys i Sygefængslets Baand
 med Taarer Naadens Brød har maattet væde,
 nu fri fra Tvang og Lænker seer sin Aand,
 nu mindes rundne Graad med dobbelt Glæde.

Her gjemmes Han, der fødtes kun til Graad.
 En ublid Stjerne lyste paa hans Veie:
 forskudt af Venskab, uden Trøst og Naad,
 selv Haabets Søn omsider veeg hans Leie.
 Kom! see ham tæres hen af navnløs Harm,
 med bittert Smil den sidste Kalk at tømme
 og støde Dolken fjendst i modløs Varm!
 Tilgiv ham, Gud! Kun Jorden ham fordømme.
 Ja! Fred med Alle, der i Graven boe!
 Som Nattens Gjenfærd flye, naar Dagen stiger,
 o saa, naar her vi sænkes ned til No,
 hver taaget Tvil for solklar Visshed viger.
 Vel! fryd dig, du, hvem Lykken straalet blid,
 hvem Døden vinker hid i gode Dage!
 Ei skal med Graad du see den onde Tid
 og mindes bedre Kaar, og syvfold flage.
 Og fryd dig, du, hvem Skjebnens Torden slog,
 hvem Døden vinker hid, mens Slaget smerter!
 Fra Dybets Bred din Engels Haand dig tog,
 og Fred er Gravens Løn for knuste Hjerter.

Den Armes Ligg, i Støv hensmuldret, her
 hiin Lykkens Yndlings nøgne Been nu dækker:
 ved Hyttens Søn den Stolte hviler nær,
 og Rangtvist ei til Liv ham mere vækker.
 Du Kjelner, Død! ei mellem Arm og Rigg,
 nei! for dit Retfærdsblik er Alle lige.
 Mon derfor vel de Svage frygte dig
 og rædselskye dit Trøsteraafsyn vige? ...
 Usæl den Mand, du vinker bort til Fred;
 der ei med No dit Vennehudskab hører
 og, skjøndt en Afskedstaare triller ned,
 ei smile tør, naar du hans Læbe rører!

Her sover En af Fædrelandets Mænd,
 en misgjænt Ddning, trygt i Dødens Gjemme;
 Du, Balling! som ad trange Vane hen,
 forfulgt med Haan, kun søgte Dyd at fremme!
 For hævdet Last, der Modens Stempel bar,
 Du feig, med Hyllerskridt, ei veeg tilbage,

Ærværdig Borgerkreds Du muntret har
til Glid i Kald, til Mod i mørke Dage.

Men kunsthvi lod Din Røst. . . . Ved prentet Vid
tidt fløgtig Skribler mørknede Dit Pile.

Hist veies ei vor Kunst, men blot vor Tid,
hist lønner Sandheds Gud Miskjendtes Møie. — —

Ad Livets trange Vei mod Banens Maal
et stakket Spand af Tid vi fælleds vandre,
og gyde Kalurt dog i mangen Skaal,
vi række som en Lødsfedrik hverandre.

Da saares hist den gode Faders Bryst,
og Størvets Engle Sorg for Jorden nære.

O Fredens Skytsaand! raab med valdig Røst:
"ei, mine Brødre! hør det saa at være!"

Men hvo sank her fra Liv til Slummer ned?

Du, tabte Knudsen! Holbergs tro Veninde!

Tidt Sorgens Mulm har mørknet Dine Fjed;
nu brammer ei dit Støv med kostbart Minde.

Et Folk har smiilt, et Folk har grædt med Dig,
naar snart Du vilste Dagens vrangne Sæder,

snart landlig Biv, i Hytten lykkelig,
 snart mellem gode Børn en Moders Glæder,
 og Dydens Bud ved Dig forskjønnet løb.
 Det glemmes ei, det trodser Marmors Alder.
 Den Nos Thalias Datter vorde fød:

at ved sin Kunst Dit Minde hun gjenkalder! — —

Han, for hvis Trolldom tidt vorummer veeg,
 Han, der os bød selv gjennem Taarer smile,
 fjendt Fiendehaand nys fældede den Teg,
 hvis Top gav Vandrer Ly, hvis Rod gav Hvile,
 Han aldrig dør for os, Han sover kun,
 Ham reises i vort Bryst et evigt Minde:
 og derfor over Dig i Dødes Lund
 o Mønsted! Godes Graad skal takfuldt rinde. — —

Her jordeedes en ædel Dannemand,
 der blid og nøisom bittert Løb fuldbragde,
 der tjente borgertro sit Fædreland
 og borgerhædret her til No sig lagde.
 Ud fra hans Læber fløi uskyldig Fryd,
 hver Dynke til et Smil han kunde bære.

Han traadte glad i Kamp for Pligt og Dyd,
 Hun krænkede Sandhed mærkede hans Død.
 Han vaager, smiler, gavner ikke meer....
 Held, Karø! Dig: at, skjult for Skjebnens Brede,
 mislønnet Du fra Fredens Land ei seer
 med Enken Dine Børn om Brød at lede!

Men hvo er Hiin, som neppe skrider frem,
 som nærmer sig i Sorgens hvide Klæder?
 En frygtfuld Kvinde ved de Dødes Hjem!
 O trefold Held den Tabte, hun begræder!
 To spæde Smaa saa kjerligt Arm i Arm
 ved Moderhaand den smale Gravsti finde.
 Væi ikke Hylben, Vind! at Grenens Larm
 ei hende skal om Barndoms Tabler minde!
 Hun taler: hør! "der, Børn! der slumrer Han,
 "hvis Liigfærd os i Dag har bitter været.
 "J Smaa vort tunge Tab ei føle kan,
 "men mig har qvalfuld Sorg — af snart! — hentæret.

"Han vennehuld og let forsonlig var,
 "saa kjerlig Egetemand, saa værdig Fader!
 "Sin Kreds han tro som Borger gavnet har:
 "den signer ham i det han den forlader.
 "J, gode Børn! skal ogsaa worde Mænd:
 "her samles J fra morsom Dag til Hvile
 "og sværge her: ad Pliktens Bane hen
 "med stadigt Mod og faste Skridt at ile!
 "Saa trygt jeg da mit Die lukker til;
 "i Moders Sted skal Eder Gud ledsage"
 "o græd dog ei! Vi Fader ligne vil:
 "tro Dine Børn!" " de spørde Emaa gjentage.
 Hun favner dem. Med Demods sagte Skridt
 mod øde Hjem hun nu tilbagevender,
 men taus, men længselsfuld dog standser tidt
 og end et Blik, et Suk til Graven sender.
 Kom, Nige! du, der stjæler Armods Træl
 ved Dødslegat det Guld, du Hien har røvet,
 og tør i sidste Stund med rolig Sjel
 troe Rygtets Skrig ved Guldets Belklang høvet!

Kom, Stolte! du, hvis Væsens tomme Værd
 paa Stammens Tavler efter Fødsler regnes:
 der seer dit Navn i Kreds af Titlers Hær
 ved gravsat Marmor sene Slægt betegnes!

O kommer, seer og føler Qvindens Graad!
 o seer, hvor tungt hun elsket Grav forlader!...
 Saa hædres Den kun, der var stor i Daad,
 Den, der var Ven og Borger, Mand og Fader!

Alt Natten daler, frøbt i Dødens Slør:
 om Borg og Braa dens blide Taushed spredes;
 det sidste Glimt af Dag bag Linden dør,
 hvis lange Skygger over Grave bredes.

I fjerne Landsby Bedeskloffen slaaer:
 til Hjemmet iler Bonden med sin Qvinde,
 til kjendte Krybbe trippe Lam og Faar....
 for mig blandt Gravene skal Natten svinde.
 I salig Bemod synke skal min Sjæl,
 o! jeg vil lære her i Fredens Bolig:

at kun for Ham, der hylber Ret og Skjel,
er Døden blid, er Graven lys og rolig.

Saa venligt Aftenrødens Rosenfrands,
nubrudt af taaget Damp, om Himlen hviler:
bag Hegnets Muur i blege Sørgeglands
al Bemøds Ven, den hulde Maane smiler.

Naturen tier. Kun afmægtig Vind
igjennem sorte Hylde med Gysen bræver;
og trindt om oplyst Gravs det hvide Skin
i Speiderkreds kun Aftenbakken svæver. —

Straal dobbelt klart, o blide Maane! ned!
Du dvæle villigt over Dødes Have,
at grandt jeg skue maa hvert Hvilested,
mit Die søger end blandt tauske Grave!
Og, flygter Taaren, reiser Mismod sig
ved Mindet om hver Edel, her fandt Hvile,
da, blide Maane! straal den Trøst til mig:
at hist, som du, i himmelsk Glæde de smile! —

Alt! Mange lagdes her, hvis tunge Savn
nu taarevædet staar i Danmarks Minde.

Hiin sandbru Fremtids Haand de Tabtes Navn
 med Lønnens Egefrands skal huld omvinde;
 og, ubetraadt af daadløs Niddings God,
 da Etedet her som Templet helligt være,
 hvor Ungling fyldest skal med Jdræts Mod
 og Dannemø med Dyd og huuslig Ære.

Hvo gjemmes vel i denne Gravhøis Skjød?
 O Karstens! Du, hvis gudhengivne Hjerte
 i feige Suk og Klager ei udbrød,
 fiøndt Læben blegnede ved navnløs Smerte.
 Du hædret gif ad mæisom Bane hen
 og elskede Dit Land, som Søn en Moder,
 var Retfærds kjække Talsmand, Musers Ven,
 de Voldsmands Skræk, hver Danneborgers Broder.
 Ved Dig blev Evald Dalens første Skjald:
 o! han Dit Navn med Laurbærfrands omvinde!
 See! Rolf og Balder aldrig visne skal,
 de grønnes vil som Blomster om Dit Minde. —

Her lagdes Du, begravdt af Venstab, ned,
 vor ædle Hvid! hvis Liv var Kamp og Møie.
 Skjendt Du for Dyd og Sandhed ængstet leed,
 dog martyrologt Smil var i Dit Nie.
 Og Avind reiste sig med Slangeharm,
 Dit Mandemod, Din Uskylds Kraft at dæmpe:
 miskjendt, forfulgt, med ofte saaret Barm
 Du, Seiren nær, ei mægted meer at kæmpe,
 og ve! Du faldt . . . nei! sank i Gravens Favn,
 som lønner Dig for ublid Skjebnes Kummer.
 Men Vandreren, der sner her Dit Navn,
 vemodigt signer Din den tause Slummer. — —

Sit Ansyn skjuler Maanen bag en Sky:
 dens blege Lys hen over Muren viger.
 fra Træets Favn de bange Fugle flye;
 thi Morder-Uglen vilbt i Toppen skriger.
 Det mørknes . . . o saa mørknes Livets Wei,
 og Fienderaab nys trygge Vandrers truer:
 Ven svigter ham, og Tilflugt øines ei,
 han ræddes, flygter og paa Flugten gruer.

Alt Skyen glider bort med lette Trin,
 og Maanen blinker gjennem Havens Linde.
 Men see hiin Stjerne! dødbleggt er dens Skin.
 O see den flyve . . . synke . . . døe . . . forsvinde!
 Saa, naar Forladte flye for Fiendehaand,
 dem Dødens Engel iler blid imøde,
 søvndyffer Piet, løsner Livets Baand
 og skjuler dem, hvor ingen Hjerter bløde.

Slig, taase Steen! Hvo slumrer under dig?
 Omsonst jeg til din Billed-Indskrift iler.
 Dog — Dyb ei glemmes. Rygtet tolker mig:
 ”der Augustin i Rosenskyggen hviler.
 ”Han først blandt Stormænd lod sig jorde her.
 ””Jeg Brødres Met i Løndom har beffærmet:
 ””nu Broderen, naar jeg henlumret er,
 ””bør ikke vorde ved mit Liig fornærmet!” ”
 ”Det var hans Bud.” Saa høres Sandheds Ord.
 Med Hæderslov til senest Old de lyde!

I Gravens Mulm et evigt Minde boer,
naar brudte Jordoms Aag dens Hvi bepryde. —

Klag, — Retfærd vil det — Klag, mit Fædreland!
Her Bennetaaren ei skal ene rinde.
Grød, Ufkylds Ven! Der semmer Graad en Mand,
hvor Jerra slumrer, Danmarks tabte Qvinde!
Med Taalmods Rolighed og Viisdoms Aand
hun søgte, fandt og hviød Pigens Hjerte.
Elskøndt selv ei Moder dog ved Moderhaand
den stille Vei til huuslig Dyd hun lærte.
Og mangen Mø, hun aarle dannet har,
skal her engang til egen Datter sige:
"der hviler Hun, som tryg Ledsager var
"i flibrig Baar for moderløse Pige.
"Sign hende, Barn!" Og over rørte Bryst
den Lille foldet Haand til Ven skal have,
mens ømme Moder seer med sværmerst Lyst
sin Jerras Aand om Barnet huld nedsvæve.

Lid! lad til sidste Slægt i Arv det gaae:
 at Hun var Mandens Alt, sit Kjæns Veninde!
 at Hver, der Jettas Egetrands vil naae,
 først være hende lig som Danneqvinde!

Saa slumre Mange nu paa dette Sted,
 hvis Idræt lyse skal for Fremolds Dage.
 Sødt over Alles Hvile svæver Fred:
 trygt værner lukte Grav mod Sorg og Klage.
 Her Barnet selv den hulde Fristad fandt,
 som mættet Olding tidt omsonst begjerte:
 ei Venstebånd spæde Sjæl til Jorden bandt,
 saa kort, saa let var barnlig Afskeds Smerte.
 Held Himlens Yndling, som i første Vaar
 fra Buggens Søvn til Gravens Slummer iler!
 Men trefold salig, Hvo med snehvidt Haar
 ved prøvet, velsørt Liv i Døden smiler!

Fred over Graven, hvis fortjente Ro
 ved elsket Kvinde mødig Olding glæder!

Her samre samlede de kjære To,
 og Venstabs Genius om Leiet græder.
 Klart, Mand! for Alles Blik Du tolket har
 hver skjulte Kraft i Jorden, Alles Moder.
 Den Uoplyste hæderligt det var
 at stige trygt med Dig til fjerne Kloder.
 For Borgerfrihed værgede Din Haand:
 Din Borgerkrands skal Tvillingriget binde.
 Her Danmark evigt hylde Norges Land,
 hist Norges Fjelde sukke ved hans Minde.

Der hviler Lægen, Han, Hygeas Ven,
 som seirende brød Sygdoms tunge Lænke,
 som mægtede til Brudgom Brud igjen,
 og Moderen til nyfødt Børn at skænke!
 Der hviler Han. Uprødet er hans Grav!
 Men aarligt Den, han frelst, hid skal træde
 og see med Suk den brudte Vandrestav,
 og nærne ham med vemodblandet Glæde.

Lær Løgnen her fræk haane død Mand's Mod,
 der blussed, naar han streed som Nets Bestjærmer,
 da sige Sandhed: "han var heed men god!"
 Buthave! Løgnen ei Dit Støv fornærmer. — —

Held os! vi veed: at kelig Aften vil
 selv efter længste Dag den Trætte quæge:
 at, naar vor Grav ved Spaden lukkes til,
 skal Himles Fred hver Hjertets Wunde læge!
 Blandt alt det Skæbte mægter Adams Slægt,
 den Støvets Søn, dog mindst sit Liv at nyde:
 først kues han ved hævdet Jordoms Vægt,
 i Manddoms Aar han Lovens Sværd maa lyde.
 Med modig Arm, forfulgt, i Ansigts Sveed
 han trække skal for sparsomt Brød at vinde:
 og tidt, hvor udvalgt Sæd blev trygt lagt ned,
 han kun paa Høstens Dag kan Lidsler finde.
 Vor Barndom mindes vi med Længsels Qual:
 som Drøm den svandt, som Drøm ei gaaer tilbage,
 Vor Nutid nydes ei, den ordnes skal:
 vi skælve, naar vi see mod Fremtids Dage.

Let styrtes gavnrig Plan for Jordens Søn
 ved skjulte Kraft, hans svage Syn ei kjendte:
 og ædel Viljes Haan er al den Løn,
 vanheldig Skyldfri Daad kan ene vente.
 Selv Hiin, der vugges ømt i Lyffens Skjød,
 med følt og bitter Afmagt tidt maa kæmpe,
 naar trindt om sig han seer de Manges Nød,
 hvis Graad og Suk ei Guld formaaer at dæmpe.
 Utalligt Gode Himlen skænke kan:
 om rolig Død vor første Bøn da lyde!
 thi Jorden er kun fremmed Vandrers Land,
 og hist han Hjemmets Borgerfred skal nyde.
 O salig, salig, trefold salig Den,
 der lukker døende tidt mørknet Nie!
 Bag Gravens Nat han aabner det igjen,
 men Alt er lyst, og fjernet er hver Møie.

"Støv gaae til Støv!" den Lov Gud, Herren, gav,
 og Dødens Stemme selv den Stærke falder.

H. A. Greville f.

Her skjules Du, her er Din tause Grav,
 o Samsø! Du, som faldt i Kraftens Alder.
 Du var saa god, saa ganske den, Du var:
 Dig Last var Skræk og pralsfri Dyd en Binding.
 Som Ven og Lærer Egefrands Du har,
 som Digter Laurbærlov om hædret Linding.
 Til senest Old for Danmarks yngre Skjald
 Din rosenklædte Høi den Tilflugt være,
 hvor, langt fra Daarers Klap, med Held han skal
 bespeide Kunstens Krav og Kunstens Ære. —

Her sukker Dyden thi her slumrer Du,
 o Norges Storm! Her alle Muser græde.
 Kun til at speide Gavn stod fast Dit Hu;
 Dig stiftet Broderhæd var Løn og Glæde.
 Paa Festens Dag i Templet henrykt glad
 hvert Hjerte ved Din Sang vor Fader hylde.
 I sidste Stund Dit trøsterige Qvad
 den Døende med Haab og Lindring fylde.
 Tidt Ungling ved Din Fabels Stjerne skal
 Erfarings Traad paa vildsom Korsvei finde.

Ei, da Du vandred blandt os, ædle Skjald!
Du Selv har ønsket Dig et bedre Minde.

Naar, efter Sællers Dage, Søn ei meer
skal Eders Navn, I Hedenfarne! bære,
for dybfjer Mand, der Tidens Arbog seer,
hvert Spor af Eder dog skal helligt være.
Nært stuer han det Sted, hvor Samse stod:
hvor Storm har ønsket landligt Hjem at bygge;
hvor tidt i kjere Kreds ved Egens Fod
Du, Jerta! nød en kelig Aftens Skygge.

Med fyrig Søn, sin Albers Haab og Trøst,
han ofte hid til festlig Andagt træder.

Da blusser Kraft til Daad om Unglings Bryst,
da vækkes Qvindedyd til Landets Hæder:

da, Horneman! her ved Din Grav han staaer
og siger: "Søn! der slumrer Wiisdoms Dyrker.

"Naar efter Sandheds Lys i Mulk du gaaer,

"hans Navn saa let til Mandemod dig styrker.

"Ved natlig Lampe vaagede hans Flid:

"som Bjergmand Guld, han Tankens Miner søgte,

"og dog han har hver Oldings Griller blid,
 "og dog som Yngling han blandt Unge spøjte.
 "Ham liig, den Vise stedse hædret er:
 "end selv i Graven Mænd og Børn ham signe.
 "Søn! prøv med ham at føle Visdoms Værd,
 "og Lønnen, Danmarks Bifald, hans skal ligne!"

Dog, straalser end ei den Bortgangnes Navn,
 og ved hans Grav ei Landets Taarer rinde,
 skal Kredsens Harm ved elsket Hoveds Savn
 dog vidne klart om Borgerhæders Minde.
 Saa sumrer her en Fader, Mand og Ven:
 om kolden Leie Længsels Klager lyde;
 tidt Børn og Qvinde til hans Støv gaae hen,
 med Graad og Blomster Sorgens Hjem at pryde.
 O Held Enhver, der veltillfreds som han
 med al sin Daad tør ende sine Dage,
 og Hver, der, saa begrædt som Ven og Mand,
 mod Jorden glad fra Himlen seer tilbage. —

Her, Kæbber! vi vil slutte Broderpagt,
 og ved Din Faders Grav den Eed skal gielde:
 at Medgangs Tryllen, Modgangs Kæmpemagt
 skal aldrig, aldrig svorne Venſkab fælde;
 at Glæden deles skal i fælleds Barm,
 og Banens Sorg ved fælleds Kraft forfødes;
 at, om vi skilles end i Dagens Larm,
 vi mod vor Aften dog med Haandtryk mødes!
 Lad den da nærme sig, den Høitidsstund,
 der vinker En af os til Fryd fra Nøie,
 med kjerligt Kys paa blegnet Dødnings Mund
 den Anden lukker huld det brustne Mte.
 Al den Forladtes Trøst det være skal:
 ved Brodergrav hvert svundet Held at nyde.
 Og al hans Daad i føie Dages Tal:
 med smaa Forglemmigei den tidt at pryde. —

O Venſkab! under dine Vingers Ly
 boe Trøst i Nød og Haab om bedre Dage.
 Du favner os, og Vintrens Storme flye,
 og Vaarens Lærker vore Fjed ledsage.

Dig signer Den, hvem Skiebuen sender Held,
 naar Medgangs Smil omstraale glade Kinder,
 og Vennen, glad som ved sit eget Vel,
 dit Rosenlav om Glædens Bæger vinder.

Dig signer Den, hvem Skiebuen sørge bød,
 naar Modgangs Malm omtaager raadvild Pande,
 og Vennen, sorgfuld som ved egen Nød,
 din Honning vil i Malurtkalken blande.

Men Han, hvis Speiderøie stirrer hen
 imellem Gravene til Banens Ende,
 hvor ogsaa han skal vorde Støv igjen
 og ei tilbage meer til Livet vende,
 o han kun ret det Held at signe veed,
 der i din Haand vor sidste Kamp forsøder,
 du Jordens Lyst! du Himlens Salighed!
 der lukker her vor Grav og hvi os møder. —

Hvi koler Vinden nu den milde Nat?

Hvi quiddrer Fuglen vel paa Lindens Grene?

Hvi daler Maanen dog saa bleeg, saa mat?

Hvi rødmer Duggen hist paa Mindestene?

O! det var Morgenvind, der reiste sig

at vække Blomsterne paa Dødes Hæie.

Og Dagens Skønne Forbud! det er dig,

der rødmer hist og aabner Fuglens Nie.

Saa fort, men og saa salig var den No,

mit Hjerte nød, o Nat! i dine Skygger;

og evigt i mit Bryst jeg gjemmer tro

den glade Drøm, det Haab, du mig betrygger.

Ja! selv den sidste Nat er fort og sød,

og, som i Vaar, det snart og venligt dages.

Saa frygter, Brødre! ei for Grav og Død!

Alf Barnet ei i Moderskjødet klages. —

Du stod ved Maalet, Mand! som hviler her,

og Ingen saae Din Læbe frygtsomt blegne.

Som Vennebud Dig Dødens Næst var kjer:

Dit Nie brast. . . . Du var i Lysets Egne.

O Kiber! Ven. Her jordede man Dig:

Her bøller Støv det før saa varme Hjerte,

der havde med Tak til Himlen sig,
 naar Brodertrøst bortsmiilte Brodersmerte:
 der bankede med Vold i saaret Barm,
 naar Løgn gik frem for Sandhed træff at fælde:
 der tæredes af høi, men bitter Harm,
 naar Yngling sank i Kamp for Lasters Vælde.
 Det Hjerte hviler nu . . det meer ei slaaer . .
 af! Taaren her dets tause Bolig væder.
 Han faldt før Høstens Dag i Manddoms Aar:
 o græder, Dydens Venner! . . Gode! græder!

Hvor flygte Nattens mørke Skygger hen?
 Selv fjernest Grav som denne Høi jeg kuer,
 De lukke Blomster aabne sig igjen
 og hilsende see did mod Østens Luer.
 En hvidlig Taage trindt om Hyliden her
 snart let og spøgende, snart langsomt svæver . . .
 af! blev i Vaar en Yngling jordet der,
 hvis Aand fra Graven sig i Vaar nu hæver?

Ven! sov i Fred! Vel er Naturen fjon,
 og fra dens Haand kun Glæder til os ile;
 men hist er trefold salig Godes Løn:
 der skal en bedre Baar omkring Dig smile!

Nu bryder Solen gjennem Natten frem,
 som Skaber Himlens Bue den betræder:
 høit juble Dal og Lund, den vækker dem,
 og den med Haab om Liv hvert Gravsted klæder.
 Som Fugl og Blomst ved Morgnen vaagne fro,
 som Mørket synker og som Dagen stiger,
 saa vaagne de, der her i Grave boe,
 saa Dødens Mulm for Livets Dagning viger.
 Naar Evighedens Sol med Guddoms Pragt
 i sidste Nat den tause Jord opklarer,
 da reyne Gravene . . . det er fuldbragt! . . .
 da hæve sig til Gud de vakke Skarer.

Thi Held Enhver, som Døden skænker Fred!
 Han vaagner ei og smiler for at bløde:

Han vaagne ſkal; men glemt er hvad han leed.
 Held Eder! Held, I lykkelige Døde!

J o ſ e ſ a, en italiensſk Fortælling.

Førſte Sang.

Unterm Mond und überm Mond
 was anders iſt als ewige Liebe,
 was überall athmet, wirkt und weht,
 und Alles bildet und Alles belebt?

Wieland.

I.

Tal Mandens første Held og Qvindens bedste Smykke
 er haanslig, stille Dyd og noisom Virksomhed.
 Og Den, som paa vor Jord vil søge anden Lykke,
 snart blir af sin og Jordens Daarskab kjed.
 Og Helvebs sule Datter, Kjedsomhed
 hans Virkekraft og Fryd skal trykke.
 Fortryllet af Uhyrets Gift og Qual
 blev En Erobrer, En blev Munk, en Anden gal.

2.

Med Bakkens blide Gang i Blomsterengens Skjød
 i humslig, stille Dyd henvinde Livets Dage.
 Sædt smager da selv tungt erhvervet Brød.
 I deelt og næisom Flid forglemmes hver en Klage,
 hvor Fromhed Honning i hver Kummer gjød.
 Med Fryd man seer paa soundne Liv tilbage
 og stuer fro til Glædens Egne hen,
 hvor Fromheds Venner skal for evigt sees igjen.

3.

En søie Tid det kun er siden,
 da levede i Rom et saadant humsligt Par;
 det Snekter Pedro med hans Liv Beata var.
 Den Hytte, de beboede, var liden,
 og tarvelig den Mad, Beata der frembar;
 men Begges Flid gav Velsmag i den.
 Og Arbeid, Nøie, Kjerlighed
 var det, de leved lykkelige ved.

4.

Tilfredshed, dette Trøstebud,
der hid til Fromheds Bryst af Himlen sendtes ud,
var stedse hos det gode Par tilstæde.

I Samlivs Snese Nar de havde glemt at græde;
thi nok en Engel sendtes dem af Gud,
til at forhøje deres Glæde.

Den Engel deres Datter var:

Josefa var det Navn, hun bar.

5.

Fordristed sig Kammenens Harmoni
til al Josefes Ynde at afmale,

Misundelsen strax stemte i:

den hele Skildring var at prale,

Og dog var hvert et Ord om Pigens Trylleri

forvoven og afmagtig Tale;

thi ingen Poesi afmaler heel

Josefas hulde, blide Sjæl.

Beata sørged for, at huuslig Syffelskærd
 blev fremfor Alt Josefæ kjær;
 thi Huuslighed af Moder selv hun lærte.
 Og Pedro danned hendes Hjerte
 til Følelse for Dyds og Sandheds Værd,
 til virksom Medynks Suk for Rummers Smerte.
 I femten Aar Josefæs skønne Bryst
 slog for ublandet barnlig Lyst.

Vel saae Josefæ paa en Helligdag,
 med forhen ukjendt Velbehag,
 en Sankt Johannes sig til Kristi Bryst at bøie,
 og følte eget Bryst sig sagte at forhøie.
 Da Hjertet slog med før ufølte Slag,
 men blidt og sagte. I det skønne Die
 en Glands forkyndte klart: at Pigens Bryst
 var skabt for meer end barnlig Lyst.

Josefa snart og stærkt den Lære fik:
 Naturen meer end Datterpligt vil fræve.
 Det ogsaa Pedro fandt, hvis Faderblik
 bekymret saae det fromme Bryst sig hæve.
 Hans Dre ei det varme Suk undgik,
 det Pigen selv knap hørte hæve.
 Ei uden Angst han fandt: at det var Tid,
 at vogte hendes Vel med dobbelt Flid.

For alle Pedros var een Stue nok og fjer.
 Beata sidder der med hunselig Qvindefærd,
 med Datter ved den ene Side,
 mens ved den anden Pedro er
 i Færd med hvassse Høvl at lade glide,
 Iyfsalig ved at vide:
 at sædt er kjerligt deelt og selv erhvervet Brød,
 Og fro hans Sang ved kiere Arbeid lød.

Hans Svend Geraldo ved hans Side stod.
 Saa gjerne han sig lære lod,
 og villigt Pedro gav ham Lære.
 Beata fandt ham god som smuk at være;
 Josefæ fandt ham flæn som god.
 Hos hele Slægt han hed den Kjære.
 Jo længer han i Pedros Lære gif,
 jo kjerere de alle Tre ham fik.

For ingen dog han blev som før Josefæ kjer.
 Paa nogen Tid saa taus og underlig hun er:
 ei meer som før ved huuslig Syssel dandses,
 men tidt som grublende hun standses
 sin muntre Gang og taus mod Himlen seer,
 ja! selv sin Faders Ord ei sandses.
 Ei meer ved Moders Kjerategn glad,
 saa tyst og tankefuld hun sad.

Hun selve Billedet af Sankt Johan
 ei meer som før med Lyst betragte kan;
 thi ei saa sødt det som Geraldo smiler.
 Ei hendes Blik taalmodigt hviler
 med Velbehag paa den Apostelmand,
 men bort fra ham og til Geraldo iler,
 hvor det fandt Skjønhed, Liv og Sympati;
 og glemt var Helgen, Gud og Maleri.

Geraldos Dietast, Josefus Blik med Jil
 hinanden venligt fløi imøde.

I deres Bryst var liflig Samflangs Spil,
 hvis Toner snart forstaaeligt dem lode.

I deres Sjele, tændt af samme Ild.

hvert andet Puske døde
 og sammensmeltede til det:
 at porde evig, evig Gæt.

14.

Tidt Pedros for hans Konst bestelte Ord
 Uthørt forbi hans Lærlings Dre foer,
 thi hos Josefa var han ganske Die.
 Tidt Faderen ham saae sig stirrende at bøie
 hen over til det tarvelige Bord,
 hvor Husets Qvindepar sin Flid til Pedros søie.
 Der, sandsestløs og lykkelig,
 hans Blik, alene Liv, nu hæfter sig.

15.

Eligt Fader-Diet ei undgik,
 naar pludseligt Geraldos Haand stod stille,
 som rørt af Trolddom. Alt det Svar, han fik,
 var vel kun Nødmen, Suk og sky Blik,
 og hvad Katoner selv ei laste vilde.
 Men Pedro vidste grandt: det Spring er lille
 fra sky Blik til kjæle Smil;
 og Næsten følger, meente han, med Jil.

Josefa snart med større Glid
 sig ved Geraldos Komme smykker,
 og, under vante Arbeids Tid,
 sin Stol lidt nærmere ham rykker.
 Ja! snartligt er det kommen did,
 at hun hans Haand i Løn saa venligt trykker.
 Den Dyd, os Kjerlighed udruster med,
 let ikke er Forsigtighed.

Eligt Pedro og Beata see,
 ja! det med Fryd opdage.
 Og ved de Elskendes Henrykkelse
 med glade Anelser de smaaligt lee
 og kaste et forynget Blik tilbage
 paa deres Ungdoms Dage.
 Taalmodige de vente paa:
 at de hinanden ganske skal forstaae.

18.

Geraldo var af Huset alt en Deel:
 og ingen huuslig Fryd var heel,
 ifald den kiere Lærling der var borte.
 Beata fandt det saare vel,
 med ham i Snak en Times Tid at forte.
 Omhyggeligt hans Livret hun udsporte:
 snart den tillavet stod paa tarvelige Bord,
 og kryddret blev med Smil og venligt Ord.

19.

Glet ingen Ting tilpas man frydes ved,
 var en Dags Tid Geraldo ei tilstæde.
 Beata sagde: "hem!" — Josefa græd —
 Og Pedro var paa Alting vred.
 Forstyrret var den lille Kredsens Glæde;
 men neppe saaes han ind ad Døren træde,
 før Alle ham med Fryd imøde kom,
 og Sorgen blev til Glæde skiftet om.

Sligt gik en Tid i Fryd og No.

Tilfjeldt dog Pedro underligt det finder:

at ingen af de unge To

sig til de Gamle vil betroe.

Med Utaalmød han seer, at Dag til Dag hensvinder,

og begge tie reent; Sjøndt Alt derom paaminder:

de Elskende hinanden fuldt forstaae.

Mistænkeligt en Grund dertil han pønser paa.

Vant til sin Datters fuldeste Fortrolighed —

hans Lyst, hans Haab var hende at opdrage —

hans Faderhjerter lider ved

at see sig sat tilbage.

Dog taust han dulgte, hvad hans Hjerter leed,

og gjemte ræd sin Aelse, sin Klage.

Men fast beslutter hans med Angst opfyldte Sjæl:

med dobbelt Flid at vogte hendes Vel.

22.

Han med Mistankens skarpe Blik
 paa hver Geraldos Mine agter.
 Han bliver vaer: at Dennes Jagter
 Forraade sin Kultur og Stormands Etik.
 Og paa en kostbar Ring en Dag han Die fik;
 endskjøndt Josefa den at skjule tragter.
 Forelskte Pige har i Ustyld ikke lært
 at gjemme ret det Pant, der er saa kært.

23.

Men Pedro tier. Ei med Bredes Larm
 sit tunge Uheld han forværrer.
 Men taust i saaret Faderbarm,
 dulgt for Beata, han indspærrer
 sin Sorg, sin Angst, der, smertende og varm,
 hans sidste, kjære Haab om Fryd fortærer.
 Sorgløse Moder stoler paa:
 der er ei Fare, hvor hun ingen saae.

24.

"For Dig, Josefa! har Din Moder blegnet,
 da i sin Skjønheds Vaar hun vaagede for Dig,
 og om Din Barndoms Tjed har Moderblikket heget,
 For Dig var Glid til Midnat her for mig.
 Mig styrkede det Haab: Du vorder lykkelig,
 naar træt min Haand af Byrden var nedsegnet.
 Vort Haab er falmet! Al vor Alfers Stav
 er brækket! Vi med Sorg skal fare i vor Grav!"

25.

Saa lod i Censomhed den Edles Klager,
 saa tolked han den Sorg, hans Hjerte leed.
 Men ledig Klage ei han lod det blive ved,
 og uden Mæie han opdager;
 Josefa tidt i Aftenstillets Fred
 Forældres Blik med Gien sig unddrager.
 Med Dolk i Bøstet og med Sorg i Sind
 en Aften taust han følger Pigens Trin.

En kneisende Ruin fra Roms den gylbne Tid
 ved Tiberen sig majestætisk hæver.
 Den faldt, med Kristnes Vold og Barbari i Strid.
 Endnu dens stolte Rest Beundring kræver.
 Der skinner Maanen veemodsfuld og blid;
 dens blege Lys iblandt de brudte Støtter hæver,
 og smaa Cypresser titte frem
 fra Bruters og Katoners Hjem.

Did ilende Josefa gik.
 For Skyndsomhed hun ei fik Tid at vende
 sig om og see, at agtsom Faders Blik
 fra Trin til Trin forfølger hende.
 Snart Begge Pie paa Geraldo fik,
 Og Begge, Han af Hevn og Hun af Glæde, brændte.
 Flux Pedro bag en Støtte skjuler sig:
 hver Mine seer, hvert Ord han hører tydelig.

Med Lynets Fart i hendes Favn han iulte:
 i Aftnens Stille deres Kys gjenlød,
 mens Maanen blidt fra Himlen smilte
 og salig Sympati i deres Sjele gjød.
 I maaløs Glæde, smægtende og sød,
 Josefa ved Geraldos Bryst sig hvilede.
 Fra Begge kun en sagte, afbrudt Lyd
 bevidned deres høie Fryd.

Med Rummer, taus men navnløs stor,
 seer Pedro paa de Unges Glæder,
 og Angst med kolden Sved hans Pande væder.
 Med hævet Dolk han mod dem foer;
 som Torden, led hans vrede Ord:
 "Ha! dø, Forræder!"
 Til Sværdet greb i Hast Geraldos Arm:
 Josefa styrted til sin Faders Barm.

J Nædflen knap hun faaer
 udraabt: ””o stands, min Fader!””
 Omflynet fast af hende Pedro staaer.
 ”Du” — lød hans bittre Ord — ”i Mørket gaaer
 og træff Forældres Huus forlader?
 Ei troede jeg Dig kjendt saa godt med Byens Gader!
 Og Du!” — i det hans Blik Geraldo standser ved —
 ”Hvo er Du?” — han udraabte vred.

””Ja, Olding!”” — lød hans Svar — ””Du
 gjetter ret!

Min Rolle nu Du har opdaget.
 Jeg haabede ved den desmere let
 en Afgang i Dit Huus; derfor jeg den har taget.
 Du havde lukket Din Dør for En af Braschis Vt.
 Tilgiv! jeg har af Kjerlighed bedraget.
 Rinaldo Braschi er mit Navn; og Kjerlighed
 er ene det, jeg kan min Feil undskyldte med.””

"Og En af Braschis høie Yngel vil" —
 var Pedros Ord med bittert Smil —
 "hæere Pedros Huns og leste med hans Datter?
 Hvad kan dog Lediggang ei gribe til!
 Tilgiv! jeg Vren ei tilberligt fatter;
 endskiøndt Dit Anslag jeg tilfulde fatter.
 Velan! nu Farsen Ende har,
 og her for sidste Gang vi samled var!"

Hans Ord de Elskende som Jordstjælv kælder.
 "Jofesa!" — slutter han — "Du følger mig!"
 Men bleeg Jofesa som et Liig
 afmægtigt vakler, falder.
 "O Gud, Jofesa!" — løb Rinaldos Skrig —
 Og det til Live Pigen kalder.
 Halvt Minene hun aabner kun:
 "O, Fader!" stammer, beder hun.

34.

””Ha, Olding!” — nu Rinaldo heed udbryder —
 ””Byd frit min Død, og fro jeg hør Dit Bud.
 Men, naar Dit Bud saa grusomt lyder,
 at jeg og hun skal skilles ad, ved Gud!
 Du paa Naturens Lov gjør Brud,
 og begges Død Du byder!
 Vor Kjerlighed jeg vil fortælle Dig:
 Du da, ifald Du kan, fordømme mig!””

35.

””Selig Krønike, samt alt dens hele Tant
 jeg kjender forud.” — bittert Pedro siger —
 ””I Kirken første Gang Du min Josefa sandt,
 og Adelsmænd maae gjøre Jagt paa Piger!
 Og strax forklædt Du — ikke sandt? —
 ind i mit Huus Dig sniger.
 Og Enden — Du min Skjalven seer:
 forskaan mig for at sige meer!””

””Mistkjend ham ei!”” — Josefæ sig udlød.

”Ei!” — lød fra Pedro hende vredt imøde.

”Til Adels Lidsfordriv, Patron! er hun for god;

og, om Forsreren ved Paven's Throne stod,

jeg skal ham naae, og han skal bløde!

Maaske mit frie Ord med Baalet jeg skal bøde?

Men viid! jeg trodser Dig, Din Slægt, og Baal,

og Band

blot ved den simple Ting: jeg er en ærlig Mand!”

””Og handler ærlig Mand da vel!

naar han, endog med frænkæt Sjel,

fordømmer Den, hvis Forsvar han bør høre?

I dette Dieblit mit og Josefæ's Held

for al vor Levetid Du skal afgjøre!

Du fold mig dømme! fold jeg vil mit Forsvar føre.

Saa stolt som Du af Dyd Du seer mig her:

thi jeg tilgiver Dig Fornærmelser.

38.

Som En af Braschis Æt, til Magt og Hæder fød,
 en glimrende, men slet Dydragelse jeg nød.
 Til Klerk man aarle mig bestemte;
 men om min Lyst at spørge mig man glemte,
 og fyrigt Blod i mine Arer flød.
 Af Ungdoms Ild jeg aldrig varsomt glemte
 mit Ord, naar Ret og Uskyld leed.
 I Yndest vandt jeg ei derved.

39.

Mit Held i tidlig Ungdom lod mig finde
 en Ven i Bernhard. Munk han var.
 Han saae min Fyrighed og Omhu bar,
 for Dyd og Retssind mig at vinde.
 Det Gode, ved mig er, fra ham jeg har.
 Tilgiv en sønlig Taare ved hans Minde!
 Af Kummer han sin Deel i Livet fik:
 ei glad, men rolig han til Døden gif.

For Ret og Dyd min Fyrighed han nægte;
 men bød mig og at tæmme den igjen,
 hvor Andres visse Gavn til Værk ei kalder den;
 Men frem for Alt han dannede mit Hjerte
 til ædel Virksomheds og Ustylds Ven.
 Og han, som Livets første Bud, mig lærte;
 at Mandens Hæder er Selvstændighed,
 hans Lykke: stille Fryd i huuslig Fred.

Endnu min Sjæl i bitter Sorg henstod
 ved friske Minde om min Vens, min Lærers Død:
 for mig i Mørke laae hvert Haab om Glæder:
 i denne Demods Stund, for hvert et Indtryk blød,
 jeg saae Josefa — — Saa fremtræder
 Algodheds Engel, sendt til Trøst, hvor Fromhed
 græder!
 Hvert Bernhards Maleri af huusligt Held
 stod nyt, forskjønnet for min Sjæl.

42.

Maaske det var en Fordom om min Stand?
at Adel . . . dog, Du mig begribe kan.
Jeg kjendte Eder ei, I Kjære!
Forklædt jeg kom hos Dig, som Svend i Lære.
Det var min glade Tid. Som virksom Haands-
værkmand
jeg var saa ganske Den, som jeg vil være.
Saa glad og stolt jeg føler mig derved,
at da jeg vandt Josefus Kjerlighed.

43.

Jeg blev for Dig og for Din Huustro her:
det tosked mig saa mangen venlig Prøve.
Og skal min Stand, nu den bekjendt Dig er,
mig alt mit Held igjen da røve?
Ved Gud! med Fordom Du mig seer.
Lad den Dit Hjertes Følelser ei døve!
Først ganske fra i Gaar Josefa kjender mig.
I Morgen skalde Alt betroes Din Viv og Dig.

Da havde vi for Eder knælet ned,
 besjælt af vor Kjerlighed
 bevæget Eders Hjerter, til at krone
 vort Puske med Velsignelse og Fred.
 I havde mig Josefa rakt til Kone
 og, med Forældres vennehulde Tone,
 mig nævnet Eders Søn.
 Det var vor Plan — og det er nu min Bøn.

Fra Altings moderlige Væld
 vor fælleds Kjerlighed udsfylder
 og stærk hver Dømming gjennembryder.
 Den er et Grundstof i vor Sjel:
 i al Naturen ene den vort Held:
 faa Evighedens Orden byder.
 O Fader! Du med venlig Haand
 velsigne selv Naturens Baand!"

Foreent med ham Josefæ taus nedknæler,
 og Pedros Hænder hvile blidt paa dem.
 Et bønligt Blit fra Begge ham besjeler.
 Hans Sind er kjerlig Uros Hjem,
 og fra hans Dine Taarer glide frem.
 Hans fulde Bryst hvert Ord paa Læben quæler.
 Han favner dem og bukker sig,
 og stammer: "Gud! Du er paa Godhed riig!"

"Rinaldo!" — led hans Ord — "om trende Dage
 os bring Din Slægtes Ja! saa er Josefæ Din."
 Med Ro i Hjertet, Fred i Sind
 de Tre ad Pedros Hjem nu Veien tage
 og traad i Stuen til Beata ind,
 der ængstligt ventede dem tilbage
 og, med sin huuslige Godmodighed,
 ved lille Børd dem bød at sidde ned.

Her Tiden man med venligt Ord forstaaer.
Nu Alt for Moder man opdager,
som inderligt forundret ei forstaaer:
hvi hun ei selv har mærket det — men tager
sin fulde Deel af fælleds Fryd og faaer
indviet Festen fluk ved et Par Rager,
dem hun med Fryd og Travlhed bærer frem.
Den fælleds høie Fryd hjalp til at fryddre dem.

Anden Sang.

La nature en gemit, et reconnait l'Amour.

Voltaire *Henriade*, ch. 9.

49.

Beata sagde nok engang: "hvor var jeg henne?"
 da Midnats-Kloffen bød Rinaldo gaae. —
 Naar skal de tre bestemte Dage faae
 for kjerlige Josefs Ende?
 Den Førstes Langsomhed hun roligt faae.
 Den Anden? — syntes hun at kjende,
 at Tidens Lynildsfart var Sneglegang
 og hver en Time usædvanlig lang.

Den Sidste? — heed, af Længsels Ild, hun brændte.
 Naar Lyd af Kommende sig høre lod,
 hun bævede og blev saa rød som Blod;
 med aabne Arme hun mod Døren rendte,
 men bleeg og skuffet der hun stod,
 og taus og sagte hun tilbagevendte.
 Den Aften kom, og aandeløs og bleeg
 hun rysted: dybe Suk fra spændte Bryst opsteeg.

Alt stille Gaden var og tom:
 saa bleegligt Midnatsstjernen smilte.
 Og List og Ondskab kun, mens Uhyld hvilede,
 langs dunkle Mure sneeg sig om,
 da Trin der høretes, som af En, der kom —
 I Hast Rinaldo ind ad Døren ilte;
 bleeg saae han ud, forklædt han var,
 en lille Kasse han i Armen bar.

52.

”” Forkræfkes ei, I mig saa sildigt seer!
 Min ad lige Slægt mig vilde
 min Gang belønne saare ilde,
 ifald den vidste, jeg var her.
 Man lurar paa mig; men det Slægt for snu jeg er;
 de deres Magt og Kunstler spille.
 Den lille Kasse Dig, min Fader! beer jeg om
 at gjemme! den er nu min hele Eiendom,

53.

Forgæves jeg mit Ord i ydmyggt Ben har føiet;
 omsonst i Beden været myg og snild;
 jeg deres Hjerter ei har høiet.
 Ved Onkel Paves Stol de svor mig til;
 mit Held man ei samtykke vil.
 Her er jeg, uden Slægt og fattig, men fornøiet,
 om ved Josefes Haand og virksom Flid jeg kan
 fortjene Navn af Eders Ligemand!””

54.

Josefus Kind saa rødt af Glæden brændte:
 det sky, men kjelne Blik lod hendes Svar forstaae;
 Beata hen til Fader Pedro saae
 og syntes: paa hans Mening kun at vente.
 Da Lingen lidet han har grundet paa,
 begynder han: "kun lidt Din Slægt jeg kjendte,
 ifald jeg trode: at i No
 de her hos os, som Borger, lod Dig boe."

55.

"Min høie Slægt dog vel tilstæder,
 at No og Dunkelhed jeg lever i?
 Ethvert mit Slægtskabs Baand er nu forbi;
 og ud fra al Forbindelse jeg træder.
 Jeg ene staaer, som Fuglen fri;
 mit Hjerter ene slaar for Gud og Eder.
 Modtager venligt mig i Eders Kreds:
 der boer min Glæde eller intetsteds."

56.

"Om vi vort Hjertes Raad kun vilde høre,
 da veed Du, Yngling! vist vort Svar.
 Men først, naar Alt forsøgt Du har,
 vi da vor Tilflugt til Dit hjætte Forsæt taer.
 Endnu kun eet Forsøg Du gjøre,
 for Dine Frænders Bryst at røre!
 Brug al Din Kunst! Er det forgæves, saa —
 et Raad vi mægte vel at finde paa."

57.

""Jeg lover Dig som ærlig Mand,
 at bruge al den Bede-Kunst, jeg kan!
 Og skulde, som jeg troer, det være spildt Umage —
 thi Braschis Æt er stolt — velan!
 jeg kommer hid tilbage!
 Og ingen jordisk Magt skal drage
 mig ud fra dette Sted, fra dette Favn,
 mig meer end Frændegunst, end Fyrstenavn!"

Endnu engang tre Dages Frist
 forelskte Evendes Held opsætter.
 Kun Den, som elsked selv, for vist
 Josefus hele Uro gjetter.
 Og Pedro yttres selv tilsidst,
 at han sig intet Gavn deraf forjætter.
 Det Bryst, hvori først Stoltheds Djævel foer
 der sund Fornuft ei længer boer.

Rinaldo atter for sin Slægt afmalers
 med Fyrighed sit Hjertes Ild.
 Den Bedste blandt dem tier med et Smil:
 den Stolteste om Skammen taler,
 som man af alle Kræfter hindre vil:
 den Mægtigste ham strengt befaler,
 det Eventyr ei meer at tænke paa,
 at ei den høie Æt en Plet skal faae.

Den Følelse, som sig en Ytring egner,
 med Rødmen og med ædel Haar
 sig paa Rinaldos Afsyn tegner.
 Nu brast tilfulde hvert et Baand,
 der før til Frænder bandt hans Land.
 Ved Tanken om Befalingen han blegner
 og tyer med angstfulde Bryst
 til Vedro hen, at hente Raad og Trøst.

"Det vidste jeg!" — udbød den Gamle vred —
 "Ei, mine Venner! I maae skrækkes ved,
 at nu vi Alt af deres Hevn kan frygte.
 Nu intet andet Raad jeg veed,
 end: — I maae flygte!
 I studse?... hvert et Sted i Rom, hvorhen I søgte,
 den hellige Retfærdighed I fandt.
 Dens hellige Besøg, I veed, er ikke Tant."

Josefa og Beata staae
 som rørt af Torden ved den Tanke:
 at skilles ad. Blandt Frygt og Haab de vanke,
 De vil og ikke vil, og deres Ord ei naae
 til Læben, mens de fulde Hjerter staae,
 Forgæves søge de, at sanke
 i ret forstaaelige Ord
 den Banghed, som i deres Hjerter boer.

Men fra og hen til Pedro deres Dine svære
 raadvilde, for at hente Evar.
 Rinaldos Læber tause bære:
 Forventnings Angst hans Tunge bundet har,
 For stort det Offer af Josefa var,
 til at han skulde vove, det at kræve.
 Han til Josefa stirrer maalløs hen:
 hun seer paa ham og bliver taus igjen.

"Forgæves Himlens Vink vi staae imod.
 For Mandens Skyld en Viv forlader
 sin Moder og sin Fader.
 Tung er i svage Alderdom den Lod,
 at miste Den, til hvem vor Tillid stod,
 naar Kraft til Arbeid os forlader.
 Den Lod er vor!" — saa Pedros Tale lød.
 En bitter Taare paa hans Kind nedfald.

Beata vemodsfuldt udbryder:
 ""den Gud, som troligt hjalp os hidindtil,
 han ogsaa hjælpe os fremdeles vil;
 endskiøndt den tunge Sorg han nu os byder"" —
 Taust er den forrigfulde Scenes Spil:
 blot Kummers lange, hede Suk gjenlyder.
 Josefa staaer med Vemods dybe Præg,
 som Marmorstøtten stum og bleeg.

””Tilgiv mig, hulde, kjære Pige!
 at jeg saa inderligt bedrøver Dig!
 To Ting at vælge er der kun for Dig og mig.
 Det Ene er: Farvel hinanden evigt sige.....
 D vil Du det, saa byd! men selv oprigtigt siig:
 om da Du troer, vi vorde lykkelige,
 om Tiden læge kan vor Kjerlighed! —
 Det Andet, vi kan vælge, Du alt veed.””

Dg under Graad og tause Favnetag —
 Thi Læben mægter ei at klage,
 mens ængstligt Hjerterne slaae Slag i Slag —
 beslattes det: ”de skal bortdrage!”
 Man bliver enig om, at næste Dag
 de alt fra Rom skal Veien tage.
 ”Det iler!” — sagde Pedro — ”ei vi veed:
 hvorlænge vi for Magt og List har Fred.

Ved Morgengry jeg gaaer til Ostia;
 for Eder der et Skib at finde.
 Det er det Bedste: snart og langt herfra.
 Josef! giver Du Dit Minde?"
 Hun svarte med et fast, men sagte Ja.
 Fra lettet Bryst nu hendes Taarer rinde:
 omslynget af sin Moders Arm
 hun stille græd ved Dennes Varm.

Og Dagen kom, og paa Josefus Kind
 ei Sorgens Taarer længer trille.
 Hun gaaer tungsindig, ahnende og stille
 og pakker taus den lille Kiste ind.
 Saa gjerne Moders vemodsfulde Sind
 med Trøstens Ord hun lindre vilde.
 Den Sorg har intet Navn, den Moderhjerter leed:
 hun hjalp, omfavnede hende, taug og græd.

Foruden Haab om Hjelp af stolte Frændskab
til nære Flugt, Rinaldo raadvildt foer
i Hast til En af sit Bekjendtskab.

Ham skildrer han sin Trang i vilde Ord
og uforsigtigt ham den lagte Plan betroer,
faaer Hjelp, gaaer trøstet bort og priser Venfkab,
Dg strax gif denne romerskægte Ven,
da han var borte, til hans Frænder hen.

Dog tause vil vi gaae den lange Dag forbi.
Ei skildre vi den Sorg, som Pedros Hjerte saarer
og ei Beatas moderlige Taarer,
og ei den mørke Angst, Josefa svæver i,
men mindst dog den Forventnings Trylleri,
som hver Rinaldos Sands bedaarer.

I Fortids Evælg den Dag saa langsomt skjulte sig;
og Natten kom, paa bange Værter riig.

Fra Himlen Maanens blege Ny
 sig vemodsfuldt mod Jorden høier:
 fra streifende og sorte Sky
 en Storm med vilde Vindkast. støier:
 og Fuglen, rødt, i Nedens Ly
 sig tet til fjelne Mage støier:
 en Vandringsmand med blødt Syn
 seer nordligt Glimt af røde Lyn.

Det fromme Par med elskte Datter sad
 nu samlet i den lille Stue
 og, ved den dunkle Lampes Lue,
 andægtigt til Guds Moder bad:
 "O Ukylds tro Veninde! ei forlad
 Du os, naar Nød og Farer true!
 I Kammers Stund Du Trøst og Hjælp os send!
 Om ikke før, saa hist Du samle os igjen!"

74.

Der rullede et langsomt Tordenbrag,
 og Laanden blaaligt mørkt i Lampen brændte;
 saa ængstligt peeb en eensom Fugl paa Dag,
 og Stormen vrede Hviin udsendte.
 De Frommes Hjerter banke Slag i Slag,
 mens ængstlige de paa Rinaldo vente.
 Forgæves tænkte Hver paa Ord at trøste med:
 de favnede hinanden, taug og græd.

75.

Rinaldo kom: hans Skridt var Jil:
 og Skynding i hans Blik stod malet.
 ””Det farligt er”” — udbød han vild —
 ””hvis kun et Pieblik her blier forhalet!
 Saavidt i Hast jeg mærked til,
 min Slægt veed Alt og har befalet
 O kom, Josefa! hvis Du har mig her!
 Maaſke det snart for ſildigt er.””

Josefa blegner — det er hendes Svar.

Men Pedro hende til Rinaldo fører:

”Det Eneſte, ſom jeg i Verden har,
jeg giver Dig, og hiſt for Gud jeg hører

Dit Regnſkab!” — men Beata taer

hans Haand og maaløs Læben rører.

En Taare ruller ned derpaa:

dog — de hinandens Suk forſtaaer.

Josefa endeligt ſig tvinger

til ſmerteligt Farvel ved Moders Barm:

og, halvdød i ſin Faders Arm,

man hende ud til Vognen bringer.

Man iler — — pludſeligt en Larm

fra alle Sider dem omringer.

Kjæft ſtaaer Rinaldo imod Sværmens Magt:

dens Mængde ſnart ham i ſin Vold har bragt.

Igjennem Støi, Forvirring, Skrig
 Rinaldo endeligt opdager:
 det er i Retfærd's Navn man nærmer sig
 og ham, paa Frænders Bud, til Fængslet drager.
 Josef's blegnende sank ned som Liig:
 det sidste Afskedskys Rinaldo tager.
 Nu Sværmen iler — taus han følger dem
 som mørken Sky, af Stormen tvungen frem.

I dyb, bevidstløs Kummer staae
 de troe Forældre ved Josef's Side.
 De vente paa: at faae at vide,
 om ei en Puls igjen begynde vil at laae. —
 Lyksalig hun, om trygt i Dødens Bluum hun laae,
 befriet evigt for at lide! —
 Men, høit forbandende hvert Tyranni,
 sig deres Suk al Jordens blander i.

Fra Dødens Nat Josefus Die
 igjen til Livet, riigt paa Sorger, kom;
 Omkring sig ængstligt det foer om:
 "Hvor er han?" fritter hun med Møie.
 Men tause følge de for hende Skjebnens Dom
 og ned med Kammers mørke Blik sig bøie.
 Svag løfter hun sit Hoved mod dem hen,
 men dødmæt segner ned igjen.

Ved Tibrens Bredde var at see
 den sjældne Førstes Mausole,
 der vilde ei sin Vældes Magt forstørre
 og hver Erobringsplan foragtede,
 for desto vissere det Gavn at kunne gjøre,
 der egner dem, som Vældens Scepter føre,
 Ei før, ei siden flig en Første nævnes kan,
 og dennes Navn var: Hadrian.

En Tænker forðum sad ved Tibrens Bølgespil.
 der saae han veemodsfuld: at Magt og Vælde
 forgaae som Røg og Dunst i Tidens Elde.
 Men Fremtid har det Sted forvandlet til
 den pavelige Despotis Bastil,
 hvor Løgnens Fiende tidt har maattet tungt undgjelde.
 En Fæstning, bygt til Rets og Sandheds Sorg,
 høit throner der, med Navn af Engelsborg.

Indsluttet der, Rinaldo bøder
 det Frændehad, han har fortjent saa vel.
 Der, fra Josefs Filt, hans Sjel
 foruden Ven og Trøster bløder;
 og kun et halvslykt Haab om Fremtids Held
 hans Eensomhed og Qual forsøder.
 Sam der, Aarhundred liig, hver Dag hengaaer,
 og vemodsfuldt hans bange Hjerte slaaer.

Omsider, vakt af Ubevidstheds Slum,
 Josefa skuer grant den hele Sum
 af alt sit Uheld. Ei hun klager;
 men bitter Sorg sit Slør om hendes Afsyn drager.
 Med blegnet Ynde gaaer hun ræd og stum,
 mens Summers Vælde Hjertet nager.
 Fortvivlet hun mod Himlen seer
 og frygter Alt, og haaber Intet meer.

Fra Pedros Huus, hvor før hver stille Dyd
 dem skabte muntert Samlivs No og Fryd,
 nu flygtet er hver quægsom Glæde.
 De tause hen til vante Arbeid træde.
 Det langsomt gaaer, foruden munter Lyd;
 den stille, mørke Sorg har ogsaa der sit Sæde.
 Om Trøst forgæves see de til hinanden hen,
 og vemodsfulde slaae de Diet ned igien.

Det elskovsyge Sind til Trøst,
 de Elskende, trods hver en Hindring,
 med kjerligt Brev dog i hinandens Bryst
 indgyde sød, balsamisk Lindring.
 Med Guld de begge dyrt dem kjebe denne Lyst.
 Hinanden bringe de i kjer Erindring
 hver fordums Plan, hvert kjerligt Ord,
 hver hellig Sed, de før indbyrdes soor.

Blikt ved Forældres Barm nu Pigen græder.
 Bag Fængslets Mure eensomt sørger Han.
 Fra Frænderne et Bud til ham indtræder:
 "hvis han sin Kjerlighed affige kan,
 igjen da værdig til de høie Frænders Stand
 ham aabnet staaer hver Wei til Rang og Hæder."
 Han ryster Hovedet og svarer ei:
 det er hans haanlige og kolde Nei.

Med Fryd Josefa snarligt sender,
 at ud til Tibrens Engelsbro
 Rinaldos Fangetaarn sig vender.
 Med Minespil nu her de favre To
 hinanden sværge evig Tro,
 og mangt et Kys hun ham med Kjelen Finger sender.
 Før Sværmen vaagner, hun ved Morgengry
 sig kynder til den fjere Bro at tye.

Saa trøstfrig mangan Stund dem svinder
 nu her ved dette fjere Sted. —
 Det er din skjønne Lod, o Kjerlighed!
 at ved det Mindste, selv jeg veed ei hvad, du finder
 i Modgang Trøst, i Medgang Salighed. —
 Snart Bemods-Taaren dog igjen saa bittert rinder;
 thi, fra hinanden de saa fjerne, ei formaae
 at verle kjerligt Ord og til hinanden naae.

Han sidder hist, og hun staaer her:
 i kjerligt Ord de begge høit udbryde.
 Men Luften over Flod og Muur det ikke bær:
 Uhørt Hun raaber her, uhørt Han der:
 uhørt det maa i Eteren henlyde.
 Omsonst de Begge Guld Rinaldos Bogter byde,
 at han skal aabne hende Fængslets Dør.
 Af Frygt han det, skjøndt fristet, ikke tør.

Imidlertid Rinaldos Frænder
 ham byde Frihed, Held og Hæder til,
 om han med Eed affige vil
 den Borgermø, for hvem hans Hjerte brænder,
 Og kort man fra Josefus sømme Smil
 til Rangs og Rigdoms Glands hans Dø vender.
 Med kold Foragt sigt Tilbud han beseer:
 et haansigt Smil er alt det Svar, han gier.

Berøvet Friheds Held, hengsler
 der for Rinaldo snart et tungt, et langsomt Nar.
 For ham bag Fængslets Muur saa seent hver Time
 gaaer.

Med Sorg han minder sig om soundne glade Tider;
 med Angst hans Bryst for dunkle Fremtid slaaer,
 og ved den stille Qual hans Sundhed lider.
 Sit Forslag Frænderne igjen forsøge med;
 sit stolte, kolde Svar han bliver ved,

Men snart med Skræk Josefa hører
 Rinaldos Sygdom. Ei hun tænker sig
 foruden bitter Qual: "bet lider han for mig!"
 Og inderligt det hendes Sjæl oprører.
 Nu Tanken om han er ulykkelig
 med Tungtsinds Taage hendes Blik omslører.
 Hans Held og Frihed dybt hun grunder paa hver Dag,
 begrundet det endnu ved Minatflokkens Slag.

Alf Jordens Alt hans Held hun kun begjerte.

Saa klager hun med ængstelig Lyd:

””for mig hans Fryd er ene Fryd,

for mig hans Smerte ene Smerte!

O Gud! en Draabe Trøst i Sorgens Malurt giv!

Blessign Du ham og knus Du da mit Hjerte!

Og jeg vil, fro og lykkelig,

med Glædens Taarer takke Dig.””

En Dag til Pederspladsen hun sig skynder.

Hun gjennem Sværmen kjæft til Paven nærmer sig

og seer ham signe Folk, og huld forlade Synder.

Bed Synet paa Forhaabning rig

hun tænker fro: ””ja! han vil hjælpe mig!””

Og knælende hun ham sin Bøn forkynder.

Hvert Ord er Englesang fra hendes Mund;

for sin Rinaldos Held jo beder hun.

Nu bøje sig de hvide, kjelne Hænder
mod Pius hen i yndig Ydmyghed.

Den hede Jver, som hun beder med,
et Rosenblus paa favre Kinder tænder:
og af det glade Haab, hun frydes ved,
en Trylleglands i hendes Pine brænder.

Som Fromhed selv, der knæler ned for Gud,
besjælt af salig Tillid, saae hun ud.

Blandt andagtsfulde Sværm hun Trængsel lider:
Inapt hendes Ord til Troens Fader naaer.

Grem i sin Vældes Herlighed han skrider,
et flygtigt Blik til Pigen slaaer,
men fald forbi den Klagende han gaaer.

Han signer stimlet Folk til alle Sider
med Herrens Fred paa Liv og Sjæl,
men af! den blev Josefs ei til Deel.

Den Knælende sig langsomt hæver ;
 for evigt slukt, ei Haabet lyser meer :
 dets sidste svage Glimt forsvunden er.
 For ingen Frygt hun længer bærer ,
 men roligt op mod Himlen seer :
 did hendes Aand saa trøstfuld svæver.
 Alt har hun modigt lagt den Plan ,
 hvis Navn kun Wanders Sprog udfige kan.

” ”Snart er han fri ! ” ” den Tanke sniger
 sig om med saligt Trylleri
 i Pigens Bryst. ”Snart er Din Sorg forbi ! ”
 saa Trøstens hulde Aand til hende siger.
 ” ”Ja snart ! ” ” — udbryder hun — ” ”snart er han
 fri ! ” ”

Og hendes Raab til Himlen stiger :
 det blandes i Serafers Harpespil ,
 Keruber signe det med Bisfalds Smil.

Med styrket Mod, født smilende og rolig
 igjen Josefs hastigt naaer
 de ventende Forældres Bolig.
 Med Himlen i sit Blik hun dem imøde gaaer,
 og hendes Hjerter blidt mod deres flaaer.
 Saa lang en Tid med Kummer kun fortrolig
 det fromme Par seer Glædens Smil igjen.
 Af! Jordens Haab om Fryd som Drømme svinder hen.

I Østen Dagens Glimt bag taaget Sky,
 i Nædsel søbt, tungmodigt bier.
 Til skræksom Scene, stor som ny,
 Naturen selv den spæde Morgen vier,
 mens Lundsens Fugl fra Nedens Ly
 seer Bygers sorte Hær og bange tier.
 Liig Manders vemodsfulde Sang,
 bag Skyen hyle Stormens Gang.

102.

Ved Morgengry, med lette Trin,
 mens trindt omkring endnu hver Nabo hviler,
 Josefa ud til Engelsbroen iler
 med roligt Blik men blegnet Kind;
 og vildt den kolde Morgenvind
 med Pigens brune Loffer spiller.
 Hun stirrer til Rinaldos Fængsel hen;
 thi af! hun seer det aldrig meer igjen.

103.

Med rasende og sagte Larm
 den hvide Brudebragt i Luften svæver.
 Den bløde Haarlok, rørt af Vinden, hæver
 omkring den høie, fromme Barm:
 og i en stille Bøn den trinde kjelne Arm
 med Straaleblik hun op til Himlen hæver.
 Her ynderig, som Dødens Brud,
 besjælt af saligt Haab, hun staaer for Gud.

Vaagn op, Rinaldo! snart det er forbi!
 For sidste Gang at see Josefa Du forsømmer!
 Men ak! han slumrer Saligt Tryllert
 befjeler Pigens Raab: "nu er Du fri!"
 og himmelsk Glæde i hendes Pine svømmer,
 da Gistens Bøger kjæft hun tømmer.
 Endnu eet Blik mod Fængslet flyver hen,
 og ilende hun vender hjem igjen.

Sin Fader nu hun skynder sig at vække,
 sin Afskæed siger ham med roligt Smil:
 "o trøst min Moder!" — blid hun lægger til —
 "Min Død ei Eder maa forstrække!
 Den var nødvendig." Dog — her Sorgen vil
 at Scenen glemmes skal bag Tausheds Dække.
 Paa Jorden Glædens Haab som Drømme svinder bort,
 og heldigst Den, hvis hele Drøm var fort!

Snart bankede den matte Puls saa svag :
snart Dødens kolde Gisp fra Læben lode.
Og ved det sidste Aandedrag
en venlig Engel støi den hulde Sjæl imøde.
Men Stormen foer i et vemodigt Slag
fra Skyen ned, i det hun døde.
Naturen sukked stolt men mørk derved :
"Det var dit Værk, o Qvindekjerlighed !"

Alen til Maria,

eller

Morgen en efter Bryllupet.

Liebet!
 Aber dann liebt auch mit weiserer Liebe
 Alles, was edel und schön ist und gut!
 Salis.

Om Hav og Jord Velsignelser kun lyde:
 du kom, fra Himlen kom du, skønne Dag!
 og Amors Rosenbaand min Linding pryde,
 og Hymens Myrter stettes om mit Tag.
 Maria min! . . . Velsignelsernes Fader!
 Lad disse glade Taarer sige dig:
 at Held du gav din Skabnings Myriader,
 men Ingen, Ingen større Held end mig!

Og bød du mig i Stjernerigets Egne,
 selv nær din Trones Fod, et sorgløst Hjem,
 hvor Ufrylde Lillier hver Plet omhegne,
 og Glædens Roser slynge sig om dem:
 hvor ingen Kummer meer skal Diet væde,
 og intet Magtbud skille Ven fra Ven,
 jeg bad dog: "Gud! behold din Himmels Glæde,
 "naar ei med hende jeg kan dele den!" —

Maria min! . . . lad vrede Storme larme,
 og Vintrens Haand forstyrre Dalens Pragt:
 fra hendes Favn udile Liv og Varme,
 og Alt er atter klædt i Naarens Dragt.

Naar Fod ved Fod ad Banen vi henvandre
 og haste dansende fra Sted til Sted,
 vi søge vil og dele med hverandre
 hver lille Blomst, der smykker Veiens Bred:
 da lad din Midnats Mulm hver Udsigt dække,
 og skulke Tordner hundre Sted i Sted,
 og Gjældes Bæven selv de Døde vække,
 der slumrede saa trygt i Jordens Skjød;

o Gud! ved Englen's Barm jeg, flæk tilmode,
 Naturens Oprør seer med roligt Bryst,
 og fra den rullende halvfaldne Klobe
 skal stige Gjenlyd af min Jubels Røst.

Nært signer Dig, Maria! dette Hjerte;
 thi for Guds Afsyn lød saa huld Din Sed:
 "at gjerne Du vil dele selv hver Smerte,
 som over mig fra Herren daler ned."

Saa blid ei Kjerlighedens Morgen smilte;
 skjøndt rødmende Du rakte mig Din Haand,
 skjøndt første Gang ved denne Barm Du hvilede,
 og Ufkyld knyttede det spæde Baand.

Nei! trefold blidere dens Middag stiger;
 thi rødmende Du favner mig som Brud,
 thi vi for Himles Held og Verdens Rig er
 ei een af svundne Timer fletted ud.

Og tifold blidere dens Aftenrøde
 os lyse skal til Elsktes Fædreland:
 og der den Kjerlighed os atter møde,
 som trofast fulgte os til Gravens Rand.

Erindring om min Vaars forladte Dage!
 o svær forbi min Sjæl med al din Harm!
 Kald atter frem udeelte Smil og Klage!
 og dobbelt luer Glæden om min Varm.

Til intet Hjerte trygt jeg turde hælde
 det vilde Bryst, der selv for Ingen slog:
 jeg eensom stod i Kamp mod Tordnens Vælde,
 og første Lyn paa eensom Flugt mig jøg.
 Af Rutid kjed og trættet ved at nyde,
 jeg Vaar og Høst unydt saae sjerne sig
 og ønskede kun strømmeviis at gyde
 i Tidens Hav hver Stund, der gaves mig.
 Af! jeg i Broderen, med vildsomt Die,
 snart Straffens Svebe, snart en Vold kun fandt.
 Og, saae jeg Haan i Støvet Enken bære,
 min Arm ei værge, min Graad ei randt.
 En Faderløs hos mig, som hos de Rige,
 forgæves bad om Medynks milde Trøst:
 mit Guld — min Almagt — bød hans Hunger vige,
 men intet Haandtryk lettede hans Bryst.

Tidt saae jeg Fremtids Mar forbi mig stride;
 blandt Livets Bølger tumlet, uden Ven,
 jeg saae mig ene frydes, ene lide
 og ene, ubegrædt at slumre hen.
 Forvildet Tanke før til rundne Dage,
 og Hjertet hadede den skjulte Haand,
 der, kun for strax fra Læben det at tage,
 bød Glædens Bæger trylle Barnets Aand.

Erindring! du det Svundnes tro Veninde,
 der engang blid omsvæve vil min Grav!
 lad atter synke mørke Timers Minde!
 fremkald den Fryd, min Elskovs Fødsel gav!

Du kom, Maria! Himlen i Dit Nie!
 Din Jøse prydet var med Ustylds Krands!
 Du sendtes mig, som Skytsaand fra det Høie,
 og om Din Linding straalte Fredens Glands.
 Som Jis for Solen svandt for Dig min Smerte,
 som Liv med Vaaren kom mit Held med Dig;
 jeg saae, jeg elskede Dit skønne Hjerte,
 jeg elskede, jeg svor at vinde Dig.

Naar Mattens Rosenbaand om Jorden hvilede,
 naar dugfyldt Lilje Maanens Billed bar,
 naar Morgenrøden huld fra Bækken smilte,
 i Alt jeg Dig kun søgte, kun blev vaer.

Til eensom Lund, hvis taase No jeg fly'de,
 mens fredløst Hjerter slog i martret Bryst,
 med Fantasiens Haand i Haand jeg ty'de
 og nød den Elskendes, nød Himles Lyst.

Naar Løvet bævede for Aftenvinde,
 Dit søde Navn det hvidskede til mig;
 Maria hørte jeg i Kilden rinde,
 og Nattergalens Triller nævnte Dig.

Bed kolde Hav, hvor tomme Bølger slog
 mod øde Bred, jeg Guders Bølgst nød;
 thi fire Kysters Ekko der gjentog
 det kjære Navn, der fra mit Hjerter lød.

Naar Vaaren kom at vække sine Spæde,
 de Blomsterbørn, der sov i Vinterfred,
 jeg slyngede Dit Navn i kunstig Njæde
 med smaa Fiolers Frø paa Havens Bed.

Naar ydmyg Vaar for Somren veeg tilbage,
 paa nysødt Æble tidt Dit Navn jeg frev
 og frydedes i Høstens gyldne Dage,
 at som min Kjerlighed det større blev.

Naar Spurven kom, for Winter at bebude,
 og søgte kjendte Lag som Sømand Havn,
 jeg ofte, stirrende paa frogne Rude,
 af Ratten malet saae Dit kjere Navn.

Og, da for Elfskovs Gud, mit Hjertes Dommer,
 til denne Haand Du først Din Skjebne bandt,
 o! da blev Høsten Vaar og Vintren Sommer,
 og selv paa Tidsler jeg da Figen fandt.

I Grøens Nattesang jeg trode høre
 forenset Brudeklokkes Rimen nær:
 og Storm og Torden løde for mit Dre
 som Orglets Jubelrøst ved Bryllupsfærd.

Eet Blod jeg gjennem Alt nu følte strømme:
 som Broder savnede jeg Tyrken glad,
 og haaned aldrig Katolikens Drømme,
 thi en Maria han som jeg tilbad.

Saa svandt I hen, min Elskovs første Dage!
 som Barnets spæde, lykkelige Vaar.
 Saa kaldes Eders Minde fro tilbage
 og tifold større Glæder Manden spaaer.
 Lad denne Taare Dig, Maria! sige,
 hvad engang — seent! — bepryde vil Din Grav:
 at aldrig jeg har seet Dig Eden svige,
 Dit unge Hjerter mig saa villigt gav!
 Som første Glimt af Dag Dit Ansigt smilte,
 naar ønsket Time slog og kaldte mig;
 og, naar til Livets Sysler jeg bortvilde,
 omsvævede min fjere Skygge Dig.
 Sank Skjebnens Vægt, og Sorger mig omspændte,
 Din Trøst min Fryd igjen nedtyngtet har.
 Saa tidt Din Sjæl mit skjulte Puske kjendte,
 og, før det fødtes, alt det opfyldt var.
 Kun derfor jubler jeg den Dag imøde,
 der i mit Favn Dig vækker, unge Brud!
 Kun derfor hilser jeg dens Morgenrøde,
 som efter Død og Grav jeg hilser Gud.

Lykkelig Den, det skænkes at fremlede
 sin aarle valgte Mø til Altrets Fod!
 Som Skjebnens Herre møder han dens Brede
 med Mandens Alvor og med Heltens Mod.
 Ham reiser Nøisomhed en lille Hytte
 i stille Taalmods fredelige Ly:
 did Fred og Frihed Haand i Haand skal flytte,
 did Jordens spredte Glæder skal henflye.
 Tryk leirer Uskyld sig i deres Skygger,
 Religionen daler ned til dem,
 og Haabet der hver Flygtning huld betrygger,
 som mellem Brødre fandt sit Fædre hjem.
 Selv Amor aarligt skal sit Fristed pryde
 med Rosenkrands om Hymens Myrteløv;
 og seent vil Venstabs hede Taarer flyde
 iblandt Syppresserne paa Mandens Støv.

Saa du, min Fremtid! mig imøde svæver,
 meer tryllerig end Elskovs rundne Vaar.
 Din skønne Morgen alt sit Hoved hæver
 med Edens Blomsterbaand om favre Haar,

I Majestæt dit Tempel her sig klæder :
 dets Hvælving Himlen er, som sender dig,
 dets Alter Jorden, jeg som Mand betræder,
 dets Gud er nær, og Andagt fylder mig.
 Jeg ofrer . . hør! . . "o giver gode Dage,
 "I Fremtids Aar, der til os straalet ned!
 "Vi hade Gjælfes Fryd og Daarers Klage!
 "I Hjertet boe vor Glæde, boe vor Fred!"

Maria! kom! — See! trindt omkring os vandre
 saa mangen Mand og Qvinde Haand i Haand;
 og ved hvert Fjed tilsværge de hverandre:
 at intet bryde skal det søde Baand;
 at de saa fro vil see hver Time svinde,
 som Mø med elsket Yngling første Dands;
 at alle Dages Aften dem skal finde
 omslynge med Amors Rosenfrands.
 Men Vaaren viger, Livets Himmel mørknes,
 og Diet Glimt af Skjebnens Torden seer;
 det muntre Blod i Mandens Aarer størknes,
 paa Qvindens Kind ei Skjønhed blomstrer meer.

Af Tidens Haand snart Elfskovs Flamme slukkes,
 og frem paa Banen Mærkets Gjenfærd staae:
 om Venfæbs Alterild forgæves slukkes,
 den aarle tændes, længe fredes maa.
 Saa vandre de og Ungdoms Eed erindre
 med bitter Selvhads evig større Qual,
 og kun det Haab hver kjedsom Stund kan lindre,
 at Graven dem hiint Minde skjule skal.

Maria! kom! — Og Venfæbs Esentjæde
 om Hymens Fakkell her vi slynge vil,
 at selv i Sorg, og ikke blot i Glæde,
 vor Barm maa trylles ved dens rene Ild.
 Ei disse gyldne Dage vi bortspørge,
 men vandre viseligt mod Maalet frem!
 Med Venfæbs Pie fælleds Feil vi søge,
 med Venfæbs Haand vi kjerligt skjule dem! —
 Som Loven for min Daad Dit Smil jeg ære,
 mit Bisald skænke Dig Din Vandrings Løn!
 og da, kun da skal Livets Aften være
 dets Morgens Billed, spaadomsfuld og skøn. —

Ei Eden brudt, ei Hjertet foldt Du finde,
 Skjøndt i Dit Favn hver Stund ei hilser mig!
 selv Rosens Vnde let Du seer henvinde,
 hvis Vaar og Høst den blomstrer trindt om Dig. —
 Vil i Dit Bryst en flinsyg Tanke stige,
 lad i dens Fødsel mig forjage den!
 omsonst Du hyder den i Morgen vige,
 hvis ei i Dag den segner fældet hen. —
 Naar under ærlig Barm jeg Vennens Smerte,
 som Vennens Guld, bevarer taus og tro,
 ei frugtløs Bøn bestorme da mit Hjerte,
 og ei til mig Du smile mindre fro! —
 Naar Niddings Magt og Voldsmands Held mig saare,
 naar Løgnen smedder tryk til Sandhed Baand,
 o da bortkys min Suk, min vilde Taare,
 at ei jeg bande skal Guds Faderhaand! —
 Naar Luner vil det lyse Haab formørke,
 der daler trøsterigt ned over mig,
 med Sagtmods Almagt da min Sjæl Du styrke,
 at den til Kamp og Seir maa ruste sig! —

Aft Manden, jeg min Haand som Broder rækker!
 til os og Venſkab tidt han ile hen!
 hvis, ſvag i Nødens Stund, min Harm han vækker,
 ved Dig i ham jeg blid ſee fordums Ven! —
 Ei Sjel i Sjel for Perus Guld ſig gyder,
 o! de forenes kun ved ſtadig Ild:
 den Krands, ſom Omhed bandt og Omhed byder,
 langt meer end Perus Guld henrykke vil;
 det lille Blad fortryller tidt mit Die,
 og kold forbi det ſtolte Træ jeg gaaer:
 ſødt lønnes ſkal Din ømme Speidens Møie,
 naar elſket Blad af elſket Haand jeg faaer. —
 Let Nødens Nag i Støvet kan nedtrykke
 al Hjertets Fred, al Sjælens Værd og Rang;
 kun Dyd, ei Pragt er Qvindens bedſte Smykke,
 der ſelv bepryder Gravens Bred engang:
 ynd ſimple Baand, naar det Din Tinding klæder,
 ſkjøndt bandlyſt Farve myrder Gjæk ved Gjæk!
 og i den Dragt, der tidt mit Die glæder,
 til alle Glaners Harm Du vandre kjæk! —

Kun evig Kjerlighed vor Mode være,
 og Enighed kun smykke skal vort Hjem!
 Kun disse Vaand vi lydige vil bære;
 thi Frihed's Roser slynge sig om dem!
 Vi dele Glæden ved hinandens Side,
 som Blomster Solens Lys paa fælleds Bed!
 Som Naboeene vi fælleds stride
 imod den Storm, der os vil bøje ned!
 Og, naar vort Mønster Spædes Hu kan lede
 til huusligt Held, som Løn for opfyldt Kald,
 en Brud som Dig, hver Søn vil sig nedbede,
 en Mand som mig hver Datter ønske skal.

Alt, Hyttens Gud! sig Offerluen hæver
 her paa dit Arnested i fredsom Glands,
 og venlig Virakrøg mod Himlen svæver:
 jeg bringer ofrende min lille Krands.
 Hver Glædens Rose, der min Vei skal pryde,
 halv brusten, kun som Knoppen aabne sig,
 og først i hendes Haand hvert Blad frembryde,
 at, trefold yndig, den maa trylle mig!

Flye Pragt vort Hjem, og Suk for Guld vort Hjerte!
 med Armod deles Brød, med Mishaab Daad!
 Et Glimt af Brødres Held, da tie Smerte!
 et barmhertigt Blik til dig, da standse Graad!
 I Vaar og Høst vor Hytte du beskjærme!
 den være Godes og Forladtes Ven!
 Der, til sit Tempel, Venfæls tidt sig nærme,
 der, til sit Fristed, Ufkyld glad flye hen!
 Og — seent! — naar Oldingstav os skal ledsage
 og sætte matte Fod paa Gravens Bred,
 den Krands af Wintergrønt du blid modtage,
 der takfuld pryder her dit Arnested!

Romerſk Bryllupsſang,

frit efter Katul.

En Yngling.

Ynglinger! Kommer til Sang! nu nærmer ſig Aften:
 fra Himlen
 tindrer i funklende Glands den ventede natlige
 Stjerne.

Nu er det Sangens Tid. Det ſmagende Maaltid
 forlader!

Bruden nærmer ſig ſnart. Lad Bryllupsſangen
 begynde!

Koret.

Hymen! o Egteſkabs Gud! vær hilſet, du mægtige
 Hymen!

En Pige.

Ynglinger nærme, o Piger! ſig hid: ſtaaer frem,
 dem imøde!

Alt oprinder i østlige Glands hist Nattens Bes-
buder.

Ja! de nærme sig. Seer I, hvor hastigt til San-
gen de reistes?

Ikke de reistes omsonst: snart tryllende Sang vi
skal høre.

Koret.

Hymen! o Ægteskabs Gud! vær hilset, du mæg-
tige Hymen!

En Yngling.

Seierens Palme ei let os vorder at vinde, o
Brødre!

Pigerne, seer I, med Ild gjentage begrundede
Emne.

Ikke de grunde omsonst: snart trylle os listige
Sange.

Ei er det Under: med ganske Sjel derpaa de kun
tænke.

Os blev et andet Kald: vi adspredes af anden Be-
tragtning;

billigt vi tabe vor Kamp, thi Seier vil kjøbes ved
Møie.

Dog — i det Mindste med Mod os lader begynde
paa Kampen!

Snart begynder vor Værtsang, og et Svar vil de
fordre.

Koret.

Hymen! o Egtekabs Gud! vær hilset, du mægtige
Hymen!

Pigerne.

Hesper! saa fjendtlig som du ei tindrer paa Him-
len en Stjerne!

Du fra Moderens Arm formaaer en Datter at rive,
ud fra Moderens Arm den blye, modstridende
Datter,

Igger i Ynglingens brændende Favn den rødmen-
de Pige.

Kan af Erobrer en fjendtlig Stad meer grusomt
mishandles?

Koret.

Hymen! o Ægteskabs Gud! vær hilset, du mægtige Hymen!

Ynglingerne.

Hesper! saa yndig som du ei tindrer paa Himlen
en Stjerne!

Ved dit natlige Lys bekræftes den givne Forsik-
kring,

hidtil besluttede Forbund af Mænd og af Fædrene
tilsagt.

Først ved dit hellige Lys uleseligt knytte de Pagten.
Kan en gladere Stund os gives af signende Guder?

Koret.

Hymen! o Ægteskabs Gud! vær hilset, du mægtige Hymen!

Pigerne.

Snedig har Hesper, o Piger! vor Kreds berøvet
en Søster —

Midnats vaagende Vagt formaaer ei at værne os
mod den.

Natten er Røvernes Ven: om Aftnen vs Hesper
 bestjæler,
 og, med forandret Navn, om Morgenens stjæler
 den atter.

Koret.

Hymen! o Egteffabs Gud! vær hilset, du mæg-
 tige Hymen!

Ynglingerne.

Hesper! forstilt er Pigernes flagende Røst, som
 du hører.

Dig, som de laste, med Længsels Suk sig i Løn-
 dom de tænke.

Koret.

Hymen! o Egteffabs Gud! vær hilset, du mæg-
 tige Hymen!

Pigerne.

Ligesom Blomsten, der duster skjult i den hegne-
 de Have,

dulgt for Hjordenes Qvæg, urørt af det furende
 Plovjern:

Negnen giver den Vært, og af Solen den styrkes,
og Lusten

giver den Kæling: med Lyst den beskues af Yng-
ling og Pige:

Jomfruen blomstrer, urørt, saa skjøn, og hun el-
stes af Frænder.

Blomsten, brækket af skarpen Negl, snart salmet
henvisner:

da ei længer med Lyst den beskues af Yngling og
Pige;

saa, naar vovsom Haand har besmittet Kyllhedens
Rose,

Pigen ei tryller Ynglingens Blik, ei elstes af
Søstre.

Koret.

Hymen! o Ægteskabs Gud! vær hilset, du mag-
tige Hymen!

Ynglingerne.

Ligesom Ranken paa nøgen Mark, naar ene den
voxer,

aldrig hæver sig op, ei bærer den liflige Drue,
men, nedbøiet ved egen Vægt, langs Jorden hen-

kryber,

hvor den tilsidst sin Nød med sin høie Epidse
berører:

ingen Bonde, og ikke hans Hjord da med Lyst den
beskuer:

saar er en Pige urørt, naar ene hun ældes som
Jomfru.

Hvis om det stærkere Elmetræ sig Ranken har
slynget,

mangen Bonde gaaer fro ved sin Hjord og med
Lyst den beskuer:

Pigen, i Ungdoms Vaar med kjerlige Mage for-
enet,

elsket vorder af Mand og Forældre ei længer til
Byrde.

En Yngling til Bruden.

Du, o Jomfru! ei Strid med saadan en Brude-
gom begynde!

Ei bør Du stride med ham! thi ham overgav Dig
 Din Fader,
 Fader og Moder foreente, og dem bør en Datter
 adlyde.

Ei Din Jomfrudom ene er Din men ogsaa For-
 ældres:

delet med lige Ret Totrediedeles er deres,
 Dig kun tilhører en Trediedeel: ei strid med de
 Tvende!

Samt Din Medgift sin Ret de til Svigersønnen
 har skjænket.

Koret.

Hymen! o Ægteskabs Gud! vær hilset, du mæg-
 tige Hymen!

J o r d e n e n ,

e t S y n .

Gott donnerte!

Gleim.

O Gud! hvi dvæle dog vel Frelsens Draaber?
 Din Skabning sukker høit om Hjælp fra Dig.
 Men . . . luft er Himlen: Jorden meer ei haaber:
 hver trøstfuld Damp for evigt fjerner sig.
 See! Maaner kom, og Maaner atter svunde;
 men skyfri Dagen, skyfri Natten var.
 Ei Regnen tølede de hede Lunde,
 ei Duggen Eng og Agre lædsket har.
 Hvor mellem Liljer Bækken saaes at ile,
 nu Sandet vælter sig i beegsort Sky:
 hvor, under Græsset, Haren nys sandt Hvile,
 nu Myren selv forgæves søger Ly.

Naar Vinden aander, Straaet sønderbrydes,
og kraftløst hvirvles det mod Himlen op.

Ei over Bjerget Floden meer udgydes,
men slumrer døende paa Bjergets Top.

Ned til fortørret Rod sig Aret bukker,
for næste Dag i Støv at smuldrer hen;
halobrustne Rose blegnende sig lukker,
for aldrig meer at aabne sig igjen.

Fra bleeggul Lund det sidste Blad nu synker,
og frækket Hjorten flyer sit nøgne Hjem:

for spæde Smaa paa Nedet Fuglen klynker,
thi løvsuld Green ei længer dølger dem.

En ældet Pæn sig over Lunden hæver
og tankefuldt til fordums Bolig seer;
tungmodigt bort fra Fædres Egn den svæver,
hvor Fred og Tilflugt vides ikke meer.

Hist tørstig Vandrer tyer til Barndoms Kilde;
men Dødens Engel spærret har dens Vel.

Alt fremmed er . . . ham Trolde vil forvilde . . .
saa troer han, flyer og kender Stedet ei.

Klag, o Skabning! klag! — — din Død sig nærmer;
 langsomt fælder dig dens kolde Haand.
 Livets Engel dig ei meer beffærmer;
 af! han faldt i Strid for Dødens Aand.
 Dybt i Jordens Skjød de Kræfter sove,
 der mod Himlens Vælde kæmpe kan;
 derfor grønlue Dale, Høie, Skove,
 derfor dæer hvert Blomst ved Solens Brand.
 Stokten Seder her, som Aar gav Vælde,
 ene grønnes i det tørre Muld:
 Sommerheden kan dens Top ei fælde,
 og dens Rødder trodse Vintrens Kuld.
 Ene den om lille Plet udgyder
 svale Mulk med stærk og løvrig Arm:
 og den Bæk, som i dens Skygge flyder,
 risler end ved smaa Fiolers Varm.
 Did i Høie Skovens Rovdyr ile:
 mangen blodig Geir maa vindes først.
 Leven qvæges der i kølen Hvile,
 Tigren lædsker Dages hede Tørst.

Vilde Brøl bebude deres Glæde:
 Bjerget svarer dem med hule Røst.
 Engens svage Dyr ei did tør træde:
 fjernt de stirre hen med Længsels Lyst.
 Lammet nærmer sig; men vrede Løve
 knuser vovsomt Lam ved Træets Fod:
 Tigrens Tænder Harens Jæse fløve:
 Bjørnen ryger end af Hjortens Blod:
 Ræven lurker blandt de tætte Lidsler:
 Ulven skjuler sig bag mosklædt Steen:
 Slangen mellem Vækkens Blomster hvisler:
 Uglen spejder under mørken Green:
 De de Svage! . . . Band og Ly de flue,
 men forvovne Brødres Fald de saae;
 flye de hen, dem Dødens Qualer true:
 Tørst og Hede dræbe, hvor de staae.
 Slag, o Skabning! slag! — — din Død sig nærmer:
 langsomt sælber dig dens kolde Haand.
 Livets Engel dig ei meer beskærmer;
 af! han faldt i Strid for Dødens Aand.

Synker Natten? Mørknende Taage sig
hæver,

Bjergets Skygge glider i Dalene ned.

Binden vaagner, hen over Lundene svæver,
tyer til Bækken, kruser den bugtede Bred.

Hveirs Spaamænd, Uglerne varslende skrig,
Ravne søge Bjergenes dybeste Skjul,

Maager op fra Havet forfærdede stige,
tangklædt Bølge fortues og lyder saa hult.

Høit fra Merset Sømanden varligen skuer,
speider Himlen, ræd for sin gyngende Stavn,
speider længe, ryfter med Panden og gruer,
vender Kjælen, frydser og styrer til Havn.

Binden flygter: Stormene vældigen stride;
lange Slummer hærdede Kræften til Kamp.

Trygt paa Stormens Skuldre, ved Bjergetoppens
Side,

hæves hist en rødlig og trøstefuld Damp.

Første Sky! som Ven til en Døende smiler,
smiler du saa huldt til vor døende Jord.

Bred dig ud! og Haabet fornyet fremiler:
 brist med Kraft! og Alt er et jublende Kor.....
 Hørt er Bønnen: Luften af Skyerne dækkes,
 Livets Engel kommer i Stormenes Brag,
 Jorden hæver, Løverne brølende vækkes,
 Bjerget svarer Hagelens susende Slag.
 Beegsort Sky, som et Slør, udrulles og skjuler
 hver Stjerne,
 Sydlig Tordner hvult over Toppen af Lundene
 dundre:
 vældigen tørner et Lyn imod Bjergets trodsende
 Tinde,
 Bølgernes Afgrund aabnes og qvæler flangede
 Straale.
 Himlens Røst er kun Død, og paa Jorden søges
 ei Tilflugt:
 Hjorten søger et Ly, men forgæves, mod Midnat-
 tens Rædsler,
 Kraftløse synke dens Anæ... nu blinker det atter,
 og vild den

tyer til Skovenes blussende Hjem, hvor Glimt-
tene følge.

Mullende Slag i Slag nu Tordenen nærmere dun-
drer,

Storme hvine til Strid, og mod Skyen Bølgen
sig hæver,

Granerne styrte fra Fjeldets Top, og i Faldet de
splittes,

Alt i Mulm er indhyllt: kun Lyn er Vandreren's
Fakkell.

Hagelen Bjerget slaaer: af Risterne Fugle frem-
stige,

vildsomt flagrende bort fra Redets Fjerløse flye de,
dalende atter ned; men end stærkere Lynene blusse:
af! den skrigende Hob flux styrter med Straalen til
Jorden.

Bølgernes vilde Brøl vil bedøve Himlenes Stemme,
Bjergets Ild sig fordobler til Trods for Skyernes Lue:
Tordenen bundrer igjen, og ei høres da Bølger-
nes Kampffrig,

Lynet slynger sig ned, og Flamme parres med
Flammer.

Sederens Top, af Stormen fra Nord, imod Stæ-
vet nedbøies,

Stormen fra Syd den reiser igjen og udfolder
dens Grene:

Løven trykker i Skræt sig saa tæt til vakkende
Dræb,

snuser i vildene Sky og ryster den slagrende Mantel.

Engenes Dyr, de Svage, med Længsel stirre til
Dræet —

trygt under løvrige Top de Stærkere synes at fredes:
rundt om fredløse Fællede, hvor Lynene streifende
myrde,

Heden er tør, ei Kilde der findes — til Bækken
henflye de.

Al! men tilluft er dens Vel, og de blodsyge Næ-
vere vaage:

stridfjer Løven brøler, og vrede Tænder den
hvæsfer,

Tigeren bugter sin Krop til Spring med spilede
 Kløer,

Bjørnene hyle af Havn, saa det dundrer i Giel-
 denes Afgrund.

Tordenen tang... hvor roligt!... hvad fuser vel
 hisset i Luften?

Hvis er saa vældig en Gang, der gjenlyder fra
 Lundenes Toppe?

Over Sederen vandrer nu han, den Dødens Obad-
 don;

flammende Sværd betegner alvældigt Lynet dets
 Bane.

Endt er hans Daad, og afsted til Tordenens Bo-
 lig han iler:

Matten fortæes nu trefold, og vildt er Bølgernes
 Kampskrig,

Storme fra Vest og Øst i hvinende Hvirveler
 stride,

Jorden ryster, og ned over Dalen en Bjergtop
 henruller.

Kommende Nød er Moder til Kraft. Nu Farer:
ne vore;

tryk er Sederen kun: ei Jordstjælv, ei Storme
den fælde.

Engenes fredløse Dyr det see, til Samfund de
fremstaae:

grum men tvilsom Kamp skal nu stænke dem Død
eller Frelse.

Valdig, som Stormes Strid, er den Kamp for
Død eller Frelse.

Hvo skal dog seire tilsidst? . . . Mon Uskyld, der
kæmper for Frihed?

eller Røvernes Hob, der tør rane de Skatte for-
svare? —

Vævende vakte de Svage jo alt . . . o Du styrke
dem, Fader!

Dyb, kaotisk Nat sig udbreder om Kampernes
Balplads.

Varselsfuld Storm nu gyser imellem Sederens
Grene,

som naar Døden gaaer over Levendes Grav, og
de skjælve.

Id fra Bjergenes Svælg sig Luen end vilbere
gyder.

Mægtige Gud! de Svage vil flye . . . dog Held
dem! et Lyn sig

styrter fra splittede Sky og hævnende Sederen
fløver.

Lordnens Jubel dundrer, og see! om blussende
Stamme

blegne de Nøveres Liig, som Dffre ved Alterets
Lue.

Stormen nu tier, og Tordenen flygtende daler,
Morgenens Stjerne tindrer i synkende Sky.

Engenes Frelste, forglemmende natlige Qualer,
over de Slagne trygge til Bækken hentye.

Blidere Skyer den rolige Himmel bedække,
vestlige Vinde aande med kølende Regn:

Draaberne Jordens indslumrede Kræfter skal vække,
snarligen grønnes atter som nysødt hver Egn.

Dagningens Hilsen de vaagnende Lærker skal fryde,
 Middagens Hede befrugte det blomstrende Fjeld,
 Aftenens Jubel fra Lundenes Sangere lyde,
 Natternes Dug vedergæve det døende Væld.
 Gaae til de seneste Slægter skal Uveirets Minde,
 hævet ved Sandhedens Haand over Dagens Tal:
 Diding skal blotte sit Hoved og Taarer nedrinde,
 mens han til Sønnesen nævner Tyranneres Fald.

Saa bævede Jorden,
 saa flaly det i Bølgernes Stjød,
 da Frihedens vældige Torden
 trindt om Frankerigs Strandbredde lød.
 Saa Freden med Tryghed og Glid
 snart frandse dets jublende Dale,
 at Diding maa henrykt til Sønnesen tale
 om Stormens og Tordenens Strid!

A n m e r k n i n g e r .

Svanen: Side 14.

Adskilt fra denne Samling Scener, hvormed det henhører, findes dette Stykke, paa nogle herværende Smaaforandringer nær, forhen aftrykt i Danske Tilskuer for Aaret 1797, Numm. 65 og 66, Side 526.

Gunden: Side 29.

Findes ligeledes adskilt aftrykt i Nytaarsgave for Damer, Aar 1797, Side 74.

Angsten: Side 32.

Findes og adskilt aftrykt i samme Aars Nytaarsgave, Side 50.

Anden Elegi af Tibuls første Bog: Side 42.

De faa, i Henseende til Objektet for denne Kjerligheds Scene, af mig gjorde ubetydelige Forandringer, haaber jeg, undskyldes let af et sædeligt Publikum.

Side 43, Lin. 1 og 2. Du mindes bør, hvor..... faae mig smykke. Saaledes at velsigne Pigernes Døre, rive Krandsen af eget Hoved og hange den paa deres Dørstolper, skal have

været de romerske Elskers Skif, naar de streifede om paa deres Kjerlighed's-Toge.

Side 44, Lin. 11 og 12. At hun er født af..... Gladrer lære. Romerne antog: at Venus var avlet af Havsum og nogle fra Guden Uranus faldne Blodsdraaber. Digterens Mening med dette Billedudtryk forstaaes da nu letteligen.

Side 44, Lin. 13 — Side 45, Lin. 20. Dog, Signeqvinden..... standset Elskov var. Alt dette om Signeqvindens store Magt og al denne Trolddom hørte til romersk Overtro. Hele Episoden, om Herens Kraft til ved Sang, Urter, Mælk og særegne Offre at frembringe Jertegn, maatte overbevise Delia om hvad Virkning den Sang, Tibul havde faaet, — der tre Gange skulde synges, og, for at afvende alt mødende Baneheld, tre Gange spyttedes ad, — vilde have til at forblinde hendes Fader, saa han Intet saae og Intet troede. Ligegyldigt bliver det i Overigt vel altid, enten Digteren har selv havt denne Overtro, eller blot nyttet den, som Digter, til en mirakuløs og skjøn Skildring.

Side 44, Lin. 20. Enart mælkbeskænkte,..... tilbage. Ved at besænke

Skyggerne med Mælk, tvang man dem til igjen at vende tilbage til Underjordens Egne.

Side 45, Lin. 5. Hun ene Medea's Urter har. De Urter, den bekjendte Medea havde forstaaet at bruge til sine mange Trolddomskunster.

Side 45, Lin. 6. Hun ene, Hekate! tvinge. Hekate eller den underjordiske Diana blev tilbedet som en frygtelig og hemmelighedsfuld underjordisk Gudinde, hvis Teologi er saa mørk, at selv den lærde Wieland i sine Horazens Satyren, Leipzig 86, første Deel Side 257, kalder det umuligt: at see klart ind i samme. Rasende vare de Hunde, der hylende fulgte denne Gudinde, og der ved deres Hylen bebudede hendes Komme, naar hun, fremkaldt af en saadan Troldher, endeligen lod sig tilsyne og derved spaaede Herens Kunster god Fremgang.

Side 45, Lin. 18. I klare Nat Kvindens Hænder. Baade den klare Nat, og Indvielsen ved Fakkelfin, og det sorte Saar hørte til, om lige Signevinders Offer til Trolddomsguderne skulde være fuldstændigt og have forenklet Virkning paa det, man vilde opnaae.

Side 46, Lin. 4—Lin. 10. Om end det
 skjæntes..... Seierhelt sig fryde. Kun
 idel høitidelige Pragtfliske, henhørende til de ro-
 mer ske Seierherrers Triumf-Indtoge.

Side 46, Lin. 5. Af frigste Ciliker
 Skare. At han just nævner dette Folke-
 slag kommer deraf: at netop det Folk var og havde
 været anseet for meget frigerst og vanskeligt at un-
 dertvinge.

Side 46, Lin. 16. Kan tyrisk Pur-
 purseng..... Bluum. Purpur fra Tyrus
 holdtes da for at være det bedste Slags.

Side 47, Lin. I—II. Mon, store....
 Hoved stode. Alt, hvad han nu opregner, var
 Forbrydelser imod Guderne, der kunde paadrage
 ham disses Brede, saa at han for Fremtiden blev
 udelukt fra Delias Kjerlighed. Af Skræk over
 dette mulige og for ham største Uheld, og overbe-
 vlist om sin Uskyldighed tilbyder han nu alle de For-
 soningsmidler, der gaves for dørlige Synder.

Side 47, Lin. 14. Ei stedse Guden...
 være. Ved Guden forstaaes her venteligen
 Amor.

Side 48, Lin. 3. Snart selv.....
favner hendes Terne. For at hun igjen skul-
de bevæge sin Herkerinde til at elske ham.

Side 48, Lin. 10. At brænde.....
vel nytte. Han anseer det for at ville være lige-
saa galt af Gudinden, at martre sin ivrige Dyrker
Tibul, hun dog kan være vis nok paa at beholde,
og at ubelukke ham fra den elskede Delia, som det
vilde være galt at opbrænde det Korn, der var hø-
stet og stod færdigt til at bringe i Laden.

Ves er denne Elegi i de fleste, mig bekjendte
Udgaver deelt i tre Fragmenter, hvoraf det første
Fragment gaaer til det 64de Vers, det Andet til det
80de Vers og det Tredie til Enden; men disse filo-
logiske Afdelinger, forekom det mig, vare unød-
vendige i Oversættelsen, da Meningen paa anførte
Steder skrider endda ret godt frem, og Tankesprin-
gene ere kun ubetydelige. J. F. Degen har i sine
Tibuls Elegien, Anspach 1781, ei heller
betegnet Fragmenterne.

Assistents: Kirkegaarden:

Side 61.

J dan ske Tilskuer for Aaret 1796, Numm.
46 og 47, Pag. 361-373 findes første Gang dette

Digt over denne mærkelige, uden for Kjøbenhavn's Mørreport beliggende Kirkegaard. Publikum optog dette Stykke med samme milde Bifald, hvormed ogsaa mine andre Arbejder ere blevne optagne: et Bifald, jeg ved stedsse stigende Flid skal naafladeligen stræbe efter at fortjene. Digtet bestod da af 296 Vers; men

a) mangfoldige Forandringer og Tillæg, jeg siden har troet at burde gjøre,

b) adskillige Hvilesteder, jeg dengang, af Mangel paa god Underretning, gik forbi, uagtet de gjemte Mennesker, der enten blot fra videnskabelig eller fra videnskabelig og borgerlig Side tillige fortjene at nævnes, og

c) adskillige nye tilkomne Grave, der nu indslutte Støvet af mærkelige Mænd, som da levede, have udstrakt dette Digt til 596 Vers.

”Om det da saaledes skal vedblive at stige?” Jeg troer det ikke. Et Digt af den Beskaffenhed maatte — fordi en vis Sensformighed var næsten unndgaelig — naar det blev alt for langt, tilsidst fiede, endog om det havde en langt helbigere Digter til Forfatter. Lettere og bedre vilde det nok være, hvis man i Tiden agtede at besynge nyere Hvilende, at vælge dertil en ny Elegi af et forskjelligt Slags.

Side 73, Lin. 4. Karol. Denne Mand, Overauditor Karol, var i en ikke lille Kreds bekendt som god og virksom Borger, som trofast Ven og som en Mand, der udbredede en høj Grad af ufsylbig Munterhed over ethvert Sted, han fandtes paa. De to første saa kjendte Egenskaber og det sidste saa sjældne og dog saa fortjenstfulde Talent berettede ham til at nævnes her, hvor rigtigt nok de i en eller anden Henseende uddødelige Navne mæst, men dog derfor ei de alene, bør komme i Betragtning.

Side 79, Lin. 12. Augustin. Paa Mandens Gravmæle findes kun Begyndelsesbogstaverne til hans Navne. Man fortæller: at han var den Første, der, de Fattige fraregnede, lod sig her begrave, og at han tidt sagde: "jeg har i mit Liv, saavidt jeg kunde, gjort Gode og Skiel; jeg vil og efter Døden gjøre det; og, naar jeg er borte, skal man begrave mig udenfor Porten, at mit Liig ikke skal være noget Menneske til Besvær."

Side 80, Lin. 6. Jetta. Henriette Rosenstand, noksom bekendt af sine saa sjældne Gaver til at oplære unge Piger og af sit fortrinlige Opdragelses-Institut.

Side 85. For de udenbyes Læsere, der et have været i Kjøbenhavn, tilføies den Efterretning: at Kobberet, som findes her, afbilder, strax foran paa høire Side, i Skyggen af Træet, Samfæes Støtte og Grav, og i Baggrunden Mindesmærket over Karstens, der nævnes Side 77.

Endnu maatte det tillades mig at sige: at de Streger, med hvilke jeg har afdeelt dette Digt, kun skal hvert Sted tilkjendegive, at nu en ny Scene begynder. Jeg kan selv ikke ønske andet, end at man blot vil ansee Digtet for en elegisk Idyl i flere Scener.

Josefa: Side 93.

Emnet til denne Fortælling er tagen af *Meisen eines Deutschen* (A. P. Moritz) in *Italien*, 1786, 1ste D. S. 133-136. "En Statshistorie," — hedder det — "som i denne Tid sysselsætter Alle, men for hvis Sandhed i enkelte Dele jeg ikke indestaaer." Og end videre hedder det Side 136: "det Mishag, hvormed man her fortæller hinanden denne Historie, udstrækker sig til de fornemste Grene af Huset Braschi." Tildragelsen er altsaa gaaen for sig i Begyndelsen af dette Aaar.

Side 108, Lin. 14. En af Braschis Aet. Den sidste Pave, Pius den sjette, var

af Familien Brascchi; og derfor var denne Familie, i Følge Nepotismen, rig, mægtig o. s. v.

Side 135, Lin. 8. Engelsborg. "Paa den ene Side af Liberens" — siger Moritz — "staaer Augusts Mausoleum, hvoraaf kun de underste Mure end ere tilbage, og hvor der nu holdes Tyrefægtninger. Skraasoverfor, paa Liberens anden Side, var Hadrians Mausoleum, som, forvandlet til Engelsborg, blev Staden Rom's Bastil. Da disse Mausoleer stode i deres fulde Pragt og speilede sig i Liberens Bølger, maae de have givet et stort og majestætisk Syn, som begejstrede Martial til de to Linier:"

"Disse Mausoleer byde os at leve;

"thi de lære os, at selve Guder døe."

Romers Bryllupsang,

frit efter Katul.

Side 163.

Denne Sang blev — siige Kommentatorerne — sunget, medens Piger om Aftenen førte Bruden til Brudgommens Huus, hvor de modtoges af Unglinger, som der i Forveien havde nydt et Gæstebud; og Koret bestod af visse Personer, der vare bestilte til at synge. Sangen selv er — efter Hey-

nes Anmærkning til Virgils tredje Ekloge — et Slags Vexelsang, hvis Regel var: at det Parti, der svarede, sagde i lige Antal og Vers noget Modsat til det, eller Smukkere end det, eller Lignende med det, som det begyndende Parti havde fremført. Deraf, om end ei Meningen sagde os det, er det tydeligt: at hist og her nogle Vers ere tabte og borte. Sangens Inddelinger selv ere optagne efter Ramlers Udgave af Katul, Leipzig 1793.

Side 165, Lin. 11. Hesper. Aftenstjernes Navn.

Side 166, Lin. 17. Imellem dette Vers:

”Snedig har Hesper, o Piger! vor
Kreds berøvet en Søster”

og det næste Vers fattes øiensynligen Noget.

Side 167, Lin. 3. Og, med forandret Navn, om Morgenen stjæler den atter. Under Navn, nemlig, af Phosphorus eller Lucifer, som Morgenstjernen kaldtes.

Texten er paa dette hele Sted i Sangen saa lemlæstet, at man meget mere maa efterligne end oversætte.

Side 167, Lin. 9. Hesper! forstilt
 er Pigernes o. s. v. Dgsaa her mangle Vers,
 saa at Modsetningen til det Foregaaende er aldeles
 ufuldstændig.

Tordenen,
 et Syn.

Side 171.

Side 179, Lin. 9. Han, den Dødens
 Obaddon. Navnet paa Dødens Engel, noksom
 bekendt af vor Ewalds Adam og Eva eller
 den ulykkelige Prøve.

1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900

1901
 1902
 1903
 1904
 1905
 1906
 1907
 1908
 1909
 1910
 1911
 1912
 1913
 1914
 1915
 1916
 1917
 1918
 1919
 1920
 1921
 1922
 1923
 1924
 1925
 1926
 1927
 1928
 1929
 1930
 1931
 1932
 1933
 1934
 1935
 1936
 1937
 1938
 1939
 1940
 1941
 1942
 1943
 1944
 1945
 1946
 1947
 1948
 1949
 1950
 1951
 1952
 1953
 1954
 1955
 1956
 1957
 1958
 1959
 1960
 1961
 1962
 1963
 1964
 1965
 1966
 1967
 1968
 1969
 1970
 1971
 1972
 1973
 1974
 1975
 1976
 1977
 1978
 1979
 1980
 1981
 1982
 1983
 1984
 1985
 1986
 1987
 1988
 1989
 1990
 1991
 1992
 1993
 1994
 1995
 1996
 1997
 1998
 1999
 2000

In d h o l d s = L i s t e.

Til min Lyra, af J. Høegh Guldberg = Side 3

Scener, af J. Smidth, indbefattende:

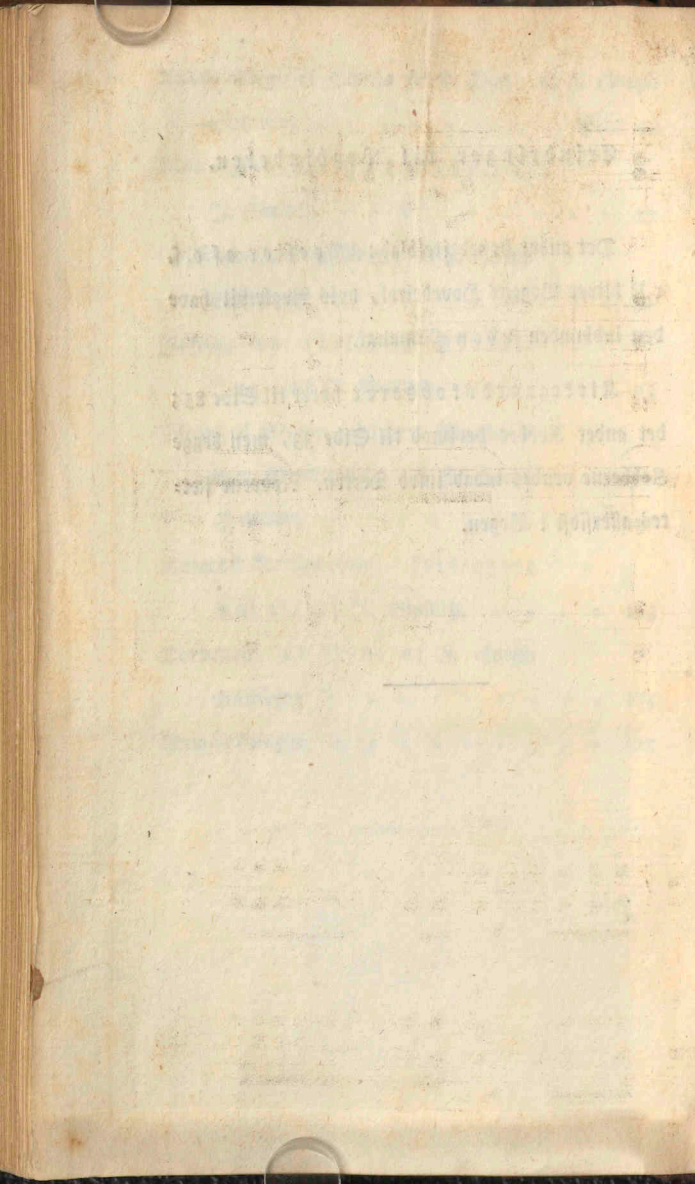
1.	Fortale	= = = = =	9
2.	Hanegal	= = = = =	II
3.	Trolldom	= = = = =	12
4.	Svanen	= = = = =	14
5.	Utaalmød	= = = = =	16
6.	Sygdommen	= = = = =	18
7.	Glandsen	= = = = =	20
8.	Politik	= = = = =	21
9.	Varsomhed	= = = = =	23
10.	Overtalelsen	= = = = =	25
11.	Hunden	= = = = =	29
12.	Bartegnet	= = = = =	30
13.	Angsten	= = = = =	32
14.	Fiskeriet	= = = = =	33
15.	Vinteren	= = = = =	38
16.	Aftenen	= = = = =	39
17.	Ekræffen	= = = = =	4I

Anden Elegi af Tibuls første Bog, af S. Høegh	
Guldborg = = = = =	Side 42
Livets Fryd, Helga tilegnet, af	
J. Smidth = = = = =	49
Assistents-Kirkegaarden, af S. Høegh	
Guldborg = = = = =	61
Josefa, en italiensk Fortæl-	
ling, af J. Smidth = = = = =	93
Aleon til Maria, eller Morgen	
ester Brylluppet, af S. Høegh	
Guldborg = = = = =	148
Romers Bryllupsang, frit efter	
Katul, af J. Smidth. = = = =	163
Tordenen, et Syn, af S. Høegh	
Guldborg = = = = =	171
Minærfninger = = = = =	183

Erindringer til Bogbinderen.

Det andet Hovedtitelblad: "Poesier af o. s. v." bliver Bogens Hovedtitel, hvis Nogle vil have den indbunden uden Almanak.

Kirkegaardskobberet hører til Side 85; det andet Kobber derimod til Side 33, men begge Kobberne vendes indad imod Texten. Moderne sættes allersidst i Bogen.

Motteto for 4 Syngestemmer og Forte - Piano.

Sopran og Alt.

Softemuto.

Sotto Voce.

Tenor og Bass.

Lento.

Forte - Piano.

Piano ligato.

Alt for vand les skal til Stov,

Alt for vand les skal til Stov,

En gens Lil je Sko vens Lov, No sen snart vi vis net sin de:

En gens Lil je, Sko vens Lov, No sen snart vi vis net sin de:

Alt kun blom . strer , for at svin . de . Jor . dens Her . re ! Selv til dig

Alt kun blom . strer , for at svin . de Jor . dens Her re ! Selv til dig

This system contains the first two systems of the musical score. Each system has a vocal staff (treble and bass clef) and a piano accompaniment (treble and bass clef). The lyrics are in Danish. The piano accompaniment features various musical notations, including slurs, ties, and dynamic markings 'f' (forte) and 'p' (piano).

Lo . vens Døds . bud stræk . ker sig . O ! men in . tet Skabt for .

Lo . vens Døds . bud stræk . ker sig . O ! men in . tet Skabt for .

This system contains the last two systems of the musical score. It follows the same layout as the first system, with vocal and piano staves. The piano accompaniment includes dynamic markings 'f' (forte), 'p' (piano), and 'rf' (ritardando forte). The score concludes with a final cadence in the piano part.

gaaer: Liv i gien af Død op . staaer. Lil . jen faldt — en Ny fr . m .

gaaer: Liv i gien af Død op . staaer. Lil . jen faldt — en Ny frem .

træ . der, yng . re Lov snart Lun . den flæ . der; og den Grav, der luk . ker

træ . der, yng . re Lov snart Lun . den flæ . der; og den Grav, der luk . ker

p

fig, fun som Bug • ge giem • mer dig, som Bug • ge giem • mer dig.

fig, fun som Bug • ge giem • mer dig, som Bug • ge giem • mer dig.

sf

un poco piu vivo

Moe • gen • staa • ler — War • net fro vaag • ner ef • ter

Moe • gen • staa • ler — War • net fro vaag • ner ef • ter

fort.

nat . lig Dio. E . vig . he . dens Mor . gen smi . ler —

nat . lig Dio. E . vig . he . dens Mor . gen smi . ler —

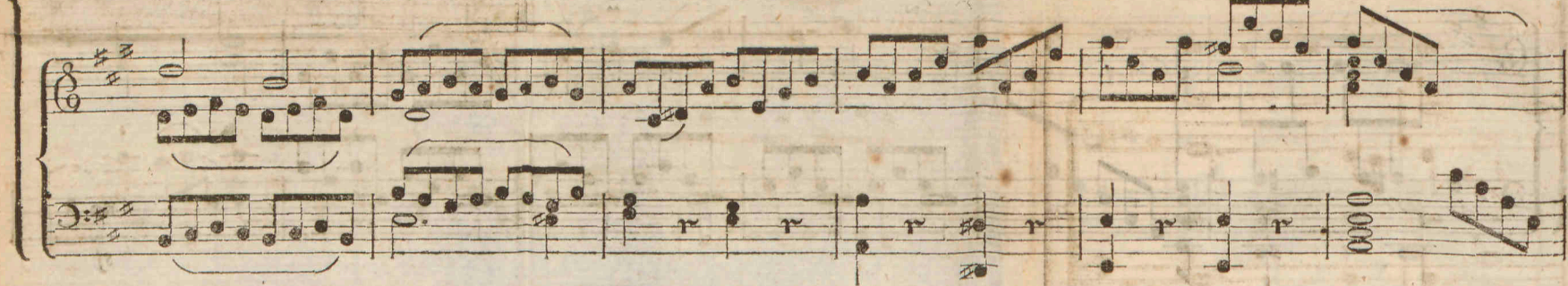
sf

Gra . ven aab . nes, hvor du hvi . ler: Død . ning . flæ . det

Gra . ven aab . nes, hvor du hvi . ler: Død . ning . flæ . det

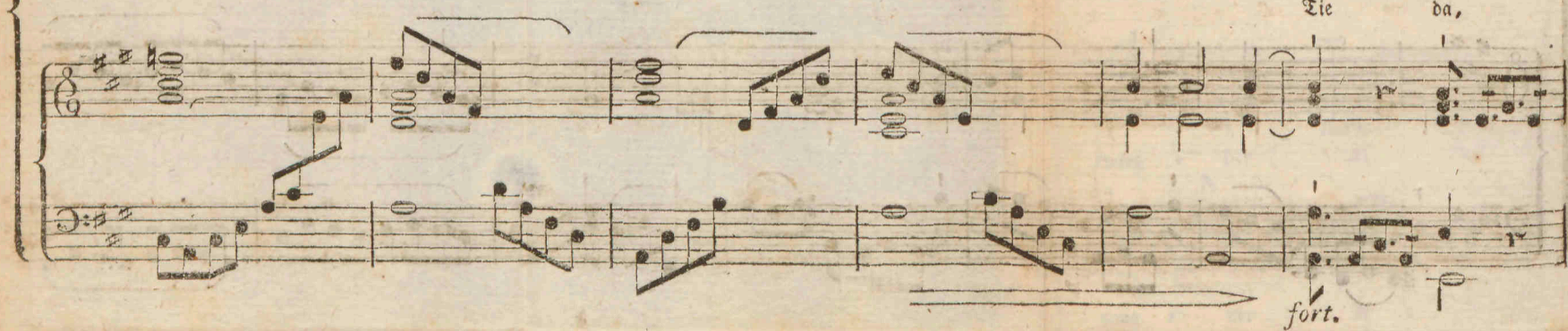
syn . ses ned, ny . stæbt hæ . ves du til Fred.

syn . ses ned, ny . stæbt hæ . ves du til Fred.

die da,

die da,

fort.

Kla . ge! Stands da Graad! Viis og god er Her . rens

Kla . ge! Stands da Graad! Viis og god er Her . rens

Naad. Snart for E . vig . hed vi ms . de al . le

Naad. Snart for E . vig . hed vi ms . de al . le

vo . re fie . re Dø . de. Held os! Held, at Alt for .

vo . re fie . re Dø . de. Held os! Held, at Alt for .

The first system of the musical score consists of four staves. The top two staves are vocal parts with lyrics in Danish. The bottom two staves are piano accompaniment. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 3/4. The lyrics are: "vo . re fie . re Dø . de. Held os! Held, at Alt for ."

gaaer! Held at Liv af Død op . staaer!

gaaer! Held, at Liv af Død op . staaer!

The second system of the musical score also consists of four staves. The top two staves are vocal parts with lyrics in Danish. The bottom two staves are piano accompaniment. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 3/4. The lyrics are: "gaaer! Held at Liv af Død op . staaer!" and "gaaer! Held, at Liv af Død op . staaer!".

H. D. C. Zinck.

